

ARH B-20227

Mõtu merel.

Fred Mac Isaac'i
kriminaalromaan.

1. peatükk.

„Kuningas George'i“ majandusülem aletas oma klaasi lauale. Ta viibis koos Carey Connorsiga, kes oli temaga kaasa teinud inglise suurima auriku esimese sõidu Ameerikasse, „Patriciani“ klubi baarinurgas. Nendega koos istusid veel keegi mr. Bertram Butterfield, kaevandusteomanik kuskil Lääne-Ameerikas, ja sir Robert Rushton, inglise laeva-

omanik. „Viibite täiesti walearmamisel,“ ütles majandusülem, kelle nimi oli Snark. Samuel Smithers Snark. Hoolimata weidra nimest oli tal elus läinud hästi. Sest eks viibinud ta siin kahe ameerika miljonäri ja ühe tõelise baronetiga?

Mr. Snark oli wäheldast kashu, nägus ja korralik mees. Ta oli Rohelise Tähe laewaliini teenistuses seisnud juba kakskümmend wiis aastat. Seitsme mere kohta oli tal parim majandusülema koht. Ta oli mees, kes tundis oma ametit.

„Eksite, mr. Connors,“ lausus ta. „Kuskil ei wõi olla julgem kui toredal Rohelise Tähe aurikul. Meie reisijaile ei wõi juhtuda midagi. Meil on eriline süsteem nende kaitsemiseks.“

Mr. Butterfield irwitas pilkawalt. „Ülesdõt toimub teil nelja päewa jooksul, armas mr. Snark. Wõtate laewale tuhat wõi enam reisijat, kelle enamuse kohta te ei tea midagi. Teie laew pole waltitud liikmetega klubi. Igauks, kes tasub pileti hinna —“

„Imestaksite, kui teil oleks aimu, palju me teame igast reisijast, kes astub dekile,“ wastas majandusülem. „Te ei tunne meie teadeteallikaid ega meetodeid oma reisijaid filmas pidada. Ei juhtu midagi weidikeneigi tähtsat, mida mulle ei teatata.“

„Pah!“ ütles Carey Connors uskumatult käega liües.

„Kolmandal ööl pärast wäljasõitu,“ tähendas majandusülem filma

Tartu Ülikooli Raamatukogu
ARHIIVKOGU

ARK

teie kabiinis keegi daam, mr. Connors. Wõiksin ni-

es naerma. Connors punastas. „Parem mitte,“ hoia-

abimine oli päris süütu — klaas weini, suudlus, ja daam

„...“
...falli, et mind spioonitakse,“ tähendas Butterfield.

...õige,“ kinnitas sir Robert Rushton.

...onima ei ole õige sõna, mu härrad,“ protestis majandusülem.

...keegi piilus tol ööl, kui mul oli külaline,“ naeris Connors. „Piis-
...ama, spioonima — täpselt sama.“

„Meie ei tülita kedagi — walwame reisijaid ainult nende eneste hea-
...olu pärast.“

„Mitu reisijat teil tagasiõidul laewale tuleb?“ küsis Butterfield.

„Kahelksajada wiiskümmend esimeses klassis ja seitsetajada turistide klas-
...sis. Wäljamüüdud laew, mu härrad.“

Connors naeris. „Wean kihla, et teie tuhande wiiesaja reisija hulgas
...leidub wiiskümmend petist, roimarit, pangarööwlit ja kes teab mis.“

Majandusülem naeratas. Tal olid wäikesed, korratud, kuid walged
...hambad.

„Wõimalik. Kuid ülesõidu ajal käituvad nad korralikult. Meil on
...wäga hea walwe laewal, mu härrad. Wiibime pidewas ühenduses kum-
...magi mandri politseiga. Keegi pole kohanud meie laewal glukufseliisi
...mängijaid. Neist oleme täiesti wabanenud. Wõiksin teile jutustada lu-
...gusid meestest, kes püüdsid jattata oma tegewust meie laewal ja mis
...nendega juhtus.“

Connors naeris. „Aga milline hea wõimalus roimaritele! Wõtate
...pardale wiis- kuni kuussajada rikast ameeriklast. Kahlemata on daamidel
...mitme miljoni wäärtuses kalliskive kaasas, määratud rahasummasid —“

„Mitte nii palju raha, nagu armate. Enamik reisijaid kasutab reisi-
...tshেকে. Ja ühelgi pangal New Yorgis pole kindlamat seisi kui meil
...„Kuningas George’i“. Wõiksin aasta-palgale kihla wedada, et ükski rei-
...sija järgmisel ülesõidul ei kaota wiie-naelast rahatähte, mr. Connors. Kin-
...nitan teile, et me teame, kuidas kaitsta oma reisijaid.“

„Kui keegi tellib enesele kabiini, asuwad teie inimesed maal kohe tema
...kohta andmeid koguma?“ küsis Connors.

„Loomulikult.“

„Lisaks ookeaniauriku majandusülema ametile lasuwad teil siis veel
...politseiinspektori kohustused, mis?“

„Nii wõiks öelda,“ kinnitas mr. Snark heatujuliselt.

„Jaa, teil on tore laew ja laewal on hea majandusülem,“ naeris Con-
...nors. „Kuidas teie kihlwedudega lood on, Butterfield?“

Snark tõusis. „Tänu lahkuse eest, mu härrad. Rahju, et te ei sõida
...meiega koos Inglismaale tagasi.“

„Mina sõidan,“ tatas Connors. „Sain Londonist telegrammi, mil-
...les mind wiivitamatult tagasi kutsutakse. Tellisin enesele kabiini weidi

enne teie kontori sulgemist täna pärastlõunat. Ei saanud enam head. Võib-olla suudate teie midagi veel teha?"

"Do, meeldib üllatus! Laev on täis, kuid püüan teha, mis võimalik."

"Lore mehike," tähendas Butterfield pärast mr. Snarki lahkumist.

Baronet naeris. "Ta intelligenti ei maha alahinnata. Kindlasti on ta parim majandusülem kogu ookeanil, muidu poleks teda valitud „Kuningas George'ile". Mii-siis lähete tagasi, Connors? Muuseas — mis on teie tõeline siht?"

Connors muigas. Ta oli ligi nelsakümne-aastane mees, pikk, laiaõlgne, suure pea ja kõrge laubaga. Ta lai nina oli keskelt veidi lame. Kuid ta omas hilgawalged hambad ja ta naeratus oli meeldiv. "Ma pooleldi kawatsefin teie majandusülemaga kihla wedada, sir Robert, et keegi laeval kaotab wite-naelase või suuremaga rahatähe."

"Kui teil hea juhused awaneb, kaotawad nad suuremaid rahatähti," tähendas Butterfield.

Kolm meest rüüpasid veel wiskit ja siis teatas inglase, et ta läheb magama.

"Aga sir Robert," protestis Connors. "See on teie esimene Ameerika-reis! Homme sõidate tagasi. Välja armatud mõned klubid ja hotellisbaarid, pole te New Yorgist näinud midagi."

Sir Robert naeris üleolewalt. "Olen näinud kohutawalt kõrgeid maju, ilusaid naisi ja teie Central parki. Olen küllalt joonud halba alkoholi. Täna. London meeldib mulle enam — Ameerika ei huvita mind."

"Kuid wajate ameerika patroone oma aurikutele. Te ei tohi meid päriselt alahinnata."

Baronet naeris. "Teil, jänkidel on muidugi ka häid omadusi," tunnistas ta. "Head ööd, mu härrad."

Butterfield tõmbas ta lahkumise järele sügawalt hinge. "See on läbi," ütles ta. "Pidage meeles, Connors, teie paberid on minu käes. Loodan teid diglast osakasu."

"Kuidas te sellele tulete? Olete ju alati saanud diglast osakasu."

"See tehing on eriline. Mul pole muud kindlustust kui teie paberid."

"Mis asuwad kindlalt teie rahataskus."

"Mis asuwad homme hontmikul pangaseisus."

Connors kummardus ettepoole ja läi talle õlale. "Weedame täna lühisa öö," tegi ta ettepaneku. "Wiiekümmendal arenüül on klubi ilusamate tüdrukutega, keda võib kujutleda. Tunnen direktorit. Küsime keda tahame —"

"Mul oleks parem enesetunne, kui teaksin, kas laadung on pardal."

Connors naeris. Ta tõmbas taskust pabeririba.

"Lugege," ütles ta paberit Butterfieldile ulatades.

"Eg. mr. Connors. Teie mootoritelsjed on paigutatud laoruumi nr. 2. Hunter."

"Kes on Hunter?" küsis Butterfield pärast sedeli lugemist.

"„Kuningas George'i" esimene ohwitser."

Butterfieldi nägu helenes. "Sellisel juhul võime naistega seiklema minna," nõustus ta.

Need kaks meest olid paar, kelle ilmumine ööklubisise valmistas rõõmu igale klubiomanikule, sest endised head päevad, millal klubidesse ilmusid raha täistuubitud taskutega küllalised, olid möödas. New Yorgi ööklubides juhtus nüüd tihti, et alkoholiostjaid võis loendada sõrmedel.

Butterfield oli kuuekümnendates aastates mees, tugewa kehaehituse, etteulatava poosijaldna ja pisikeste siniste silmadega. Ta pöskedel wertas terwisepuna ja wälimusest peegeldus jõukus. Ta oli alustanud wasekaewurina, ja see nõudis tugewat terwist. Edaasi oli ta olnud karjamaaomanik, pankur, tööstur. Teatawais lääne-linnades, mis olid sattunud waeusese tema nõuande järele talitades, ei nimetatud teda meeldivate nimedega; Washingtonis aga tunti teda kapitalistina, kellele majandusliku surutise aeg polnud awaldanud mõju.

Connors oli erinew tüüp. Tema oli mees, keda naised esmalt kartsid, kuid siis jumalbasid. Sest ta käitus džentlmenina. Kuigi ta polnud weel nelikümmend, oli ta hõljataga juba mõnigi tõus ja langus. 1930. aastal peeti teda majanduslikult laostunuks, kuid ta ei muutnud oma pilawat eluviisi. Wajalised rahad woolasid talle tundmatuist allikast ja 1936. a. näis ta juba jälle kindlal järjel.

New Yorgi ööelus oli ta tuntud heldekäelise mehena. Tema sisse astudes alustasid orkestrid lohe mängu ja „Dulceti“ klubis ülemkelner otse jooksis talle wastu. Nagu nõidusewäel tekkis shampanja nende lauale ja lauljatar, kes oli jootraba saanud juba ette, ilmus nende juurde ja keerutas neile oma ilusaid silmi. Butterfieldi lõbustas see wäga.

„Mul on suur mure südameelt ära,“ ütles ta sõbrale. „Sel puhul maksan mina täna arwe.“

Keegi wäike blondiin esines metsiku tantfuga ja wiskus nagu juhustlikult Butterfieldile sülle. Mees hoidis ta kinni ja suudles teda enese ja feltskonna suureks lõbuks. Kui tüdruk minema pääsis, naeratas ta Connorsile.

„Kas usute, et wõite mulle selle saada?“ küsis ta õhinal.

„Küsin ülemkelnerilt, kas tüdruk soowib pärast eeskawa lõppu wäljamina.“

„Dlete tõeline sõber, Carey,“ ütles Butterfield tänulikult.

Neg möödus. Kell kaks öösel lõppes eeskawa. Rahwas hakkas lahkuma. Ilus noor blondiin ilmus äkki Butterfieldi kõrwale ja istus nende lauda. Siis saabus ka lauljatar ja wõttis Carey Connors'i kõrwale istet. Lõpuks hakkasid tuled wilksuma — märguanne, et oli saabunud aeg lahkuda.

„Head ööd, kallid,“ ütles Carey lauljatarile rahatähte pikku pistes. „Tulete kaasa, Butterfield?“

„Gladys ja mina läheme weel mitmele poole,“ wastas Butterfield.

„Püüan teid laewa lahkumisel saatma tulla, kuid see on kohutawalt wara.“

„Palju lõbu, lapsed,“ lausus Carey heasoowlikult. „Mina heidan puhkama. Wara tuleb tõusta ja ma tahan, et mu kõht merereisiks oleks korras.“

Ta lahkus lõbujanulisest paarist, wõttis auto ja sõitis Kuuekümmne esimesele tänawale, kus toreda maja alumisel korral asus ta korter.

Ta otsis wälja oma snäpri ja astus sisse. Tubade korrastajaks oli tal teener, kes õõbis mujal, mulline korraldus sobis Connorsile imehästi. Ta keeras elutoas elektri põlema, awas kapi, wõttis konjakipudeli ja waldas enesele klaasi täis. Siis wabastas ta end kuuest, westisti ja kraest ja laskus tugitooli. Ta haaras mingi ajakirja ja püüdis lugeda. Kuigi ta oli sõbrale õelnud, et tahab magada, ei paistnud tal süngiminefuga kiiret. Mõõdus tund. Mõõdus teine. Kuski lõi kell wiis pauku. Ja siis helises uksekell.

Wähendamata üllatust, tõusis Carey Connors, sammus eesukse juurde ja awas selle. Keegi mees astus sisse. Tal oli kaabu surutud sügawalt pähe ja halli palitu krae tõstetud üles.

Sõnalausumatult järgnes ta Connorsile elutuppa. Seal tõmbas ta põuest kirjatasu ja ulatas selle Connorsile.

„Wastawalt teie loale wõtsin raha wälja,“ seletas ta kähisewal häälel. „Siisaldas ainult neli sajalist ja natuke peent puru.“

Connors awas rahatasu ja tõi esile mitu kokkumurtud lehte. Ta silmitas neid hoolikalt ja noogutas. Siis läitis ta tiku ja süütas paberid, paisates need kaminasse. Waikselt ootas ta, kuni paberid olid põlenud tuhaks ja raputas tuha laiali. Selle järele tõmbas ta esile oma rahatasu ja wõttis sealt paki rahatahti. Nende hulgast otsis ta mõned wälja ja ulatas külalisele.

„Siin on teile wiis suurt,“ ütles ta.

„Kuulge, pealisk, peaksin saama rohkem,“ nurises mees. „Paberid olid wäärtuslikud ja nende omandamine tõi teile kasu, eks?“

„Ah, tähtsusetu kraam,“ tähendas Connors, kuid ta pilk muutus kalgiks.

„Olin sunnitud mehe maha lööma,“ tunnistas külaline. „Ta hakkas wastu rabelema.“

Connors muutus surmkahwatuks. „Te neetud idiot,“ sihistas ta. „Tapsite tema?“

„Midagi polnud parata. Ta nägi mu nägu.“

„Wõtke oma raha ja kasige wälja,“ kätatas Connors wandudes. Mõrvari sõrmed kõwerdusid rahapataka ümber.

„Pean tüdrukule ka tasuma. Tema aitas mul wanameest kõrwaldada,“ seletas ta.

„Hea küll, wõtke ka tema jaoks raha, teie wäljapressija,“ sihistas Connors. „Ja kui te suud ei pea, lasen teid elusalt ära praadida.“

„Okei, pealisk,“ ütles mees heatujuliselt. Ta pistis rahatahed taskusse ja Connors lastis ta oma korterist wälja.

2. peatükk.

Rahmatuna ja wapustatuna saabus Connors tagasi elutuppa. Karastuseks rüüpas ta klaasi konjaki. Ta polnud kawatseunud Butterfieldi tappa lasta. Mees oli kahjutu, kui paberid olid häwitatud. Enam polnuks tal võimalust niisfatadagi.

Kui ta tühja klaasi lauale asetab, awanes taha üks uks.

„Kallim,“ ütles pehme, sügaw naisehäälel.

Connors pöördus. Käwel seisis noor naine. Ta kandis musta süd-

pidzhaamat kuldsete aplikatsioonidega. Tal olid suured säravad mustad filmad. Ta suu oli punane ja kaunis. Ta kuju jumalik. Kõigiti ihaldusväärne naine. Kuid Connors põrnitses teda vihafelt.

„Kuidas sa sisse said?“ küsis ta.

Naine lähenes talle naeratahes. „Andsin ju Filipiini poisikesele kaks-kümmend dollarit ja ta laskis mu sisse. Kas sa ei rõõmustagi?“

„Ei,“ ütles mees järskult. „Kui kaua oled juba siin?“

„Kella kümnest saadik. Magasin kogu aja.“

„Kiietu ja lahku,“ käsutas mees vihafelt.

Naise põsed värwusid punaseks. „Ära kõnele minuga niiviisi! Homme sõidad sa ära. See oli meie viimane võimalus koos olla. Helistasin mitu korda, kuid ei saanud wastust. Teadsin, et sa kunagi ikka koju tuled ja sellepärast ootasin sind siin.“

„Mul pole sinu jaoks aega, Dora,“ ütles mees wiisakusetult. „Mine koju.“

„Sa ei taha mind enam?“ küsis naine mustade filmade leegitfedes.

„Olen tagasi kahe või kolme nädala pärast.“

„Õõta mind kaasa,“ anus naine. Mees naeris ülbelt.

„Sa siis hülgad mu?“ küsis naine terawalt.

„Arwastid dieeti,“ wastas mees kõikumatus rahus. „Dean, millised suhted sul olid selle inglasega.“

Naine filmitses teda läbitungiwalt. „Ah nii sa mõtled! Hea küll, mu armas Carey, nüüdsest peale alustame wõitlust. Urwan, et peaksid parem minuga abielluma — arwestades seda, mida kuulsin.“

Mehe filmad kitsenesid. „Ja mida sa kuulsid?“ küsis ta tasa.

„Et lastsid Butterfieldi tappa,“ ütles naine talle filma waadates. „Andsid Goat Garsonile selle eest wiis dollarit. Põletasid ära oma wõlapaberid Butterfieldi wastu.“

„Sa kuulatasid, mis?“

„Muudugi. Oma tutwuste tõttu Rohelise Tähe ametnikkonnaga wõid laewal kindlasti saada kaheinimese kabiini. Tulen sinuga kaasa.“

„Kui oluford nüi,“ ütles mees tasa, „siis on küll parem, et tuled minuga.“

Naise näo üle libises naeratus. Wälja sirutatud kätega tormas ta mehe poole. Nad sülelesid. Ja siis Carey Connors'i tugew käsi nihkus ülespoole ja haaras naisel kõrist. Ta waatas üle naise õla ega näinud ta filmi. Waewalt kuulis ta naise hirmunud hingetõmmet ja siis oli kõik waikne. Connors'i käsi pitsitas halastamatult. Naise keha lõdwenes. Naudse käega oli ta kägistanud naise, kes teda armastas. Kuid Connors'i arwates oli see tegu wältimatu.

Ettewaatlikult aetas ta laiba diivanile. Raks mõrwa ühe õõ jookkul. Nus ja armastaw, kuigi kergemeelne naine, kes nüüd jäädawalt waikis selle üle, mis ta oli kuulnud.

Connors rüüpas jällegi klaasitäie konjakit. Ta pilk libises otsiwalt toas ringi. Lõpuks sammus ta kolikambriisse ja naasis suure reisirõõwriga. Ta aetas selle diiwani kõrwale, awas, tõstis laiba üles ja seadis selle kõwerdatud põlwedega küljeli kõhwrise. Laip sobis sinna wõwaliselt.

Siis sammus ta magamistuppa, kogus hoolikalt kokku naise riided ja nahkmantli ja asetās need laiba peale kohvrise. Selle järele sulges ja lukustas ta kohvri.

Edasi sammus ta kirjutuslaua juurde ja võttis kuskilt laekast hulga filte, milledest ta wälja walis järgmise:

Rohelise Tähe laevaliin

S-S. „KUNINGAS GEORGE“

Väljasõit 18. mail

Vajaline.

„Wajaline“ auriku silbil tähendas, et wastawa silbiga pakk tuli asetada reisiija kabiini, mitte laoruumi.

Sildi täitnud, kleepis Connors selle kohvrile. Siis tõmbas ta taskurätiku ja pühkis laubale nõrgunud külma higi. Carey Connors oli end sügawasti sisse mähkinud, kuid ettenõtte wääris riski. Minus tunnistaja, kes oli teadlik ta maksimisest Butterfieldi mõrwarile, oli tehtud waikses. See oli üks New Yorgi ilusast, noortest seiklejatest, kes elas kuskil wäikeses korteris ja kel polnud sugulasi ega sõpru. Tema kadumisest teatatakse politseile ja seega on kõigel lõpp. Jäi weel ainult teener, kes oli ta sisse lastnud. See wõis lobiseda. Sellepärast tuli teotseda.

Connors astus telefoni juurde, haaras toru ja walis numbri. Weidi aja pärast wastas kähisew mehehää.

„Siin Connors,“ ütles ta mehele tasa. „Mu Filipiini pois, Angelo Martini. Kõrwaldage ta homme. Kella üheksa ajal astuge süia sisse ja waadake, kuidas ta wälja näeb. Urwe diendan teiega hommikul.“

3. peatükk.

Dokeanihiiglane „Kuningas George“ lofsus North Riveri silla ääres, ületades suuruselt ja toreduselt kõik teised laewad. Kolmfümmend kaheksa jalga oli temast wee all ja kõrgus kiilist esikorsina tipuni sada kaheksa fümmend jalga. Seega oli dokeanihiiglane mitmekordse maja kõrgune.

Nüüd ootas ta sobimat hetke, millal weetõusuga ankru hiiwata ja puksferite abil wälja sõita jõele.

Sillal kihas inimmurd. Keegi saamatu politseinik juhtis kiiklemist Rohelise Tähe sillal. Sisefkäigule oli tihedasti kiilutud igasugu sõidukeid. Pafunate röögatused, autojuhtide hõiked ja närwiliste naisreisijate hädaldamine, kes kartsid laewast maha jääda, kuigi ärasõiduni oli weel tund aega, kostsid läbisegi. Pakikandjad olid tegewuses enesele teerajamisega läbi inimmurru.

Richard Nerford, kelle takso oli kiilutud teiste wahese, muutus weerandtunnilise ootamise järele karsituks. Ta awas autoukse ja wibutas suurt rahatähte pakikandja nina all, kes oli just haaramas kõrwalautos istuma tüsedada daami pakke.

Nõõmuhüüatusega jõõstis pakikandja mr. Nerfordi pagasi kallale. Noormees tasus autojuhile ja surus end pakikandja järel igasugu sõidukite wahelt läbi kõrwalteele.

Sinna jõõdnud, filmas ta tundmatut tüdrukut. Politseinik käsutas

tüdrukü autojuhti edasijõidule, kuid tüdrukü pakid olid autos ja juht ei julgenud lahkuda rooli tagant.

Ühtki pakikandjat polnud näha. Tüdruk seisis kõrvalteel, haprana ja abituna, ilmestsi mitte wilunud üldises segaduses toime tulema.

„Kas lubate?“ küsis Richard Kerford. Ta puges autosse, tõmbas wälja kaks wäikest musta kohwrit, asetab need maha ja haaras siis raske seanahast reisskohwri juhi kõrvalt.

„Lasuge autojuhile arwe ja laske tal minema sõita,“ ütles ta tüdrukule.

Tüdruk kobas oma käsitaskus ja tõi nähtawale hõberaha. Noormehel oli võimalus lähemalt silmitseda iludust, kes oli wõlunud teda juba esimesest pilgust.

Tüdruk oli wõrdlemisi lühike, hoolimata kõrgetest kontsadest. Ta kandis musta kostüümi ja lihtsat musta wiltkübarakest, mis talle kumbki ei sobinud. Noormees olid aga wõlunud tüdrukü haruldaselt suured ja säravad tumedad silmad ja imekaunis profiil. Imetledes silmitses ta tüdrukut, kui see äkki pöördus ja talle jootraha pakkudes lausus:

„Palun, wiige mu pakid laemale.“

Richard Kerfordi veeti eksikombel pakikandjaks! Ta ilme oli nii weider, et tüdruk oma eksitust filmapiilk märkas.

„Andestage, palun,“ lausus ta kabetsemalt. „Olen päris segane ja ei tea enam, mis ma teen. Wõtsite mu pakid autost wälja, kuid ma tõesti ei waadanud teid. Andestage.“

Noormees naeris. „See on mulle paras mu pealetükkimuse eest.“

„Oleksin ma teie poole waadanud, oleksin teadnud, et te pole pakikandja.“ jatkas tüdruk. „Kas see tunalemine siin pole kole?“

„Warsti see lõpeb. Hei, Harry Lauder!“

Noormehel oma pakikandja oli saabunud tagasi. „Wõtke selle daami pakid,“ käsutas Kerford. „Ja tehke kähku.“

Kui mees oli enesele kohwrid kätte haaranud, pöördus Kerford tüdrukü poole ja lausus:

„Olen talle juba küllalt jootraha annud, nii et teil ei tarwitsse enam anda. Müüd teie minema treerist üles, oma pakid üles otsima ja stjuuardile korralduse tegema, kes pakid asetab teie kabiini.“

Tüdruk naeratas weetlemalt. „Tänan teid juhatusete eest. See on mu esimene reis ja ma olen igas suhtes weel wäga ebateadlik.“

„Oli wäga meeldiw olla kasulik,“ wastas Kerford kummardudes. Ta fergitas kaabut, noogutas ja eemaldus. Tüdruk oli wäga weetlew ja Kerford üllionnelik, et oli wõinud osutada talle teene. Müüd tuli kätuda targu, sest see tüdruk kindlasti ei sallinud pealetükkimaid isikuid.

Kuna nad mõlemad sõitsid „Kuningas George'iga“ ja peawad pardal wiibima enam kui neli päewa, juhtub kindlasti, et nad weel kord kohtuvad. Siis on sobiw hetk tutwust uuendada ja lühikeste ajaga oleksid nad head sõbrad. Kuigi ootamine oli raske, tuli seda ometi taluda, kui ta soowis mõita tüdrukü poolehoidu.

Perfordil polnud praegusel aastaajal mingit tarvidust Euroopasse sõita. Teda oli meelitanud ainult see, et maailma suurim laev wäljus esmakordselt New Yorgist. Ta isal oli Amalfis willa ja sõpru leidus tal igas maailmanurgas. Ta reisis kuhu soowis. Ta oli meeldinud noormees, kelle sissetulekud liialt suured, et olla auahne. Niipalju, kui ta teadis, polnud tal reisijate nimestikus ühtki sõpra, kuid ta oli weendunud, et kohtab laewal hulga wanu tuttawaid.

Kaunite filmadega noor tüdruk reisis nähtawasti üsfinda, ilma walmisa ema wõi tädita, kes tõrjuks eemale pealetükkivad austajad. Kahtlemata osutub ta suurimaks iluduseks laewal ja kõik mehed püüawad wõita tema soosingu. Wõib-olla osutub siis abistamine sillal Richard Perfordile kasulikuks.

Kuigi ookeanahiiglaste wäljumistund oli warajane, kubises ta inimestest. Igale reisijale oli tulnud kuni kakskümmend saatjat — selliseks juursündmuseks osutus „Kuningas George'i“ reis ameeriklastele.

Noor daam seisis pileti kontrollimise kassa ees sabas, kuhu üks laewameestest oli ta juhatanud. Kui ta pärast pileti kontrollimist hakkas edasi sammuma laewalaale, märkas ta eemal kedagi meest, kes teda silmitses.

„Mr. Drmsby!“ hüüdis ta rõõmsalt. „Kui tore! Kas teie tulete ka laewale? Miks te mulle ei öelnud, kui me Montanas lahkusime?“

Mees haaras tüdruku mõlemad käed ja surus neid. „See et ma ei sõida, kuigi meelsasti tahaksin!“

Ta oli lühikeste kasmuga, tugewa lõualuu ja wäikeste mustade silmadega. Tal olid väga walged hambad ja ta püüdis hästi lahkelt naeratada.

„Aga te ei tulnud ometi lihtsalt mind ära saatma?“

„Olen õnnelik teid saates, kuid mul oli New Yorgis tegemist. Saabusin lennukil läbirääkimisele mr. Butterfieldiga. Teate ju, et ta väga heldelt fondi toetas.“

Tüdruku filmad täitusid pisaratega. „Kaubanduskoda oli nii hea mulle. Ma ei laska kunagi olemast tänulik,“ sõnas ta liigutatult.

„Tahaksin teist paluda wäikest teenet, isiklikku teenet.“

„Olge lahked!“

„Laewal wiibib keegi sir Robert Rushton. Wõib-olla kohtate teda. Igatahes tahaksin, et te viimajel sõidupäewal ta üles otsiksite ja talle selle kirja isiklikult üle annaksite,“ seletas ta kirja ulatades. „Arge mingil tingimusel seda talle saatke. See tuleb talle otse pihku pista. Küll te juba leiate wõimaluse.“

„Aga aadlikuga ma kindlasti kokku ei puutu — teate ju, et see on wõimatu.“

Mees tasandas häält. „On äärmiselt tähtis, et ta kirja saaks. Laewaposti hulka ei saa seda usaldada. Ja te ei tohi kellelegi öelda, et teil tema jaoks kiri. Kirja edasitoimetamise aga jätan täiesti teie hooleks.“

Tüdruk noogutas. „Hea küll. Kuidagi leian ehk wõimaluse. Aga nüüd pean wiski minema laemale.“

„Head õnne,“ ütles mees tõsiselt. „Ja pidage meeles — kiri isiklikult üle anda.“

Dick Nerford oli juba sooritanud mitu ookeanireisi ja vihkas kära ja eleust, mis oli ühenduses laewa väljasõiduga. Ta järgnes stjuuardile oma kabiini jalutusdekil, lukustas ukse, riietus lahti ja ronis wanni — toiming, mis tal hommikul laewale ruttamisega oli jäänud sooritamata. Pärast wanni riietus ta hoolikalt, istus kabiini akna alla ja püüdis süweneda põnewusromaani, mille keegi ta naistuttawaist oli kinkinud.

Ünimesed lärmased koridoris ja kõrwalkabiinis lõbutjes kárarikas seltskond. Ta kuulis forkide paugatusi ja joobnute naeru. See kõik polnud aga põhjuseks, et ta ei saanud süweneda romaani. Ta mõtted rändasid tõmmule iludusele. Tüdrukü naeratus oli midagi hoopis erinewat ameerika tütarlaste naeratusest. Wõib-olla põhjustas seda tumedate filmade ja tõmmu naha kontrast walgete hammaste vastu ja täidlased punased huuled. Tüdruk wõis olla prantslanna wõi itaallanna, kuigi ta kõneles laitmatut inglise keelt.

Richard Nerford ei kiitnud heaks, et noored daamid reisisid üksi Euroopasse. Ta oli mitmes suhtes wanamoeliste waadetega. Kui tüdruk oli aga wõõramaalanna, oli tal kindlasti wabandaw põhjus. Ei wõinud olla, et ta kuulus noorte lahutatud naiste hulka, kes ründasid ookeaniraikuid. Tüdrukul puudus ameeriklannade fork iseteadwus, kes hoopis wab, et nad wõiwad minna kõikjale ja teha sama, mis mehedki. See wäikseke oli wõimetu olnud rahwamurrus toime tulema. Ta seisaks wist praegu kõrwalteel, poleks tema mitte rutanud appi.

Nerfordi mõtteid katkestas laewawile ja stjuuardite káhedad hüüded: „Kõik kaldale, kes ei sõida kaasa!“

Paari minuti pärast ühines willega auriku wõimas fireen. Seltskond kõrwalkabiinist lahkus ja warsti walitses lähemas naabruses waikus.

Nerford ütles enesele, et ta wajab wärsket õhku. Ta tõmbas mantli selga, surus kaabu pähe ja sammus dekile. Kuigi dekk oli lai, oli rahwas tugewasti surutud üksteise vastu. Reisisjad toetusid reelingule ja hõikasid läbisegi oma tuttawatele fillal. Kogenud isikud mõnulesid dekitoolidel ja silmitsesid lõbusa kannatlikkusega kogenematute pentifikusi.

Nerfordi pilk eksles tüdrukut otsides ringi. Sellepärast ta ei märganudki enesele lähenewat meest, enne kui see pani káe talle õlale.

„Nii, nii,“ ütles mees südamlisult. „Meie siis sõidame koos, mis?“

„Halloo, Connors,“ terwitas noormees „Lore teid náha. Kas ma siis ei lugenud lehtedest, et saabusite Inglismaalt alles mõne päewa eest?“

Carey Connors naeratas ja noogutas. „Tõ“ jäi Inglismaal pooleli. Telegramm saadeti järele. Kas lähetsime weidi keelt kastma?“

„Aeg on küll warajane, aga —“

Tüdruk ei wiibi wist sellise jõugu hulgas laewalael, mõtles ta. Aga wõib-olla on ta suitsetamisruumis?

Ta järgnes Carey Connorsile luksuslikku baari, mis oli ühtlasi lugesmis- ja suitsetamisruumiks. Kaks kolmandikku sealwiibijaist olid naised.

Connors kuulus samasse tennisklubisse kuhu Nerfordki, ja oli tuntud päris hea mängijana. Nerford ei teadnud temast palju — oli ainult

kuulnud, et ta ajas mingit äri ja teenis võrdlemisi hästi. Nad olid koos mänginud tennist ja paaril korral klubis einetanud.

Waevalt olid nad jõudnud istet võtta, kui nende juurde ilmus veel kolmas klubiliige, keegi Clarence Harlow.

„Nii, nii,“ ütles ta lõbusalt. „Nüüd vajame veel neljandat ja siis on meil bridzhieltskond koos, kuigi ma ei soovi bridzhi mängida. Celis-tan pigem tütarlapsi silmitseda. Pole just suuremad asjad, kas teate.“

„Naistejahil, nagu alati,“ tähendas Connors.

„Dleme ju selle poolest sarnased,“ ütles Harlow. „Aga waene Herford on erinev. Ta käib küll igal pool, kuid kuskil pole tal mingit lõbu.“

„Mul on teissugune lõbu,“ seletas Dick Herford. „Kui keegi tüdruk mind waimustab, abiellun temaga.“

Harlow pilgutas Connorsile. „Ja kui te mõnest daamist waimustute, langeb see teile kohe sülle, mis? Teil pole tehnikat, Dick. Tüdrukute treenimine on kunst ja nõuab tõsist harjutamist.“

„Te ise olete ka wallaline,“ tähendas Connors.

„Dlen veel liiga noor,“ wastas Harlow, kes wälimuse järele otustas des wõis olla kolmkümmend viis.

Üks käsi langes Carey Connorsile otsale.

„Wõiksin ma teiega paar sõna kõnelda nelja silma all?“ küsis wõõras felfatagant. „Dlen inspektor Crimmins New Yorgi politseist.“

„Teadsin, et ametivõimud teid kohe üles otsivad,“ tähendas Harlow käheda naeruga.

Politseinik heitis joobnule tiigeda pilgu.

„Mul on mr. Connorsile midagi teatada, see on kõik,“ ütles ta.

Connors tõusis wäliselt rahulikuna.

„Tänan, inspektor,“ ütles ta tasa. „Wabandage mind mõneks minutiks, poisid.“

4. peatükk.

Nad sammusid tühja laua juurde ja võtsid istet. „Soomite midagi juua?“ pakkus Connors.

„Jaa, tänan.“

Carey teki wastawa korralduse. „Dlete hommikulehti lugenud?“ küsis politseinik. Connors raputas pead. „Dlin eile bösel kaua ülemal ja hommikul tuli rutata laewale.“

„Bertram Butterfield oli teie hea tuttav?“

„Dn veel praegugi.“

„Dli,“ parandas politseinik tõsiselt. „Ta on tapetud. Noahaaw südamas leiti ta kuskilt Nelsjakümne üheksanda tänawa hooiwist kella kuue ajal hommikul.“

„Vüha taewas!“

„Veian töötama kiiresti ja laewalt lahkuma koos piloodiga,“ jatkas politseinik. „Wübisite temaga mõõdunud ööl koos?“

„Sige.“

„Walun, ütustage mulle, mida te teate.“

„Shtustasime „Patriciani“ klubis selle laewa majandusülema ja fir Robert Rushtoniga.“

Pärast nende lahkumist tahtis Butterfield, kes New Yorgis käib harwa, minna seiklema. Käisime veel paaris lokaalis:

„Wiibisite Dizzy Marksi „Dulcet“ klubis?“

„Just nii.“

„Mis seal juhtus?“

„Tellisime weini. Paar tütarlast tulid meie lauda. Kella poole kolme ajal läksin mina koju, kuna pidin hommikul wara olema laewal. Butterfield ja keegi tantsijatar Gladys Grey aga ei nõustunud veel kojuminekuga. Nad ütlesid, et lähewad weel weidi lõbutsema. Jätisime head ööd ja see on kõik, mida tean.“

„Neil pole weel aega olnud põhjalikumat juurdlust korraldada,“ seletas inspektor. „Üks meie meestest nägi teda teiega õhtul „Dulcet“ klubis. Täna hommikul käisin teie juures kodus, kuid helistamise peale ei tulnud keegi awama ja uksehoidja teatas mulle, et olite poole tunni eest sõitnud laewale. Siis wõtsin takso ja sõitsin siia, et waadata, kas saaksite meid abistada.“

„Butterfield meeldis mulle wäga. Soowiksin, et wõiksin teie heaks rohkem teha.“

„Arwatawasti langes ta selle Gladose peigmehe ohwriks, kes neid dotamatult tabas ja Butterfieldi tappis. Mis te arwate?“

„Wana tuntud lugu.“

„Randis ta palju raha kaafas?“

„Teistega mõrreldes küll. Wiisjada kuni tuhat dollarit. Ta oli ju miljonär.“

„Siis nägi ehk keegi teda tüdrukku juurest tulewat ja torkas talle rõõwimise eesmärgil noa rindu. Teil oli ühiseid äritehinguid?“

„Waremast küll, kuid nüüd mitte enam.“

„Hea küll. Pole korraldust tehtud teid laewalt maale wiia. Kunas te tagasi saabute?“

„Wõimalik, et „Kuningas George'i“ järgmise sõiduga. Loodan oma äriasjad Londonis joonde ajada paari päewaga.“

„Kuidas on teie Londoni aadress?“

„„Savoy“ hotell.“

Inspektor tühjendas klaasi ja heitis pilgu randmekellale.

„Parem lähen defile, et olla walmis, kui piloot lahkub. Täna teid informatsiooni eest, mr. Connors. Otsin üles Gladys Grey ja waatan, mida tema teab.“

„Loodan, et leiate mõrvari ja saate teda karistada,“ ütles Connors.

Nad surusid kätt ja inspektor lahkus. Connors waatas kabiinis ringi ja märkas, et ka ta endised seltsilised olid lahkunud. Ta tõusis, sammus defile ja lonkis ringi, uudishimulikult filmitsedes noori naisi, kes nõjatuseid reelingule wõi jalutajid ringi. Laew liikus alles aeglaselt, kuid nad olid juba tükk maad Wabadusambast allpool.

Mööduvad laevad terwitaskid, vedurlaevad ähklisid, sireenid hülgasid laevadelt ja kalbalt, lippusid langetati. Maailma suurima laeva esimene sõit New Yorgist oli väärt, et seda pühitseda. Weerand tunni pärast ehk saadetakse piloot tagasi ja siis kiirendavad laeva hiigelpropellerid tegevust ja kolmekümne kahe sõlmelise tunnikirusega ajub laev ületama laia Atlandi ookeani kiiremini, kui seda saavutanud ükski teine laev.

Connors lonkis B-dekile, kus tal oli suur kahe inimese kabiin. Hoole- tult ja pealtnäha muretult avas ta kabiini ukse ja astus sisse. Kolm kohvrit ja hiigelsuur seanahast reisikohver asetsevad keset põrandat. Connors hüüatas üllatunult. Ta astus telefoni juurde ja palus oma stjuu- ardi otsekohe alla saata.

Paari minuti pärast ilmus sinises mundris stjuuard kabiini uksele.

„Helistaksite mulle, sir?“

„Üks kohver puudub,“ lausus Connors.

„See on kindlasti pagasiruumis, sir.“

„Kohver kandis silti „Wajaline“. Tõin selle oma autos siia. Ütlefin pakikandjatele, kes võtsid mu kohvrid, et see tuleb otsekohe viia mu ka- biini. Kus kurat see on?“

„Oli kohvrit kindlasti silt peal, sir?“

„Kuulsite, mis ma ütlesin,“ küsidas Connors kärsitult.

„Wäga hea, waatan järele, sir. Sissekäigu ees on veel hulk pakke wir- nas. Kahtlemata on teie kohver nende hulgas.“

„Wajan seda kohvrit otsekohe,“ hüüdis Connors. „Riirustage.“

Stjuuard kadus. Carey Connors fulges ukse ja wajus lõdvalt too- tile. Kohver, mis sisaldas noore, ilusa naise laiba, kes oli kägistatud furnuks, kadunud! Kohver, mis kandis tema käega kirjutatud ja tema kabiini adresseeritud silti, kadunud! Ei, see ei wõinud olla!

Ta oli näinud, kui kohver asetati autosse ja tõsteti sealt maha. Ta oli järgnenud sellele laewatrepini, kus pakikandjad annavad reisijate pa- gasi üle laewastjuurditele. Ta oli heldel käel annud jootraha stjuuar- dile, kes oli wõtnud ta pagasi, oli osutanud nimelt tollele kohvrile ja tõelnud, et see tuleb eelkõige viia ta kabiini. Ja kohvrit polnud siin!

Ta astus akna alla. See oli wõrdlemisi suur, nagu ta oli ette tead- nud. Ta oli enesele kõike kujutlenud wäga lihtsalt. Dösel, kui kõik wäikne, kawatse ta awada akna, laiba tõsta üles ja aknast wälja wisata. Selle mõttega oligi ta walinud kabiini B-dekil, et sealsete kabiinide aknad awanesid merele ja mitte mõnele dekile. Ta wälis alati sellise kabiini, kuna talle ei meeldinud näha inimesi oma akendest mööda ialutamas.

Kui naise laip on toimetatud aknast wälja merre, on ta wabanenud hädabusti. Butterfielidi mõrwarina ei lange ta kahtluse alla. New Yor- gis ei reeda tasutawad mõrwarid kedaagi. Wealegi teadis Carey Connors, kelle poole sel otstarbel pöörduda. Gladns Grey oli kaitse all — tema ei tea midaagi rääkida. Politsei ei leia kuskilt jälge.

Nga kui see kohver awatakse „Kuningas George'il“ ja naise laip lei- takse —

Ta märastab. Mõnust hakkas ta kabiinis sammuma edasi-tagasi. Mõõdus kümme minutit. Stjuuard naasis.

„Noh?“ küsis Connors kärehtlult.

Stjuuard näis rõhutatud. „Kohwer ei ole wälja ilmunud, sir. Wäga imelik. Kui ta jäi sillale, saadetakse ta muidugi järgmise laewaga järele.“

„Kohwer on laewal — ja peab leitama. Lähen majandusülema juurde —“

Ja wiivitas. Parema mitte skandaali teha. Ja ta püüdis naeratada.

„Hea küll, otstige laew põhjalikult läbi. Olen weendunud, et kohwer toodi pardale,“ lisas ta lahkemalt.

„Hästi, sir. Teeme kõik, mis võimalik,“ kinnitas stjuuard.

S. peatükk.

Esimestel tundidel, mis järgnesid laewa wäljasõidule, kuhjus „Runingas George'i“ majandusülemale mr. Samuel Smithers Snarkile nii palju tööd, et hoolimata kümnest abilisest, ei jäänud tal aegagi tunda end tähtsana. Ta istus oma kabinetis ja laskis oma wilunud pilgul libiseda üle mitmesuguste paberite, tehes äkilisi otsuseid ja saates korraldusi oma hiigelsuure kõigisese osadesse.

Kaks tundi pärast ankru hiiwanist pääsis ülemstjuuard majandusülema jutule. Ta oli tüse, palja peaga mees, kel kõhu kohal näis asuwat kummulikeeratud pada. MacCarthy oli laewaliini parim stjuuard ja tundis prantsuse kõõki, mida ameeriklased eelistasid inglise kõõgile. Tema kohuseks oli kõigi kokkade tegewust jälgida. Kuna tema arust kõige tootwam sõõk oli soolaliha ja kapsad, püüdis ta laewakokki wastawalt mõjustada. Snneks oli aga keetmist nii palju, et MacCarthy ei saanud ise igal pool olla juures ja nii wõisid reisijad nautida mitmekessemat toitu.

„Mis kurat te soowite?“ kärehtas mr. Snark. „Tuhutage oma osakonda mind tülitamata! Kas te siis ei näe, et mul on tööd?“

Wastuseks sellele wõttis MacCarthy rahulikult istet.

„Laewal on keegi Harlow nimeline mees,“ seletas ta. „Tuba hommi- kul wara täis. Näib olevat igawene joodik.“

„Kas saate siit wälja!“ kärehtas närwiline majandusülem oma laua tagant.

„Ta tuli umbes weerand tunni eest minu juurde,“ jatkas ülemstjuuard rahulikult, „ja ütles, et tema kabiinis, B-142, magawat keegi naine.“

Mr. Snark naeratas. „Ja ta on selle üle õnnetu?“

MacCarthy noogutas tõsiselt. „Ta ütleb, et ta naist ei tundwat. Naine lamab ta woodis, pidzhaama selgas ja muud riideid tal üldse ei näi olevat. Aga haruldaselt ilus näeb ta wälja.“

„Aratage ta üles ja saatke õigesse kabiini. Miks tulete mind sellepärast tülitama?“

„Ta ei ärka. Lasksin arsti kutsuda.“

„Tahate helda, et te ei saa teda üles?“

Mees raputas pead. „Ei. Eest ta on surnud. Mustad ja sinised laigud kaelal. Nähtawasti ära kägistatud.“

Snark laskis sülepideme langeda lauale. „Sa suur jumal! Mõrm!“

„Ega ma teid wäheha põhjuse pärast poleks tülitama tulnud,“ ütles MacCarthy wäarikalt. „Ta pole mitte ainu!“ surnud, waid isegi kanges- tunud juba.“

„Mis? See tähendab ju, et ta oli surnud enne väljafõitu ja toodi laibana laevale?“

„Nii on arsti arvamine.“

Snark sügas kõrwatagust. „See on kohutav! Meie esimene reis!“

MacCarthy tõusis. „Arvasin, et hea oleks teile kohe teatada.“

„Mida me teeme?“ küsis majandusülem abitult.

„Peaksime tagasi minema sadamasse.“

„Teie eeskel, meil on ju rekordsõit käsil!“

„Kuid tegemist on mõrwaga, mr. Snark.“

Snark sügas mõtlikult nina. „Ütlete, et tal pole riideid ega isiku-tõendusi?“

MacCarthy raputas tõsiselt pead.

„Kas Harlow teab, et ta on surnud?“

„Ei. Ta pöördus uksest tagasi, teatas stjuuardile, siis mulle ja läks suitsetamisruumi.“

„Laske laip viia esialgu sanitaarpunkti. Kui kapten sellest kuuleb — oh, mul on hirm talle teatada!“

MacCarthy tõusis laia naeratusega. „Läitke oma kohust, mr. Snark,“ ütles ta. „Lase daami kanda sanitaarpunkti.“

„Ja mitte sõna kellelegi — mõistate! Kes mõis tuua naise laiba laevale?“

„Mina mitte,“ ütles ülemstjuuard õlgu kehitates.

„Me teatame seersant Brightmanile. Wõib-olla tema saab kuidagi jälile.“

„See kuulub kindlasti Scotland Yardi ülesannete hulka,“ noogutas ülemstjuuard. Brightman oli Scotland Yardi seersant, kes oli määratud „Kuningas George'i“ reisirjade kaitsjaks.

Snark oli haaranud telefonitoru. „Palun, saatke seersant Brightman kohe süia,“ ütles ta. „Hoiatage stjuuardeid ja teisi teadjaid, Mac. Juhtumist ei tohi sõnagi rääkida. See on kõik.“

Mõne minuti pärast astus seersant Brightman Snarki kabinetti. Ta oli pikk, kõhn mees, kergelt kongus nina ja haruldaselt lameda lõuaga. Rohakas-pruun ülikond lotendas tal avaralt ümber. Talas kandis ta pikki, kitsaid poolsaapaid, mis ei paistnud enam päris uued. Üldse ei jätnud ta wälimus kuigi korratlikku muljet, kuid Scotland Yard hindas teda kergelt — muidu poleks ta wälitud kaasa tegema ookeanibhiiglaste „Kuningas George'i“ esimest teekonda luksuslikus esimese klassi kabiinis.

„Wõtke istet, Brightman,“ sõnas Snark. „Teile on tööd. Kabinist B-142, mis kuulub kellelegi ameeriklasele Harlow'le, leiti surnud naine.“

„Tema abikaasa?“

„Ei, mehele täiesti tundmatu isik. Ta kandis pidžaamat. Muud riie-tust ega mingit pagasit tal polnud. Ta on tapetud kägistamise teel ja arst ütleb, et juba on alanud surmafangestus.“

Brightmani silmad suurenesid. „See tähendab, et ta tapeti enne lae-wale toomist?“

„Rahtlemata. Tahan, et waataksite laiba läbi. Wõib-olla leiате mi-dagi isikut-tõendawat, wõi suudate selgitada, kuidas ta sattus laevale. Ma pole kapten Grantile weel juhtumist teatanud.“

„New Yorgi politseile olete helistanud?“

„Ei.“

„Need saadaksid kindlasti mõne asjatundja politseiniku wälja, kes meid lennukiga sinni püüaks.“

„Hea küll, waadake kabiini ja laip läbi.“

„Ja kuulake üle Harlow, tahtsite wist lisada. Kindlasti teab ta rohkem, kui tunnistab.“

„Ei — see mees on purujoobnud. Ta ei tea isegi seda, et naine on surnud, waid arwab, et ta ekfombel jäi wõõrasse kabiini magama. Tema taoline mees ei suuda suud pidada. Ma ei taha, et ta wahistataks — wähemalt mitte esialgu.“

„Wõime ta ju lukutada tema kabiini purjusoleku pärast, eks ole?“

„Enne räägin kapteniga. Usuge tööle, mees.“

„Hästi.“

Dhates pani mr. Snark mütsi pähe ja wäljus oma kabinetist, et minna kapteni juurde. Kapten Grant oli närwiline ja kergesti erutuw. Praegune sõit tegi ta eriti täbaraks. Ta tahtis tingimata wõita Inglismaale Atlandi ületamise rekordit.

6. peatükk.

Kõuna ajal asetab Ralph Stephenson Washingtoni Juurdlusbüroos oma kabinetis telefonitoru hargile. Shtuks oli kõik korras. Keegi haruldajelt kena tütarlaps oli nõustunud temaga koos õhtustama. Ta oli äsja meetnud tegewusrohke nädala Chicagoos, ajades taqa kedagi kurikuulsat pangaröömlit. Hommikul pidi ta jälle lendama Montanasse juurdlema mingit altkäemakku luqu. See kuulus küll dieti teise osakonna alla, kuid teda oli erandlikult määratud sinna.

„Klik, klik,“ häälitfes mingi instrument ta laual. Märquanne, et ülemus teda kutsub. Üllatunult kulme kergitades ruttas ta ülemuse kabinetti. Alles tunni aja eest oli ta ülemuse juurest lahkunud, saades uue ülesande.

Ülemus waatas aknast wälja. Ta pöördus ja naeratas sõbralikult noormehele, kes poolteise aasta jooksul oli osutunud tubliks ametnikuks, nagu seda wajadus nõudis.

„Te ei lähe Montanasse,“ ütles ülemus. „Waraametist helistati, et Bertram Butterfield leiti täna hommikul surnult kuskilt New Yorgi hoo-wist. Nad arwawad, et suudawad ta lese ja warandusega toime tulla meie abita.“

Noormehe tummalt küsiwale pilgule lisas ülemus selgituseks: „Butterfield läks New Yorki äriajamise otstarbel kellegi Carey Connorsiga, ja Connors sõitis täna hommikul „Kuningas George'iga“ wälja. Keegi New Yorgi politseiametnik nägi Carey Connorsit ja Butterfieldi koos „Dulcet“ klubis, kust Connors öösel poole kolme ajal lahkus, jättes Butterfieldi maha kellegi Gladys Grey nimelise tüdrukuga. Connors seletas ametnikule, et ta waremalt oli Butterfieldiga seisnud ärikses ühenduses. Kuid wiimasel ajal mitte enam. Mina tean juhuslikult varemini.“

„Mulle meeldiks Inglismaale sõita,“ ütles Ralph paljutähendawalt.

Ülemus naeratas. Stephenson oli pikk, sihvakas noormees meeldiva, võiks öelda isegi ilusa näoga. Mis ülemus temas aga kõige rohkem hindas, oli ta kartmatus ja osavus.

„Tunnete ehk Carey Connorfit?“

„Olen taft kuulnud. Mingi agent.“

„Jah, midagi taolisi. Meil pole mingit süütõendust tema vastu. Kuid saate meile iga päev teateid. Teile ei anta kindlasti võimalust kauaks sinna jääda.“

„Püüan oma aega kasutada võimalikult tulusalt.“

„Ma ei kahtle selles.“

Ralph läks einetama. Kell pool kolm tagasi tulles leidis ta oma kirjustlaualt käsu kõhe ülemuse juurde ilmuda. Ülemus võttis teda salapärase naeratusjega vastu.

„Õidate kiires korras juure sõjaväelennukiga New Yorki. Seal asute merilennukile, mis viib teid inglise auriku „Kuningas George'i“ pardale.“

Noormehe üllatunud nägu sundis teda naerma pahvatama.

„Aga — aga, aurik on nüüd kindlasti juba kezet pokeani.“

„Jouate talle järele kuskil Nantucketi tulelaeva lähedal. Aurikule on teatatud, et tal e itarwitse peatuda. Meile garanteeritakse, et teid asetatakse auriku pardale, kuna aurik täie kiirusega edasi kihutab. Loodan, et nad tulevad sellega toime.“

„Kuid milles asi seisab?“

„Saine Inglise valitsuselt tähelepanuväärse palve, saata üks meie paremaid mehi „Kuningas George'i“ pardale — kellegi, kes võiks koos töötada Scotland Yardiga mingi „mõistatusliku loo“ lahendamisel, mille kohta lähemaid seletusi annab laeva majandusülem. Valitsusele läheb see müdugi tublisti maksma, ja meie võtame endale ka teatava riski teid laewale saates, kuid oleks väga huvitav teada, millised tehingud Butterfieldi Connoriga käsil olid, ja sellepärast tuleme neile meelsasti vastu.“

Stephenson tõmbas sügavalt hinge. „Just eile mõtlesin, et tore oleks seda sõitu kaasa teha!“

„Hüva, siis muudkui teele!“

Ralph naeris. „Sanneks on mu kohvrid veel lahti pakkimata. Tänan, et usaldasite selle ülesande minule.“

„Tänage siis, kui tulete tagasi,“ lausus ülemus süngelt.

7. peatükk.

Waatamata sellele, et laeva sõögisalong oli suur, tuli lõunastada kahes vooorus. Dick Kerford otustas osa võtta teisest sõomaajast, kuna tal oli harjumuseks mitte väga vara lõunastada. Ülemstjuuward, kellega ta oli mitmel korral sõitnud koos, terwitas teda südamliselt ja oli üllatatud, kui ta keeldus istet võtmast kapteni lauas. Dick pidas nimelt võimatuks, et tõmmu ilubus lõunastaks samas lauas. Ta palus endale koha määrata suurde lauda, sei pileti ja pöördus minekule, tähele panemata jättes stjuuardi mõistvat naeratu.

Pracques meeelolus ei rõõmustanud ta suugu, kui teda terwitas mrs. Worthly Norton, ja esitles oma tütrele ja detütrele Chicagoist, poisilikude kehadega tüdrukule, kes kõigest hingest püüdis meeldida. Ta pääses nende

juurest mõne minuti pärast minema ja oli esimesena laua juures. Söögi-salong oli hiigelsuur ja selle lukfuslikkus mõjus esimesel pilgul jahmu-mapanewalt. Kuid Dick Kerfordile ei meeldinud see söögisalong — ta kurtis taga teiste laewade wäikesi ja mugawaid söögisaale. Lootus, et tundmatu tüdruk istuks temaga ühises lauas, purunes warsti. Ta naabrusse ajusid inimesed Keel-Läänest, kõi omawahel ilmsesti head tuttawad. Nad kõnelesid waljusti, tellisid ebaõigeid weine ja kaks meest kasutasid roogade wahetajal hambawrke. Dick sirutas kaela, kuid ei leidnud tüdrukut söögisalongist kuskilt. Alles kogematu reisidel, wõttis tüdruk ehk wastu koha esimeses woorus.

Pärast lõunasoõki läks Dick Kerford üldsalongi, kus mitmed esimeses woorus lõunastajad istusid weel kohwitassi juures. Kuid ta siin polnud tüdrukut. Samuti ei leidnud Dick teda pooleldi merehaigete hulgast, kes lebasid dekitoolidel.

Oli imekaunis maipäew ja ookean peegelsile, wälja arwatud ainult laewa kiilwesi. Päike säras ja peegeldus sinisel weepinnal wastu. Tundus wõimatu, et keegi terve ja intelligentne noor naine leiaks, et ta on merehaige, ja lukustaks end sellisel toredal päewal kabiini. Miks polnud ta waadanud tüdruku nime ja kabiininumbrit ta pakkidel! Siis wõinuks ta ehk kuidagi wahetada oma kohta ja saada tema kõrwale istuma, ifegi, kui tüdruk lõunastas esimeses woorus. Praegusest laudkonnast peab ta niikuinii lahkuma, sest need inimesed oma lobaga ajawad ta paari päewaga hulluks.

„Kuningas George“ oli enam kui tuhat jalga pikk ja sada kasküm-mend jalga lai. Laewal oli mitu jalutusdekki ja arwukaid üldiseks kasutamiseks määratud salonge. Kahtlemata oli tüdruk enese kuhugi peitnud ja Dick Kerfordi wihastas, et ta teda ei leidnud. Ta püüdis küll endale sisen-dada, et juba paaritunnilise kooswiibimise järele osutub tüdruk talle ehk ebahuwitawaks, kuid ta oli kord alustanud otsimist ja tahtis nüüd tingi-mata tüdrukut leida.

Laewa hiigelsuurest kereft kedagi üles otsida tundus sama wõimatu nagu heinasaost nõela leida. Mis pagana pärast oli maja ehitada nii suuri laewu! Waremalt oli laewadel olnud ainult söögisalong, kooswiibimise-ruum ja suitsetamissalong, ja ainult mõnifada jalga jalutusdekki. Inimesi, kes just pidewalt ei wiibinud oma kabiinis, wõis kindlasti warsti kus-kil kohata. Kuid siin! Jalutusdekki wõis mõõta müliga ja kooswiibimis-ruum mahutas kuni tuhat inimest. Leidus ka kabiine eraldi jalutusdekkiga, nii et inimesed, kellele ei meeldinud ilmuda rahwa hulka, wõisid jalutada täiesti eraldatult. Kuid need olid muidugi kallimad ja waewalt üüris tüd-ruk enesele sellise kabiini.

Dick Kerford mõtles kogu aja ainult ühele, kuid sattus nagu nõiutult kokku igasugu muude tuttawatega. Näis, et pool tema tutmuskonnast wiibis laewal. Ta nägi Harlow'd istumat dekitoolil kellegi salelda blondiini kõrwal, keda noormehe märkused sundisid naerust kõwerduma.

Dick liikus edasi laewa ahtri poole. Seal nõjatus ta reelingule ja waatas alla madalamal asetsewale jalutusdekkile. Pärastlõuna päike paistis

heledalt paarile tosinale dekitoolile, milles lebajad püüdsid end pruuniks põletada.

Nende hulgas filmaski Dick Kerford ositawat tüdrukut. Ta nägu oli pööratud tema poole, pikad ripsmed põskedel kaares. Filmsesti oli tüdruk uinunud.

Kahtlane, kas Kolumbus tundis Ameerikat avastades suuremat ärevust, kui Dick Kerford tüdrukut nähes. Ta ei kavatsenud teda äratada, kuid lootuses tooli küljest leida silti tüdruku nimega, sammus ta lähemale. Nime teadasaamisega oleks ta ka juba tublisti jõudnud edasi.

Kerford sammus redelist alla. Redeli kõrval seisis keegi stjuuard.

„Turistide klass, sir,“ tähendas stjuuard.

Kerford hakkas taipama. „Need inimesed siin on turistide klassi reisijad?“ küsis ta.

„Jah, sir.“

Kerford puhkes naerma. Selles peituski põhjus, miks ta polnud tüdrukut leidnud. Kuidas ei tulnud see talle varemalt pähe? Kindlasti sellepärast, et tüdruk näis nii täiusliku daamina, et ta ei kahelnud, et tüdruk mitte ei reisi esimeses klassis. Kuid lõpuks — miks ei võinud inimene hoida raha kofku, kui kokkuhoid osutus vajaliseks? Reisijad siin dekil näisid kõigiti korralikud. Kuna inglased klassivahedele rõhku panid, olid ameeriklased liberaalsemad ja pooldasid ühedigukslust — välja arvatud muudugi tõusikud. Kuid Dick Kerford ei tahtnud olla tõusik. Mis siis, kui tüdruk reisis turistide klassis!

„Tahaksin korraks minna sinna,“ ütles ta stjuuardile.

„See on korramastane, sir. Turistide klass ei soovi, et esimese klassi reisijad tuleksid neid tülitama.“

„Ma ei pane seda neile pahaks. Kas näete toda ilusat magavat tõmmut tütarlast? Võib-olla teate ehk ta nime?“ Dick tõmbas taskust wiie-dollarilise ja wibutas seda tähendusrikkalt.

„Ei, sir, kuid nimi seisab kindlasti dekitoolil. Lähen ja waatan järele.“

Dick filmitseis stjuuardit, kui see kikiwarwul lähenes toolile, selle kohale kumardus ja nime uuris. Sama tase eemaldus ta magaja juurest ja oli warsti tagasi.

„Keegi miss Clara Calthor, sir,“ ütles ta. „Tänan teid, sir,“ lihas ta rahatähte tasku pistes. „Kui te just soowite alla minna, arwan, et wõite seda rahulikult teha.“

Dick wüwitas. Clara Calthor — kummaline, kuid siiski meeldiw nimi. Tüdrukuga wõis küll teha tutwust, kuid esimese klassi reisija wastu on ta kindlasti teatawal määral tagasihoidlik. Neetud klassivahed, mille põhjuseks dieti ainult raha! Tõeline daam on lihtsalt piletihinna pärast sunnitud reisima turistide klassis, kuna mõni harimatu olend, kel raha külluses, wõis hankida luksusliku kabiini esimeses klassis!

Miss Calthor sõlmib tutvust mitte just walitud seltskonna kuuluwate meestega, kelle hulgast paljud ehk harimatud ja kaabakad. Kuid kuu pais-
tab mõlema klassi reisiijatele ja kui tüdruk armub mõnesse neist meestest,
kuna teda takistab see reeling siin?

Ta noogutas stjuuardile ja sammus lähtu majandusülemale kabinetti.

„Tahan oma kabiini wahetada ümber turistide klassi wastu,“ teatas ta
üllatunud mr. Snarkile, kes juhtus parajasti olema waba.

„Kuid see pole võimalik, mr. Kerford. Olete oma kabiini eest tasunud
ja nüüd on hilja seda uuesti wälja anda ja teile raha tagasi muretseada.“

„Kahast pole mul tähtsust! On turistide klassis waba kabiini?“

„Te tahate oma seitsmesaja-wisiekümne-dollarilist mugawust wahetada
saja-kuuekümne-dollarilise kabiiniga all?“ küsis wapustatud majandusülem.

„Just nii.“

Mr. Snark wangutas pead. „Teile seal kindlasti ei meeldi, sir. Teataval
määral on seal ju mugam, kuid teietaolisi dzhentlmeni sealne mugawus
kindlasti ei rahulda. Meil pole näiteks pakkuda ühtki kabiini eraldi wan-
niga.“

„Laske mu pakid alla wiia, palun.“

„Kuidas soowite, sir. Kuid teie kabiin ülewal jääb wabaks, ja meil pole
midagi selle wastu, kui rahulolematuse korral kolite jälle tagasi. Tõhin ma
pärida teie ülekõlmise põhjust?“

„Olen sotsioloogia üliõpilane ja tahan tutvuda eluga turistide klassis.
Wajan seda ühe raamatu kirjutamiseks.“

Mr. Snark naeris. „Kardan, et te ei leia seal tüüpilisi turistide klassi
reisiijaid. Need isikud kuuluwad enamasti Ameerika paremasse seltskonda,
kuid neil pole liiga palju raha ja nad tahtsid tingimata kaasa teha „Kuningas
George“i“ esimese sõidu. Waatame järele. Paigutame teid kabiini D-322.
See on ruumikas ja mugam.“

„Wäga tore. Laske mu pakid kobe üle wiia.“

„Hästi, sir,“ lausus majandusülem wastutulelikult, kuid waatas lah-
kumale noormehele mõtlikult järele.

Dick järgnes stjuuardile kahelt trepist alla ja sammus sada wiisküm-
mend järdi astri poole. Lõpuks saabusid nad suurde kabiini hiigellaia woo-
diga. Kabiini seinad olid walgest emailist ja sifustus ainult pisut wähem
elegantne, kui Dicki eelmises kabiinis.

Ta ootas weerand tundi, kuni olid üle toodud ta riietehöwer ja käsi-
pakid. Siis riietus ta ümber lihtsasse halli üliskonda, olles märganud, et
mehed turistide klassis ei kannud filmatorikawaid üliskondi.

Siis wäljus ta kabiinist ja läks ringi luusima. Ta sattus suurde halli,
kust wiis lai trepp üles. Ta kui ta jala asetask alumisele astmele, märkas
ta tõmmut kaunitari trepist alla sammumat. Tüdruku pilk langes talle ja
noormees luges sellest rõõmu jällenägemise üle.

Dick Kerford punastas. „Terwist,“ pomises ta.

„Terwist,“ wastas tüdruk naeratades. „Ma ei arwanud, et reisite
turistide klassis.“

„Samuti ei arvanud mina seda teist,“ vastas Kerford.

Tüdruk jõudis ta juurde ja ulatas talle käe, naeratades südamlikult. „Mul polnud võimalust teid tänada. Tundsin end nii rõhutama, et juhtusin teile pakkuma jootraha. Olin päriselt pea kaotanud.“

„Mu nimi on Richard Kerford,“ kummardas noormees.

„Ja minu nimi Calthor. Miks ei näinud ma teid lõunasöögil?“

„Ma — ma ei tunnud end päris hästi.“

Tüdruk naeris lõbusalt. „Loodetavasti polnud te merehaige? Näete ju väga terve välja. Teietaolised tugewad blondid mehed ei ärata kindlasti kaastunnet, kui olete haiged, sest inimesed lihtsalt ei suuda seda pidada võimalikuks.“

Kerford naeris. „Ma ei olnud merehaige. Selmine õõ oli weidi pingutaw. Kuid jalutus dekil mõjuks mulle hästi. Kas te — hm — jalutaksite minuga koos?“

„Jäin dekitoolile magama ja pean nüüd minema nina puuder dama. Olen minuti pärast tagasi. Rusti ma teid leian?“

Täpselt siit.“ Kuna Kerford polnud turistide klassi ruumidega tuttav, ei julgenud ta määrata teist kohtamispaika.

Ta mõttis diivanile istet, äärmiselt rahul iseendaga. Tüdruk oli väga meelne ja wääris wäikest ebamugavust, mida pakkus reisimine turistide klassis.

Mis tähtsus oli mugavusel, kui filmad wõisid wiibida sellisel kaunil olendil, nagu too tüdruk! Dukford oli ju päris romantiline. Tüdruk kindlasti armas, et tema on ka keskpärase sissetulekuga nagu ta isegi. Ja kui ta tüdrukule väga meeldima hakkab, siis ainult iseenda, mitte raha pärast, mis isa talle kunagi pärandab. Ta oli kohanud palju tüdrukuid, kes olid temasse kohutawalt armunud — ta raha ja seltskondliku seisundi pärast. Ta oli tüdinnud teesklewaiist naistest, kuid see siin... Ta naeratas waimustatult ja märkas siis isikut, kes teda teraselt filmitseks.

Mees oli wõrblemisi cemaletõukawa wälimusega. Pikk kitsas nagu kongus ninaga. Wäikesed tumedad, kalgid pilusilmad ja cemalehoidwad kõrwad. Ta paljast pealage raamisid mustad hõredad juuksed kõrwade ümbruses. Seljas oli tal hästiistuw sinine ülikond. Ta haruldaselt suured jalad asetsefid walgetes kingades, mis neid lasksid paista weel suurematena. Mehe wälimus oli ebameeldiw, ja Kerfordi wihastas ta üksifilmi wahtimise. Mehe ülemine huul tõmbus tagasi ja paljastas pikad kollased hambad. Ta walmistus kõnelema.

„Kuulge,“ ütles ta karedal häälel, „kas ei näinud ma teid poole tunni eest ülewal esimese klassi reelingu ääres?“

„Wõib-olla. Mis siis?“ Dick püüdis jääda wiisakaks.

„Teie nimi on Kerford. Olen teid New Yorgis näinud nooblitest kohtades. Mis on juhtunud? Läks teie wanamees pankrotti wõi?“

„Mis pagan see teisse puutub!“ küendas Dick wihaselt.

Mees kehitas õlgu, muigas wastikult ja sammus sõnalausumatult trepist üles.

Wõi selline oli siis seltskond, kes reisis turistide klassis, mõttes Dick. Päris gangster pealtnäha. Wõib-olla oli mees pilgu heitnud Clarale. Hea,

et ta oli kolinud ümber turistide klassi — muudu mõinuks mees hakata ründama kaitsetut tüdrukut.

Clara naasis mõne minuti pärast. Ta oli sidunud punase räti oma tumeda juukse ümber ja tõmmanud selga kerge halli mantli. Naeratades lähenes ta Dickile, ja kui see ta käsiwart puudutas, et tüdrukut abistada trepisti ülesjammumisel, läbis teda nagu elektrilaeng. Richard Kerford tundis end kirjeldamatult õnnelikuna.

Mr. Snark oli tagasi oma kabinetis ja kõneles seersant Brightmaniga. „Richard Kerford,“ ütles ta, „on multimiljonär Richard Kerfordi poeg. Ta on reisinud mitme minu laewaga. Näib olewat kõigiti korrektne, kuid ei või ju kunagi teada.“

Seersant noogutas tõsiselt. „On teada rikkaid mehi, kes olnud mõrvarid,“ tähendas ta. „Seletatav muudugi haiglaste nähtega.“

„Praegusel juhul tundub küll ebatõenäoline. Lugu on selline, et Richard Kerfordile kuulub kabiin B-143, mis asub just kabiini kõrval, kust leiti mõrvatud naine. Kabiine võib kasutada koos ja nende wabel asub üks. Ma ei näe mingit põhjust, miks ta otsustas sellest kabiinist loobuda ja üle kolida turistide klassi. Ta ütles, et kirjutab raamatut sotsioloogia kohta, kuid see on kindlasti wale. Ma poleks üldse mõelnudki sellele, poleks ta just omanud mr. Harlow naaberkabiini.“

„Võib-olla tahtis ta eemalduda paiga lähedusest, kus toimus juube leid?“

„Mainisin asjaolu, nagu mu kohus. Ma ei kahtle, et noormehega on kõik korras. Võib-olla leidis ta turistide klassist mõne tüdrukut.“

Brightman irwitask. „Seda on kerge kindlaks teha. Scotland Yard arvestab iga asjaolu. On võimalik, et ta tõi laiba laewale, suutis awada kabiinide wabelise ukse, asetask laiba kõrwalkabiini woodisse, läks siis tagasi ja sulges uuesti ukse.“

„Aga teiseltpoolt ärataks ta ju oma ülekolimisega tähelepanu,“ tähendas Snark.

„Sige. Kuid olen selgitanud, et mr. Harlow'l polnud ühtki külalist ja-damas, et ta andis oma pakid stjuuardi kätte, läks otsekohesult suitsetamisruumi ja jõi enese purju. Hiljem rüüpas ta weel mõne klaasi koos mr. Caren Connors'i ja tolle mr. Kerfordiga. Connors kõneles kellegi ameerika politseiinspektoriga, kes lootisiga koos läks taqasi kaldale. Hea, et mõrw ei awastatud enne politseiniku lahkumist. Võib-olla oleks siis väljasõiduga wiivitatud.“

„Kahtlemata. Olete laibal leidnud mõnd isikutselgitamat märki?“

„Eemaldatava suulae kabe wale-esihambaqa ja pruuni sünnimärgi kabe karmakesega paremal puusal. Weale selle mitu konnasilma ja see on kõik. Pida haamal on äri nimi sees. Arwan, et New York suudaks ta isiku suuremate raskusteta selgitada. Mida ütleb kapten?“

Snark naeratas. „Tema ütleb, et mõrw awastati merel, et meil on Scotland Yardi esindaja laewal, ja et kui Ameerikast saadetakse järele wesi-lennuk, tuleb laew peatada, et politseinikku laewale lasta. Ja sellewärsi käskis ta mul New Yorki teatada, et laewa ei peatata ega laewa käiku ei tasandata. Ka soowitas ta mul enne raadio-telefoni kasutamist oodata ja nii pole ma weel kaldaga ühendusse astunud. Me ei taha mingil tingimuz-

sel laewa kezet ookeani peatada, kuid teatamisega wiivitades osutub neil waheliseegamine ebasoodsaks. Mõrw toimus ju New Yorgis. Annan seal-
sele politseile naise wälimuse kirjelduse. Kui nad on selgitanud ta isiku ja
kinnitawad, et keegi, kes temaga seotud, wiibib laewal, wõivad nad meile
helistada ja me pakume neile asja uurimisel oma kaasabi. Kas pole mõist-
lik, mis?"

„Neil pole õigustki muud loota,“ kinnitas seersant. „Mul on kaunis
palju tegemist. Kas teate, mis mulle pähe tuli, mr. Snark? Surnud nai-
ne ei wõinud ometi omal jalal laewale jalutada. Ühtki invaliidi ei weere-
tatud siia ratastoolil. Sellepärast järeldan, et ta saabus laewale kohwris,
tõsteti kohwrist välja, asetati Harlow' kabiini ja kohwer eemaldati.“

Snark wakis hetke mõtlikult. „Wäga wõimalik,“ lausus ta siis. „Et-
sige kohwer üles. Sellest oleks tublisti kasu.“

„Keeruleine,“ tähendas Brightman murelikult. „Yardale toodi wähe-
malt kaks tuhat kohwrit.“

Üksle koputati. Ülemstjuuard MacCarthy astus sisse. Ta punetaw nagu
oli kahwatu ja pill ehmunud.

„Kurat on lahti,“ pomises ta. „Juhub igasuguseid neetud asju!“

Snark ohkas. „Ütelge juba südamest ära, mees,“ soowitas ta.

„Wõtke siis teatavaks: sir Robert Rushton! Ta stjuuard leidis ta mõne
minuti eest ta kabiini põrandalt furnult. Ara kägistatud. Näib, nagu oleks
ta kägistatud traadiga.“

Brightman, kes oli tõusnud, langes tagasi toolile. Snark, kes fogu aja
oli istunud, kargas nagu nõelatult püsti. Ta muutus surmkahwatuks.

„Sir Robert!“ pomises ta. „Suur Jumal!“

MacCarthy pöördus Brightmani poole. „Siini asepresident,“ tähendas
ta. „Üks suurematest aktionäridest. Legi laewaliini juhatus eesindajana
sõidu kaasa. Me kõik kaotame kohad — päris kindlasti!“

Snark wõttis uuesti istet. „Alles eile õhtul wiibisin temaga „Patri-
ciani“ klubis koos mr. Carey Connors'i ja mr. Bertram Butterfieldiga.
Nägin teda ka forra laewa wäljasõidul. Terwitas mind wäga südamlisult.
Ja nüüd on ta surnud. Mõrwatud!“

Brightman naeratas nukralt. „Ma ei soowiks küll olla teie nahas,“
lausus ta. „Wärsti pärast wäljasõitu teatati raadioteel, et keegi Bertram
Butterfieldi nimeline mees leiti furnult kuskilt New Yorgi hoowist. Ütle-
site, et wiibisite õhtusõõgil neljakesi. Nüüd on järel ainult kaks — teie ja
mr. Connors.“

Snark pühkis taskurätiga laupa. Ta tõmbas taskust uuri. „Kell on
kolm. Oleme sadawiiskümmend miili New Yorgist eemal. Minge alla,
Brightman. Pean sellest teatama kaptenile.“

8. peatükk.

Kapten Robert Grant istus oma kirjutuslaua ääres kabinetis, mis asus
„Kuningas George'i“ paadidekil. Wiiekümmewiieselt oli ta Robelise Tähe
Laewa liini kommodor. Ta wormikuube, mis rippus kapis, ehtis rida me-
daleid ja aumärke. Ta oli kuniwaliku merewäe tagawaraleitnant. Polnud
wõimatu, et ta kuningas järgmisel sünnipäewal tõstetaks aadliseisusse.

Nelikümmend aastat oli ta olnud merimees. Oli alustanud wiiteist-aastajelt kajutipoisina ja end üles töötanud kapteniks. Ta teadis, kuidas tormi ajal ronida masti tippu ja keerata kokku purjesid; samuti seda, kuidas juhtida ookeanihiiglast. Ta oli self-made mees, haruldane tüüp briti laewaliini kaptenite hulgas. Enamik ta ametiwendadest oli tähtsate perekondade pojad, kes heade soowituste tõttu pääsesid kõrgetele kohtadele, nagu sir Robert Rushton oli informeerinud Carey Connorsit.

Kapten Grant oli hea wältnuslega. Tal oli ilusa kujuga pea, kandiline nagu tugewa ninaga, karm suu ja energiline lõug. Tume oli tal wärsked ja helesinised silmad läbitungiwad ja kuulekusele sundiwad. Ta aastaid reetisid ainult fortitud silmade ümber, mis olid pigem tekkinud pidewast wahtimisest udusse, kui lähenewast wanadusest.

Ta heitis pilgu masinaruumist saabunud aruandele. Kõik korras. Uued masinad kandsid laewa enam kui kolmekümneühe-sõlmelise kiirusega üle peegelsileda wee. Maailmasõja ajal polnud kuulsad häwitajad, milledest ühe juhiks oli olnud tema, liikunud põrmugi kiiremini!

Kapten Grant oli ookeanihiiglasemale üle tulnud „Prince Williamilt“ endiselt lipulaewalt. See oli ka olnud alles wiis-kuus aastat wana, kuid seal puudusid tehnika wiimased saawutused, nagu neid leidis „Kuningas George'il“: kui ta näiteks istus oma kirjutuslaua ääres ja kirjutas mingi teate, kopeeriti see teade otsekohe esimese mehaaniku kabinetis, kompassiruumis ja majandusülema kabinetis.

Ameerikasfe sõites oli tal olnud halb õnn. Tugew torm ja udu olid takistanud teda purustamast ookeani ületamise rekordit. Seeford näisid ilmastikuolud kujunewat soodsamateks. Masinaruumi mehed olid juba rohkem wilunud masinate käsitamisega ja suutsid arendada suuremat kiirust. Kui hästi läheb, purustab ta endise ookeani ületamise rekordi nelja tunniga, ja hiljem, kui laew juba sisse sõidetud, parandab ta oma rekordit weelgi.

Ta tõusis ja waatas oma kabineti awarast aknast waikele, päikesepais- telisele merele. Kõik oli hästi. Ta pöördus ja ta pill libises üle luksuse, millega oli sifustatud kabinet. Awatud uksest wõis näha magamiskabiini, mis toreduselt ei jäänud taha mõnest hotellitoast Nitzis. Elu oli rahulik ja mugaw. Mis wiga käsutada laewa, mis pidas õiget kurssi ilma mebeta rooliratta juures! Laewal leidis telefon, millega laewaomanikud wõisid talle helistada oma büroodest Londonis. Mehaanikud sõitsid oma kabiini- dest alla masinaruumi töstukiga. Milline luksus! Prozhektorid, mille wal- gus tungis läbi udu, raadioseadeldised, mis wõimaldasid tal orienteeruda igasuguse ilmaga. Peale selle kõiksugused tehnilised pifiasjad. Ta ei usal- danud neid kõiki. Poolsnahjatades oli ta direktoritele teinud ettepaneku, et nad laseksid ehitada raudtee rahwa sõidutamiseks ümber jalutusdeki — ja direktorid olid seda tõsiselt wõtnud kaalumisele! Dnneks oli raudtee jiski jäänud ehitamata. Kuid selle asemel leidusid laewal autogaraazhid, kuhu jänki-miljonärid wõisid paigutada oma sõidukid.

Ta telefon helises. Ka telefonide alal oli laewal kasutada wiimaseid tehnika saawutisi. Ta wõis kõnelda kaldaga, esimese mehaaniku wõi laewa majandusülemaga, ilma et keegi saanuks kuulata. Ta haaras kuuldetoru.

„Ah, Snark. Noh, mis — Püha taewas! Olen kobe all!“

Ta krabas wormimüsti ja sööstis dekile. Kähku ronis ta redelist alla jalutusdekile, kuid siis torlas talle pähe, et liigne ruttamine võiks äratada reisijate kahtlust, ja võimalikult rahulikult laskus ta trepist ja sammus koridori, kus asusid kabiinid. Ukse ette oli kogunenud mitu stjuuardit, kes kaptenit märgates eemaldusid.

Robert Grant astus salongi. See oli ruumikas — kakskümmend viis ruutjalga pörandapinda. Salongil oli kaks suurt akent, mille eesriided olid tõmmatud alla. Sisustus oli viimane sõna elegantsi alal: walge waip pörandal, walge suur flaver, walge ja kullaga toolid ning diivanid, walgest stiidist seinad kullaga pealemaalitud kaunistustega. Walge waiba keskel lamas sir Robert Rushton. Ristiseliti. Ta kõrwal seisis laewaarst majandusülema ja seersant Brightmaniga, Scotland Yardi detektiiviga. Kõigil kolmel olid näod kahwatud ja sõrmed tõmblesid närwitselt.

Kapten Granti filmad kitsenesid.

„Pole kahtlust, et ta on surnud?“ küsis ta.

„Mingit kahtlust, sir,“ ütles arst. „Ta poodi tunni mõi poolteise eest. Me pole veel midagi puudutanud, sir. Dotasime teid.“

„Noh, mr. Snark?“ pöördus kapten kähiseval häälel majandusülema poole.

Mr. Snark ringutas nõutult käsi.

Kapten pöördus järsult Scotland Yardi mehe poole. „Ja mis on teil öelda?“

„Mõrv on toimunud,“ vastas seersant. „Meil pole veel aega olnud selgitada kuidas, miks ja kelle käe läbi.“

Kapten silmitses laipa. See oli rikas mees, filmapaistew mees, üks aktsionäridest, kelle palgalistena nad kõik töötasid. Ta kandis halli ülikonda ja kollakaid nahklingi. Ta käed olid tugevasti kokku surutud ja nägu rahulik.

„Kes on laewa wäljumisest saadik käinud siin kabiinis?“ küsis kapten Grant.

„Mitte keegi, uskudes stjuurdite juttu, sir,“ vastas majandusülem.

Kapten silmitses peenikest traati surnud mehe kaela ümber. See polnud veel eemaldatud.

„Eks ta siis teinud seda ise,“ tähendas ta pilkawalt. „Kas tal sadamas ärasaatjaid oli?“

„Ei, sir,“ vastas mr. Snark. „Ta saabus kabiini üksinda ja wiimasel minutil.“

Kapten pöördus seersandi poole. „Teid peetakse detektiiviks,“ pilkas ta. „Kindlasti olete leidnud mingeid jälgi.“

Mr. Brightmani nägu muutus tumepunaseks. „Ma pole veel kabiine läbi waadanud, sir. Silmatorikawaid jälgi pole siin ainuski.“

„Arwatawasti pole kahtlust, et keegi laewalwiibija sooritas selle metsiku mõrwa?“

„Nii võib oletada, sir.“

„Kui arstil on õigus, suri ta, kui wiibisime juba merel!“

„Just nii, sir,“ kinnitas seersant. „Kuid meil on laeval samapalju rahvast nagu mõnes väikestes linnas. Kui teaksin midagi sir Roberti eraelust — kui teaksin, miks keegi soovis talle halba — mul poleks nii raske mõrwarit leida.“

Kapten nohises halbustawalt. Ta sammus kõrvalasetsewasse magamiskabiini. Siit awanesid suured klaasaknad eraldatud jalutusdekile, mille laius oli umbes kaksteist ja pikkus kolmkümmend jalga. Kapten astus reelingu äärde. Pea kohal asetsees reisirijate jalutusdekk, allpool laewa teraskülg. Reelingust weepinnani oli tublisti wiiskümmend jalga. Laewa külje sees asus mitu rida aknaid — B, C ja D deki aknad.

Kapten pöördus ja sammus tagasi magamiskabiini. Nõutult waatas ta ringi. Ta oli merimees, mitte detektiiv. Mõrwar oli talle täieliseks mõistatusjeks ja sellepärast tundis ta endas kerkiwat wiha.

„Meil on mehed, kelle hooleks usaldati reisirijate kaitsemine,“ urises ta. „Meil on Scotland Yardi esindaja pardal. Ka mõrwar wiibib meie hulgas. Ja meil on ligi neli päewa aega ta selgitamiseks. Leidke ta, mu härrad.“

„Jah, sir,“ wastasid kõik kolm alandlikult.

Kapten fortfutatas mõttlikult kulmu. „On see võimalik, et kägistatud naine sai surma sama isiku käe läbi, kes tappis sir Roberti?“ küsis ta.

„Kuid naine tapeti maal, kapten,“ ütles mr. Snark.

„Ja ta kägistati, mitte ei poodud,“ lisas Brightman. „Kuid juhtumisel võib olla midagi ühist.“

„Kes naise laiba laewale tõi, võis tappa ka sir Robert Rushtoni,“ tähendas kapten. „Kuidas on sõrmejälgedega? Mõrwar pidi ometi jälgi jätma. Kas suudate mõista sir Roberti surma mõju Inglismaal? Nõuan kiiret teotsemist. Mida teewad laewa detektiivid? Mida teete teie kõik?“ Ta wärises wihast.

„Alles praegu kuulsiime jubedast sündmusest, sir,“ püüdis majandus-ülem ennast ja kaaslast kaitsta. „Teeme kõik, mis surelikkude wõimuses.“

„Wajan tagajärgi!“ müristas kapten ja lahkus.

Tõstuti poole sammudes, mis pidi ta wiima ülemisele dekile, kirjistas ta hambaid. Maailma moodsaid aurik... Kõik võimalikud seadised laewa ja reisirijate julgeoluks... Ja mis kasu oli neist praegusel juhtumil? Inimesu sõltus ikkagi teise inimese kätest... .

Aastate jooksul, mis ta oli sõitnud merepid, polnud ühelgi tema poolt juhitawal laewal toimunud mõrwa. Ja siin, esimesel sõidul Ameerikast Inglismaale, koke kaks! See tähendas, et laew oli neetud, et temast tuli eemale hoida! Need mõrwad tähendasid häwimgut — võib-olla talle eneselegi. Londoni kindlasti hullub wihast. Teda külwataks üle süüdistuste ja etteheidetega. Aga kuidas võis tema ette näha ja wältida sellist mõrwa?!

Ta jõudis oma kabinetti, ohlas sügawalt, haaras telefonitoru ja palus end ühendada Kõheline Tähe Laewaliini peadirektoriga Londonis. „Meil on omawaheline kõnelus,“ tähendas ta ametnikule. „Hoolitsege, et keegi ei kuulataks.“

„Wäga hea, sir,“ wastas ametnik.

9. peatükk.

Maailma kiireim laev oli lahkunud New Yorgist kell kümme hommikul. Kell seitse õhtul oli ta juba kolmkümmend miili Nantucketi tulelaevast ida pool. Kell neli kihutas G-meese Ralph Stephenson moodsa sõjaväelennukiga New Yorgi poole. Kell pool kuus startis ta New Yorgi sadamast vesilennukiga, mis oli võimeline saavutama kaksikorda seitsekümmend viis miili tunnis. Nüüd oli Ralph Stephenson enese tundmatuseni maskeerinud. Kell seitse oli lennuk Nantucketi tulelaeva kohal ja raadioühenduses. „Kuningas George'iga“.

Kell weerand kaheksa laskus lennuk weepinnale, mis oli ifka veel peegelsile. Leinud ringi ümber laeva tasandas ta pikapeale kiirust kuni kolmekümne sõlmeni, millega liikus „Kuningas George“. Laewaredelil seisid üks tüürimees ja üks madrus.

Üks kahest lendurist, kes viibisid G-mehega lennukil, saatis teda lennuki tiiva otsani. Wahepeal juhtis teine lendur lennuki nii lähedale, et vähimagi vääratuse puhul võinuks lennuki tiib puruneda vastu laeva teraskülge. Kuid vääratust ei juhtunud ja Ralph Stephensonil tarvitses ainult astuda pikk samm, et jõuda redeli platvormile. Teda abistanud lendur ruttas uuesti juhuruumi ja saabus tagasi kahe kohwriga, hoides end tasakaalus nagu kõietantsija. Ta andis need edasi „Kuningas George'i“ madrusele. Dnnelikult jõudis ta uuesti juhuruumi ja lennuk wuhises warsti weepinnalt õhku.

„Kiiduwäärne saavutus wanale härrale, kui lubate mul nüüsi öelda,“ tähendas tüürimees. „See juhtus wist küll esmakordselt, et keegi keset ookeani astus lennukitiivalt täie kiirusega sõitma auriku pardale. Tegite seda suurepäraselt. Lubage mul abistada teid redelist ülles, sir.“

„Tänan teid väga.“

Ta astus wanamehe kohawal sammul. Ta oli peagu küürus aastate koormast. Ta juuksed olid tihedad, kuid lumivalged ja nägu täis sügawaid kortse.

„Pidi küll olema kohutawalt tähtis põhjus, mis sundis teid teie aastates nüisugust teekonda ette wõtma, sir,“ lühas tüürimees, kui nad sammusid järskudest astmetest ülles.

„Surm perekonnas,“ wastas wanamees.

Tüürimees silmitses teda huwitatult. „Meile tehti Londonist korraldus wajakaduse korral laew peatada, et teid pardale wõtta. Ega te äkki mõne maa kuningas pole, sir?“ küsis tüürimees uudishimulikult.

Wanamees naeris. „Olen ameeriklane. Kõik ameeriklased on kroonimata kuningad.“

Tüürimees oli liiga diskreetne, et sellele wastata. Ta juhtis tähtsa wõõra läbi ukse laewa küljes D-dekile, kust rebel oli lastud alla.

„Mulle on tehtud korraldus teid wiia ühte kabiini turistide klassis, sir,“ ütles tüürimees. „Rahthemata wiiaks teid otsekohse üle esimesse klassi.“

„Kindlasti. Praegu on wist lõunatund. Nägin reelingu ääres väga wähe inimesi.“

„Jah, sir, kuid warsti on kõial teada, kuidas saabusite pardale. Olete fogu reisiraskonna imetusobjektiks.“

Nad liikusid edasi piki koridori ja läbisid halli, kus keegi vastutulew noormees neile ükskõikse pilgu heitis. Wanamehe sinisilmad pilkufid löbustalt.

„Kuidas käsi käib, Rerford?“ küsis ta peenikesse häälega.

Dick Rerford heitis wanamehele üllatunud pilgu. Ta oli sügawasti mõtelnud millelegi — wõi kellelegi.

„Kuidas — mulle näib, et ma ei tunne teid,“ kogeles ta. Kuid wanamees oli juba tüürimehe saatel sammunud edasi.

„Tänan teid,“ mr. Brown,“ lausus majandusülem Snark, kes äkki ilmus nende juurde. „Hoolitsen nüüd ise selle härra cest.“

„Wäga hea, sir,“ ütles tüürimees. Ta naeratas wanamehele. „Sunnitlen õnneliku saabumise puhul, sir.“ Ja ta pöördus minekule.

Mr. Snark wõttis Stephensoni käsiwarre, juhtis ta mõne sammu edasi kuhugi kabiini ja sulges ukse.

„Mulle tehti korraldus olla teie käsutuses, sir, tähendas ta. „Noh, mis nali see on!“

Wanamees oli kuue tõmmanud seljast ja eemaldas turjalt käteräti, mis oli moodustanud kүүru. Ta tõstis käe pea juurde ja samas oli kadunud ka ta pikad walged juuksed ja nähtawale tulnud lühikeseks põetud tihedad tumehlondi juuksed.

„Kui saaksin weidi koldkreemi, wõiksin ära pühkida ka wärwi näost,“ sõnas Stephenson.

„Laewas! Kui te redelist üles sammufite, heitsin teile pilgu ja mõtlesin, et olete sedasorti asjadeks liiga wana!“

„Kartsin, et paljud reisiijad hakkawad huwitama isikust, kes saabus pardale nii omapärasel wiisil nagu mina. Kõwai pilaud oleksid pööratud minule. Ja sellepärast tahan oma endisest näost wabaneda. Las reisiijad arwawad, et wiibin kogu aja kajutis.“

Mr. Snark naeratas tunnustawalt. „Wäga targalt tehtud, mr. — ee—“

„Stephenson, Ralph Stephenson. Sain aru, et teil on mingi pahanus?“

Snarki kulmud kerkisid. „Pahanus! Mõrw laewal, mr. Stephenson, jube mõrw!“ Ta tasandas häält. „Sir Robert Rushton, üks laewaestli direktoritest on üles poodud! Mõrw on toimunud tund wõi paar pärast laewa wäljasõitu. Ka see pole weel kõik. Keegi noor naine, kes oli tapetud maal — surruks kagistatud — toodi laewale ja asetati kellegi reisiija woodisse.“

Ralphi silmad löid särama. „Wäaa huwitaw,“ tähendas ta. „London palus Riidupolitseilt abi mingi „mõistatusliku loo“ lahendamisel. See oli mäliendatud wõrdlemisi õrnalt, eks ole?“

„Kindlasti ei tahtnud nad, et sündmused saaksid Ameerikas teatawaks. Mõned reisiijad kuuleksid neist kohtlemata raadio teel ja meie tahame reisiijaid muudugi hoida teadmatuses. Laew on täis, sir, kuid mul on esimeses klassis üks kabiin. Kubu lasen teid üle müia.“

„Siin paistan ma wähem silma ja sellepärast jääksin meeskamini siia.“

„Kuidas soowite, sir. Kuid nüüd ehk tulete minuga kaasa kapteni kajutisse.“

„Enne koldkreem, mu härra.“

„Loomulikult.“

Snark tegi telefoni teel korralduse koldkreemi toomiseks ja võttis selle isiklikult sõjuvardilt kabiini uksele vastu. Ta silmitses hõwiga, kuidas kreem wanast, fortfulise näoga mehest tegi noore.

„Soomite lõunastada, sir?“

„Lõunastan täna õhtul turistide klassi söögisalongis. Tahaksin siinset publikut lähemalt silmitseda.“

Snark helistas kapteni kabiini, sai teada, et kapten wiibis lõunal, ja pöördus Stephensoni poole.

„Me ei tohi ainuistki sõna juhtumist lasta awalikkuse ette,“ lausus ta.

„Kapten Grant peab hoolimata sellest, et tunneb end halvasti, esimesel õhtul wiibima reissjatega koos lõunasöögil. Lasen teie kabiini sõjuvardil teile otsida koha süa söögisalongi. Teit on meil siin süüsi suurepäranne.“

„Mul on ükspuha, mida ma sõõn. Nüüd wahetan ülikonna ja olen wiie minuti pärast walmis.“

„Paluge siis oma sõjuwardit juhtida teid esimesse klassi. Dotan teid oma kabinetis. Mu nimi on Snark, mr. Stephenson. Eile õhtul oli mul au wiibida koos sir Robert Rushtoniga „Paticiani“ klubis New Yorgis.“

„Kas tõesti?“

„Kes oleks arwanud, et ta täna õhtul on juba surunud! Meil oli väga lõbus kooswiibimine.“

„Jaa? Kes sellest weel osa wõtsid?“ küsis G-meess ükskõikselt.

„Keegi väga rikas mees, mr. Butterfield, ja mr. Carey Connors.“

„Kuulsin, et keegi jõukas lääne-ameeriklane Butterfield leiti täna hommikul surnult kuskilt New Yorgi hoomist.“

„Sama mees jah, sir. Kas pole hirmus!“

Stephenson noogutas tõsiselt. „Olen Carey Connorsist kuulnud.“

„Ta on väga meeldiv ameeriklane. Eõidab meiega kaasa.“

„Sir Roberti suur sõber?“

„Jah. Nuidugi ei maini te mr. Connorsile juhtunut? Keegi ei pea midagi teada saama.“

„Pean meeles.“

Mr. Snark lahkus ja mõtlikult ajas Stephenson enesele kerge sinise ülikonna selga. Siis helistas ta sõjuwardi, kes juhtis ta alla dekile, kus asus turistide klassi söögisalong. Kuna ta polnud weel näinud esimese klassi söögisalongi, awaldas see talle küllaltki rahawat mõju.

Dodates endale koha näitamist, laskis ta pilgul teraselt ringi käia. Salong oli peagu tulwil. Enamus daame oli õhtukleitides ja paljud mees-
test kandisid õhturiietust. Väga nooblid reissjad, mõtles Stephenson endamisi. Ta film langes lõpuks paremal asetsewale kuue-istmelisele lauale, ja kohtas Richard Herfordi üllatunud pilku. Noormehe kõrwal istus imekaunis brunett tüdruk — wõib-olla weetlewaim, keda Ralph kunagi näinud. Tüdruk sõi hoolikalt, mitte märgates oma kõrwalistuja üllatust. Ralph naeratas Herfordile jüdamslikult.

Herford pomises wabanduse, tõusis ja lähenes G-mehele.

„Keda ma näen!“ hüüatas ta ülisjüdamslikult.

„Kuidas käsi käib, Dick?“ küsis Stephenson. „Pole sind näinud wist enam neli aastat.“

„Kus sa kogu päewa oled end warjanud?“ päris Kerford. „Ja mis sa turistide klassis teed?“

„Kuna ma pole sündinud hobeluskas suus, pean reisisa odawamas klassis.“

„Me oleksime pidanud teineteist wahetewahel üles otsima, kulla mees.“

„Ei suutnud sinuga sammu pidada,“ wastas Stephenson. „Nii siis on majanduslik surutis tabanud ka sind?“

„Jaa — jaa,“ wastas Kerford kähku. „Nii see on.“

„Ära waleta, pois! Nägin tüdrukut su kõrwal.“

Dick punastas. „Tõtt öelba,“ seletas ta häält tasandades, „ta on waimustaw! Nägin, et ta reisib turistide klassis, ja kolisin esimesest klassist üle. Aga taewa pärast, mees —“

„Pean juu — kui mind esitled. Ja ma ei üllatuks, kui paluksin sinult üht wõi kaht teenet sõiduaja kestel.“

„Oled tore pois,“ ütles Dick tänulikult. „Kuid ära unusta, et mina nägin teda esimesena.“

„Püüan meeles pidada, kuid kerge see kindlasti pole. Rahju, et teie lauas pole ühtki waba kohta.“

Kerford püüdis warjata oma headmeelt selle üle, raputas tugewasti Stephensoni kätt ja sammus tagasi kohale. Stjuuard, kes oli kannatlikult kõrwal oodanud, juhtis Stephensoni laua juurde, millel oli kaetud kaks platti, kuid teist lõunastajat ei ilmunud.

Ralph Stephenson oli olnud Dick Kerfordi koolimees Yale'is, kuid mitte lähedane sõber. Pärast kooli lõpetamist oli ta New Yorgis asunud äri alal teotsema, dige tihti nälga kannatanud ja kahelkateist kuud tagasi astunud Liidupolitsei teenistusse. Kerfordil muidugi polnud ta tegewusest aimugi. Kui G-mehe elukutse saab teatavaks, pole temast enam suu-remat kasu.

Ralphil aga oli Kerfordi kohta hoopis rohkem andmeid. Ta teadis, et noormees oli wõrdlemisi kuulus pokkija, polo- ja tennisemängija — üldse tubli sportlane ja sealjuures heasüdameline pois. Ja olukorras, milles Ralph Stephenson praegu wiibis, wõis Dick Kerford osutada kasulikuks liitlaselks.

Ühendriikide walitsus oli saatnud Ralphile selleks laewale, et aidata selgitada mõrwarit. Kui see osutus ameeriklaselks, oli temal kindlasti kerge seda teha, kui Scotland Yardi mehel.

Turistide klassi reisijad olid enamasti ameeriklased — isikud, kes iga hinna eest tahtsid kaasa teha „Kuningas George'i“ refordsõidu, kuid kel ei jatkunud raha esimese klassi pileti ostmiseks. Ralph Stephenson arwas nende hulgas ära tundwat koolilõpetajaid, kantseleipreiliseid ja wäikekaupmehi. Kuid ta ei märganud ühtki roimarinägu. Siiski — mõni laud eemal istus keegi kiilaspea suurte kõrwade, kongus nina ja wastiku näoga. See oli ameeriklane Joe Moreno, kes omas küllalt raha, et reisida esimeses klassis. Nähtawasti oli ta kuidagiwiisi hankinud enesele pileti, sest ta seisis mingi tulumaksusekelduse pärast walitsuse muustas nimekirjas.

Kuid see mees kindlasti polnud humitatud sir Robert Rushtonist. Tema oli lastur, mitte kagistaja. Enne Liidupolitsei teenistusse asumist oli Stephensonil olnud temaga kokkupuutumist. Seni, kui Morenol polnud tegemist looga, mis oli toonud teda „Kuningas George'i“ pardale, polnud ta humitatud temast.

Ta sirutas kaela ja nägi tõmmu kaunitari profiili. Ei viibinuks ta ametiasjus laeval, püüdnuks ta Herfordiga võistlema hakata. Tüdruk oli seda väärt.

10. peatükk.

Jälginud komandosillalt Stephensoni saabumist, sammus kapten Grant sünges meeleolus lõunaföögile. Kapten oli vastutanu kõige eest, mis sündis laeval — olgu see siis kokkupõrge, põhjajavajumine, mäs või mõrv. London oli pööraselt vihane sir Robert Rushtoni tapmise üle ja võttis asjade ajamise enda kätte. Selle tulemuseks oli ameerika detektiivivi saabumine pardale.

Kapten Grant kahetses taga aegu, mil laew sadamast väljumise järele oli kättesaadamatu maailmale, kuni ta jõudis sihtkohta. Raadio oli müidugi hea asi, kuid mitte just kasulik, kuna see võimaldas direktoritel wahhe segada. Ja kui direktoritel oli võimalik kapteniga mõne minuti jooksul saada ühendust, ahwardas see muutuda tüütavaks. Enneks püüdis aga London ise sama innukalt hoida jubedaid sündmusi saladuses, nagu kapteni, ja see oli hea.

Esimese klassi föögisalong C-dekil oli haruldaselt ruumikas: sada kuuskümmend jalga pikk, sada kakskümmend jalga lai ja ulatus läbi kahe deki. Kesktel kaardus salongilagi wölviks, mis ulatus kuni paadidekini. Kapteni laud asus otse wölvil all. See mahutas kümme isikut.

Wanasti kufus kapten oma lauda isikuid, kes olid ta sõbrad, wõi selle seltskond talle meeldis. Kuna kapten Grant oli väga wastuwõtlik daamide wölmusele, oli tema lauas leidunud enamasti alati paar ilusat daami.

Nüüd saadeti aga laewakontorist isikute nimistu, keda peeti au wääriliseks, istuda kapteni lauas, ja jäeti paar tühja kohta kuulsuste jaoks, kes ootamatult wõisid ilmuda laewale. Nii muutus kaptenile endine lõbus söömaag koormavaks.

Kapten Grantile sobis wormirüetuse imehästi ja tema ilmutisel läbis föögisalongi kabin. Ta kummardus seltskonna poole ja asus oma kohale. Ta ainus tuttav lauas oli Carey Connors, kellega ta oli tutvunud eelmisel sõidul. Ta noogutas temale südamlisult. Nende lauas istusid keegi inglise piiskop ja ta kohmakas, wäikekodanlik naine, keegi Chicago lihaäri omanik ja selle wanaldane abikaasa, kõhn ja närwiline daam, kes kandis liiga ohtralt kalliskive, kuid kõige terawalt arwustas New Yorgi seltskonda, keegi ilmetu näoga aadlik, kes oli üks Inglismaa rikkamaid mehi, ja keegi filmiühingu direktor, kes ei paistnud just waimukas. Üks tool oli tühi.

Tühi tool asus Connorsi platsi kõrwal. Esitlemise järele pöördus Connors kapteni poole.

„Siin istub arwatawasti sir Robert Rushton, sir?“

Rapten näis segasena. „Jaa,“ ütles ta lähku. „Kuid ta jääb ka biini. Tunneb end weidi halvasti.“

„Kurb kuulata. Eile õhtul wiibisime New Yorgis koos. Lähen teda pärast sööki vaatama.“

„Parem loobuge sellest. Ta ei soovi, et teda segataks. Sir Robert Rushtonil on nimelt hulk pabereid läbi vaadata,“ pöördus ta nüüd seltsusega piiskopi naise poole, kes talle uudishimulikult otsa wahtis, „ja ta ei tunne end hästi.“ Teenimine oli aeglane, kuna keeneritel tuli toitu kanda väga kaugale, ja kapten Grantile oli lõuna ääretuks piinaks. Teadmistega, mis teda rõhused, ajada kerget seltsfondlikku juttu ebahuvitatavate inimestega!

Pärast praadi pomises ta wabanduse, tõusis ja lahkus kiiresti söögisalongi. Oma kajutist helistas ta majandusülemale. „Saate G-mees ja seersant Brightman nüpea kui võimalik süia,“ käsutas ta. „On midagi selgunud?“

„Weel mitte, sir.“

Rapten pomises wandesõna ja riputas toru hargile. Kümme minutit hiljem saabus majandusülem Snark koos Ralph Stephensoni ja seersant Brightmaniga ta ukse taha ja koputas. Wastust ei tulnud. Ta koputas uuesti, keeras siis ukseuupu ja astus sisse. Salong oli tühi. Snark heitis pilgu magamiskabiini ja koputas tasakesi wannitoa uksele. Mingit vastust. Ta awas ukse. Wannitoas polnud kedagi.

„Wõtke istet, mu härrad,“ ütles ta salongi tagasi pöördudes. „Rapten on wist läinud üles sillale.“ Ta haaras telefonitoru ja helistas komando-sillale.

„Palun, öelge kaptenile, et mr. Snark teda tema kabiinis ootab,“ ütles ta tüürimehele, kes kõne wastu wõttis.

„Rapten Granti ei ole siin, sir. Dodake, palun. Ei, teda pole kuski näha.“

„Ta palus meid tulla,“ pöördus majandusülem detektiivide poole. „Dotame weidi.“

Seersant Brightman oli ameeriklast silmitsenud nagu wõõras koer teist. Ralphil oli temaga olnud ainult lühike kõnelus, ja ta oli märganud, et see oli isekas härra, kellele criti ei meeldinud ameerika detektiivi saabumine. Neil polnud meel aega põhjalikumalt arutada probleemi, mis oli Stephensoni toonud Washingtonist lennuki pardale keset ookeani, kuid Ralphile jäi mulje, et Brightman soovis juurdlust sir Robert Rushtoni tapmise kohta sooritada nii wähesse wahelasegamisega Ameerika poolt, kui wähegi võimalik.

Stephenson pidas Scotland Yardist lugu, kuid leidis, et see oli suuteline lahendama ainult probleeme Inglismaal. „Kuningas George'il“ oli Brightman tema arvates saamatu, nagu kala kuiwal.

Rapteni tulekut oodates walis Snark kõigile klaasitäie wiskit ja nad rüüpasid seda, kusjuures Brightman majandusülema abiga uustulnukale seletas baroneti leidmise üffikasju ja tundmatust kägistatud naisest Harlow woodis.

„Loomulikult võiks järeldada, et need kaks mõrva kuidagi ühenduses,“ tähendas ta.

„Kindlasti seda öelda ei saa,“ arvas Stephenson. „Teil on kaheksa sada viiskümmend esimese klassi reisijat laeval, peagu sama palju turistide klassis. Peale selle laevameeskond. Naine nähtavasti tapeti maal ja toodi laevale, et merre heita — mis muide on suurepärane viis laibast wabanemiseks. Tema näib olevat ameeriklanna, sir Robert aga on inglane. Tema tapeti pärast laewa väljasõitu. Mõrva motiivid võivad kummalgi juhul olla täiesti erinevad.“

„Kuid meetod on sama,“ finnitab Brightman.

„Sugugi mitte. Naise võis kätkestada keegi mees wihahoos. Kuid traadi tarvitamine sir Roberti surmamisel näitab, et tegemist etteawatsetud mõrvaga. Sedasorti mõrvamisviisi kasutatakse Raug-Idas. Harva olen kuulnud selliseist juhtumist Ameerikas.“

„Kuid mõlemad samal laeval —“ waidles inglane.

Ralph naeris. „See siin sarnaneb rohkem linna kui laewaga.“

„Mletades, et naise laip toodi laevale merreheitmiseks,“ targutas Brightman, „miks asetati see siis kajutisese, kust wastaw reisija ta warsti pidi leidma? Me külmutame laiba, saadame ta tagasi New Yorki, kus ta isik selgitatakse ja mõrvaril pole laiba laewaletoomisest mingit kasu. Ta wõinuks selle sama hästi jätta mõrwapaigale.“

„Midagi juhtus. Mingi wiperus. Kahtlemata toodi ta laewale kohwris. Mlete kohwri leidnud?“

„Weel mitte. Pagasi ülewaataja ja ta abilised korraldavad praegu otsimist. Sadadel kohwritel seisab ju silt „Wajaline“ ja need asetati reisijate kabiinidesse. Wõtub aega, enne kui need kõik on läbi waadatud. Peale selle tuleb meil selgitada sir Roberti mõrwar, mis on hoopis tähtsam.“

„Tahaksin näha kabiini, kus naine leiti ja üle waadata ka Rushtoni kabiini,“ ütles Stephenson.

„Olen juba mõlemad läbi waadanud.“

„Ja pole midagi leidnud?“

„Ei midagi, mis näiks oluline.“

„Wõib-olla on mul rohkem õnne,“ tähendas Ralph naeratuslega, mis ilmestis wihastat inglise detektiivi.

Majandusülem tõusis ja haaras telefonitoru. „Helistage kõigisje laewa telefonipunktidesse ja tehke korraldus kapten Granti ülesotsimiseks,“ ütles ta ametnikule. „Teatage talle, et mr. Snark wiibib tema kabiinis reisijatega, kellega ta soowis kõnelda.“

Ta pöördus kaaslaste poole. „Mr. Stephenson, te saabusite Briti waltisuse palwel, et meile abiks olla oma teadmistega ameerika mõrwaritest ja nende meetoditest ja kui wõimalik, selgitada kahtlasi isikuid laeval?“

Ralph noogutas. „Mulle teatati, et sir Robert pole kunagi wiibinud Ameerikas, ja weetis ainult neli päewa New Yorgis „Kuningas George“i saabumise ja lahkimise wahel,“ ütles ta. „Meile peaks New Yorgist warsti teatatama, kus ja kelle feltsonnas ta weetis oma aja maal. Ütleksin otsekohe, et on wõimatu, et ta omas Ameerikas waenlasti ja nii tundub eba-

tõenäoline, et ta langes ameeriklastest mõrvari käe läbi. Scotland Yardil peaks selle juhtumi selgitamisel olema kindlasti hoopis rohkem edu kui Ameerika politseil. Kas talt rõõwiti ka raha?"

"Sir Robert ei kannud kunagi rohkem raha kaasas kui sada naela," ütles majandusülem. "Illes aktiivseltsi direktor, wõis ta laewalt saada igal ajal nii suuri summasid kui soowis. Rahataskus oli tal mitusada dollarit, kuid need olid kõik alles."

"Oleks ka rumalus merel hakata rõõwima," tähendas Ralph.

"Dlete wõrdlemisi noor mees Liidupolitseinikuks," tähendas Brightman noriwalt. "Tohin ma küsida, kui kaua juba ametis olete? Mina ise olen uurinud kuritegewust ja roimareid kakskümmend aastat."

"Ma pole harilik detektiiv," seletas Ralph wiisakalt. "Paar aastat tagasi teotsesin juristina. Meil on Washingtonis osakond, kus wõib omandada erilise wilumuse. Olen terve rea tähtsate juhtumite kallal töötanud enam-wähem edukalt. Kuid olen päris kindel, et ma teiega teie erialal wõistelda ei suuda, seersant."

Brightman näis weidi rahuldatuna. Telefon helises ja Snark haatas kuulsetoru. "Wäga hea," ütles ta ja riputas toru uuesti hargile.

"Päris meider," tähendas ta. "Keegi pole kaptenit näinud. Isegi juhul, kui ta külastaks kedagi reissjat tema kabiinis, wõiks teda leida. Sest kaptenit panemad ju kõik tähele, ja keegi oleks teda ikkagi näinud. Helistan uuesti komandosillale."

Ta helistas, ja hetk hiljem saabus nende juurde esimene tüürimees Hunter. "Nahjas tüürimees nägi teda poole tunni eest minemat taha-poole paadidekile," seletas ta. "On ta kadunud?"

"Olen laemas igale poole helistanud. Kapten tahtis nende härradega kokku saada ja käskis mul näd otskohe siia tuua. Nüüd oleme oodanud juba üle poole tunni."

Esimene tüürimees noogutas. "Wäga imelik," tähendas ta. Siis walis ta enesele klaasi kapteni wiskit ja rüüpas selle ära, wõttis mütsi peast ja lastus toolile.

"Kus kurat ta wõis minna?"

Esimene tüürimees oli umbes wiiekümne-aastane mees, suur, laiadlgne, pruunikspargitud näonahaga. Ta heitis majandusülemale küsima pilgu, kuid see wastas ainult nõutu olakehitusega.

Mis kapten tegi, ei puutunud õieti neisse kummassegi. Laewa käskija wõis minna kuhu tahtis, teha, mis talle meeldis, ja keegi ei tohtinud teda armustada. Kuid teiselt poolt — polnud ühtki paika, kuhu kapten wõis minna, ilma et keegi meeskonnast seda poleks teadnud. Wajaduse korral wõis teda wiie minuti jooksul leida. Kuid seeford ei teadnud keegi, kus ta wiibis.

"Mis wõis talle pähe tulla?" esitas tüürimees uuesti küsimuse, millele keegi ei teadnud wastust. "Mis te temast õieti soowite?"

"Ta palus, et tooksin need härrad siia."

Tüürimees pööras oma hallid silmad detektiwidle. "Seersant Brightmani ma tunnen," lausus ta. "Kes on teine härra?"

"Mr. Stephenson Ameerikast."

„Kõõmustan teiega tutvuda, mr. Stephenson.“

„Kõõbus pool tundi pealiskaudses kõneluses. Siis tõusis tüürimees. „Lähem otsin laewa läbi, meeldigu see kaptenile või mitte,“ ütles ta. „Duford on juba täiesti võimatu.“

„Kuningas George'il“ helisfid telefonid igal pool. Sillal, dekkidel, masinaruumides päriti kapteni järele. Stjuuardid wabandasid ja waatasid igasse kabiini. Kõõgid, sahwrid, laoruumid otstiti läbi. Tunni aja pärast oli selge, et kapten Grant oli oma laewalt kadunud.

Kõõge uuem ja kiirem laew maailmas! Laew, millel leidus igasugu julgeoleku seadeldisi nagu ei kuskil mujal! Wiie minutiga wõis ühendusse astuda Londoni või New Yorgiga. Wäljawalitud meeskonnad, kõik haruldased tublid. Igasugu moodsad seadeldised. Ometi oli selle moodsa ime kapten kadunud, nagu haihtunuks ta õhku. Ja majandusülem teadis, et laewal asus tapetud naise laip ja et üks jõukas inglane oli poodud paar tundi pärast laewa lahkumist New Yorgist. Duford oli kohutaw ja kogu wastutus langes nüüd majandusülemale ja esimesele tüürimehele. Scotland Yardi detektiiv ja G-meis pidid loomulikult teotfema saladuskatte all.

Neli hirmunud meest pidasid kapteni salongis nõu.

„Peame seda hoidma saladuses,“ arwas majandusülem. „Kui reisirjad teada saamad, et kapten Grant on kadunud, tekib laewal paanika.“

„Ma pole kunagi midagi sellist kuulnud,“ lausus Brightman.

Kutsuti kapteni stjuuard ja wõeti talt wanne, et ta waikib. Ta seletas, et tema wiibinud kogu aja kapteni ruumide läheduses ja kapten polewat kajutist lahkunud.

Ralph Stephenson ükfinda säilitas meeletundluse. Ta oli ainult korra käinud Euroopas ja see oli kogu ta kogemus meresõidu alal. Ta ei teadnud laewadest palju.

„Kuidas wõite olla kindel, et ta ei wiibi pardal?“ küsis ta.

„Laewad on ehitatud nii, et neil pole ühtki peidupaika. Ja miks peaks ta end peitma? Ütlen teile, et wanamees wiskas enese üle parda.“

„Ega te juhulikult ei tea, kas kapten oli haige? Kannatas ta rasfemeelsuse või närwihoogude all?“ küsis Brightman.

„Kõõge terwem merekaru seitsme mere kohta,“ wastas tüürimees.

„Aga wõimalik, et mure sir Roberti tapmise pärast mõjus ta ajule halvasti,“ julges majandusülem oletada. „Kindlasti kartis ta wallandamist.“

„Arwan, et wõib päris kindlasti oletada, et kapteni kadumises on süüdi sama isik, kellel lasub Rushtoni mõrw,“ ütles Stephenson. „Ja wõib-olla ka süü salapärase noore naise surmas, kelle laip leiti kabiiniwoodist.“

Mr. Snark ringutas käsi. „Weel kunagi pole ma wiibinud sellises seisukorras! Peakfin helistama Londoni.“

„Prægufel kellaajal pole kindlasti kedagi büroos,“ meenutas talle esimene tüürimees.

„Teeksin ettepaneku kapteni kadumist hoida saladuses ka meeskonna

est," ütles Ralph Stephenson. „Teatage, et ta on haige ega saa kajutist lahkuda.“

„Mida tuhat meest teavad, pole mingi saladus," ütles majandusülem libestunult. „Neme kaptenit igalt poolt taga ajanud. Kogu meeskond kõneleb temast.“

„Mr. Stephensonil on siiski õigus," tähendas tüürimees. „Ametlikult tuleb teatada, et kapten on haige. Reisiijatele võib öelda sama. Mina jään oma ruumidesse, kuid võtan kapteni kohustused üle. Võib-olla ilmub ta jälle välja. On ju juhtunud kummalisemaidki asju.“

„Andke head nõu, mu härrad," ütles majandusülem. „Midagi tuleb ette võtta ja kiire korras. Lahkume teist, kapten Hunter.“

„Kas käia," vastas uus kapten.

Kapten Granti kadumine ei tohtinud takistada laewa tema sihis püstitada uut ookeaniületamise rekordit. Ookeaniaurikutel on enamasti neli tüürimeest, kuid „Kuningas George'il" oli neid kuus. Need olid kõik väljamalitud mehed, kes iga hetk võisid astuda kapteni asemele ja nii võis laew kihutada täie kiirusega edasi.

Reisil on ookeaniauriku kapteni kohustused enamasti seltskondlikku laadi. Harva segab ta end laewa juhtimisse. Laewafelksid panewad esmajoones rõhku sellele, et kapten oleks esinduslik ja meeldiw isik. Reisiijad, kes teinud temaga tutvust, waltiwad ülesõiduks jällegi tema laewa, kui ta neid meeldiwalt oskab kohelda.

Kapten on aga ka wastutaw laewa ja reisiijate julgeolu eest. Sada-masse sisesõidul, tormi ja udu ajal seisab ta komandosillal ja jälgib waides meeskonna tegewust. Kui ta käsutab walesti, kaotab ta koha. Ja kui juhtub mingi õnnetus, on tema selle eest wastutaw.

Nii wõttis esimene tüürimees Hunter enesele kapteni kohustused, ilma et ükski reisiija peale Stephensoni ja Brightmani märganuks seda. Ja kõik tüürimehed said muudatuse tõttu kraadi wõrra auhörgendust.

11. peatükk.

„Mis te sellest loost arwate?" küsis seersant Brightman oma ameerika kolleegilt, kapteni kajutist wäljumisel. Ralph Stephenson astus paadideki reelingu äärde ja waltis alla weepinnale. See asus temast umbes kuuskümmend jala kaugusel.

„Ma ei usu, et kapten Grant kaotas mõistuse ja hüppas alla," vastas ta aeglaselt. „Kuid võib-olla ta wistati üle parda," lisas ta mõtlikult.

„Kaldun teiega samale arwamisele.“

„Või ta on laewal kuskil kinni seotud," jatkas G-meis. „Nii suurt laewa ei saa põhjalikult läbi otsida.“

„Olen kuulnud, et ta olewat väga korralik mees. Muidu arwaksin, et ta peitub kuskil ilusa daami kabiinis," tähendas Scotland Yardi des-tektiiv muiates.

„Arwan, et siia laewale võib ära peita terve karja elewante. Kuid tahaksin näüd näha seda naiselaipa, Brightman.“

„Tema pole meile tähtis. Esmajoones sir Robert Kusthon ja kapten —“

„Te ise arwate, et nende wahel võib leiduda side. Võib-olla suudan naife isiku selgitada ja see aitaks meid õigetele jälgedele.“

„Tulge kaasa. Siin haigla kõrwal on mingi furnukambritaoline ruum. Iffitud, kes surewad laewal, ei taha, et neid merre maetakse ja kuna nüüd reis kestab ainult neli päewa, pole see ka enam wajaline. Lasksime naise laiba wiia furnukambriisse.“

Ta juhtis Stephensoni laewa haiglasse E-deki tagaosas. Ralph imestas sissejõe suuruse ja ajakohajuse üle. Haiglas leidus pool tosinat wähemat ruumi patsientide jaoks, üks suurem ruum nakkushaigetele, operatsioonisaal, laboratoorium ja apteek. Neile tulid wastu kaks halastajade ja üks arst.

„Dr. Henderson,“ pöördus Brightman, arsti poole, „tohin ma teile tutvustada mr. Stephensoni? See reisisa arwab, et tunneb ehk daami. Tahaksime laipa näha, kui olete nii lahke.“

„Palun, palun, seersant Brightman. Siit, olge lahked.“

Ta juhtis nad läbi operatsioonisaali ja lufustas lahti ühe terasukke. Ruumist hoowas wastu külma õhku. Arst kobas käega seinat, leidis lüliti ja wajutas tule põlema.

„Seal ongi waene olend,“ ütles ta pühaliku tõsidusega.

Ruum oli umbes kuusteist ruutjalga suur, walgekswärmitud seintega. Keskel asus neli teraslauda walgest emailist plaatidega laipade asetamiseks. Neljast lauast olid kolm tühjad.

Ralph astus laiba kõrwale. Noor naine polnud weel midagi kaotanud oma endisest ilust. Ta lebas seal oma mustas pidzhaamas, kangena ja külmana.

Laigud ta kaelal olid muutunud ähmaseks. Nende põhjal oli wõimatu kindlaks teha mõrwari sõrmejälgi. Ralph ei tunnud noort naist, ent ta ei omanud New Yorgi daamide hulgas üldse kuigi palju tutvust.

„Kas päewapildid on tehtud?“ küsis ta serjandilt.

„Otskohe pärast siitoomist,“ wastas see. „Scotland Yardis aetakse asju dieti. Ja New Yorgil on ta isiku kirjeldus ja erilised tunnused.“

Ralph wärahatas. „Lahkume siit,“ lausus ta.

Pärast pooletunnilist wiibimist laewal sir Robert Rushtoni kabiinides jättis Ralph seersandi sinna ja sammus majandusülema kabinetti.

„On kaptenist midagi kuulda?“ küsis ta.

Wäike mees istus kõssiwajunult oma kirjutuslaua ääres. Ta raputas pead. „Seisuford on kohutaw,“ pomises ta. „Kõige wastikum lugu, mis wõis juhtuda laewal. Ta peab olema läinud üle parda.“

„Argem kaotagem lootust,“ ütles Ralph. „Otsustasin ümber turistide klassi jäämise suhtes. Tahaksin, kui wõimalik, kabiini selle ruumi läheduses, kust leiti surnud naine.“

„Seal pole ühtki waba kabiini. Ah, siiski — kohe seal kõrwal on üks. Keegi mr. Rerford, kes algul kabiini üüris, kolis seletamatul põhjusel üle turistide klassi.“

Ralph naeris. „Ei usu, et seletamatul põhjusel. Turistide klassis reisis keegi imekena tüdruk. Olen juhuslikult Rerfordi sõber ja ta ei pane kindlasti pahaks, kui wõtan tema kabiini.“

Majandusülema ilme selgines. „Sel juhul lasen teie pakid otskohe üle tuua. Meile tundus noormehe ülekolimine weidi kahtlane. Tema kabiini ja ruumi wahel, kust leiti surnud naine, on nimelt üks.“

„Kes see reisija Harlow äieti on?“

Majandusülem haaras pea käte wahela. „Mul on nii palju muresid ja teie esitate selliseid küsimusi, halises ta. „Harlow on rikas noor loll. Ta saab laewale jobnult ja on ikka weel purjus. Arwatavasti wiibib ta praegu suitsetamisruumis. Mõõda minnes nägin teda seal.“

„Ta teab, et naine oli furnud?“

„Ei. Laseme tal olla arwamisel, et naine oli purjus ja läks kogemata wõõrasse kabiini.“

„Nii — nii. Aga mille põhjal olete nii kindlad?“

„Kabiini stjuuard nägi Harlowd kabiini astumas ja kähku jälle wäljumäs. Siis teatas Harlow otsekohe stjuuardile, et keegi naine on ta woodis“ seletas Snark. „Ta palus, et naine ära wiidaks, ja kinnitas, et ta pole teda kunagi waremalt näinud. Ah, mr. Stephenson, sir Robert Rushton on tapetud! Kapten Grant on kadunud! Mis hoolin ma sellest naisest? Tema tapmine ei toimunud laewal, waid maal.“

„Aga —“

„Mr. Stephenson, olen majandusülem. Minu ülesandeks on laewa sse-
miste asjade ajamine, hoolitsemine reisijate ja laadungi eest. Ma pole detektiiv. Meil on Scotland Yardi ekspert pardal. Ka teie peate oma tööd tundma, muidu poleks ühendriikide walitus teid siia saatnud. Selge mulle, mida te tahate, et tehtaks? Olen teile kõigiti abiks, kuid taewa nimel lafake mulle küsimusi esitamast!“

Mees seisis ümbsesti närwipapustuse weerel. Stephenson kehitas õlgu ja lahkus ta kabinetist.

Ta sammus kaks dekki ülespoole ja astus üldsalongi. See oli ruumikam, kui enamik New Yorgi hotellide ballisaale. Ta pikkus oli sada ja laius seitsekümmend jalga. Suur tantsupõrand oli ümbritsetud laudadega. Saali ühes otsas oli eesriidega eraldatud lawa, millel kahekümne liikmeline orkester mängis parajasti walsi. Umbes sada paari tantsis ja mitufada istus laudade ääres.

Inglise arhitektid ja dekoraatorid olid ruumide juures näidanud oma wõimeid. Wärwid olid mahedad, walgustus warjatud, sifustus suurejooneline. Ja reisijad ise olid riietatud haruldase elegantfiga. Daamid fädelesid kalliskiwidest ja tualettide alal olid esitatud kõik wikerkaarewärwid.

See siin oli lõbutsemisruum. Ei paistnud filma ühtki murelikku wõi nukrat nägu. Ent siiski oli wõimalik, et nende isikute hulgas leidusid mehed, kes olid wastutawad sir Robert Rushtoni surmas, Kapteni Granti üle parda heitmises ja wõib-olla ka noore naise tapmises, kelle laip lebas furnukambris.

Ralph wõttis nurga istet ja las kis pilgul pealiskaudselt ringi libiseda. Tema oli saanud teisfuguse ettemalmistuse kuritegude selgitamisel kui tõsine ja hoolikas seerfant Brightman. Üldse erinesid ju ka ameerika roimariid inglise omadest.

Brightman oli mees, kes ronis waibal, otseides lõngaotsa, juuksekarma, nõöpi — midagi, mille põhjal wõiks selgitada roima sooritajat. Ralph omas aga laiema filmaringi. Liidupolitseis otsiti kuriteo wõi kuritegude seeria põhjust ja siis hakati uurima, millised isikud politseile tuntud roimaritest wõisid huwitatud olla tapmisest wõi tapmistest seeriast.

Siin oli tegemist juurejoonelise ettevõttega, mis nõudis maailma suurina laewa kapteni kõrvaldamist ja ühe laewaseltsi direktori mõrvamist. Viimase toimingu mõinuks sooritada üksainus isik, kuid kapteni kõrvaldamine oli juba töö, mis nõudis hoolikat ettevalmistust ja mitme isiku koostööd.

Miks oli neil waja kapten teelt kõrvaldada? Millisel kombel takistas sir Robert Rushton nende kawatsusi? Oli naise laiba wiibimine laewal ühenduses sama ettevõttega, wõi oli see hoopis eriafäär? Ralph oli laewal wiibinud alles mõne tunni. Ta polnud saanud weel teha mingit oletust, wälja arwatud ainult see, et tegemist laialdase rahaafääriga. Tal oli ju weel ligi neli päewa aega sündmuste selgitamiseks, mis praegu näisid äärmiselt mõistatuslikud.

12. peatükk.

Carey Connors istus oma kabiinis laua ääres. Lauajala kõrwal pörandal seisis jahutajas shampanjapudel. Laual täidetud klaas. Närviliste tõmmetega ahmis ta endasse sigaritsuitsu. Wahetewahel pomises ta midagi, mis kõlas nagu wanne. Alkki kostis koputus uksele.

„Sisse!“ hüüdis ta. Üks awanes ja kabiinistjuuward astus sisse.

„Teie kohwer on leitud, sir,“ teatas ta. Wari reisiija näolt hajus.

„Dtsimiseks kulus küllalt kaua aega,“ tähendas ta terawalt.

„Jah, sir. See oli pagasi ülewaataja süü. Ta kinnitas, et olewat läbi waadanud kõik „Wajalisega“ märgitud kohwrid ja seda polnud seal. Poole tunni eest aga sattus ta nii-öelda juhuslikult teie kohwrile. See asus ühe wirna otjas. Tõhhi ma kohwri sisse tuua?“

„Jaa-ja, loomulikult,“ ütles Connors õhinal.

„See on mul juba ukse taga, sir.“

Sekundi pärast oli stjuuward tagasi, wedades suurt reisikohwrit enese järel.

„Ei olegi wäga raske, sir,“ tähendas ta kohwrit keset pörandat asetades. Connors ulatas talle dollari. „Õõite minna,“ sõnas ta lühidalt.

Pärast stjuuardi lahkumist lukustas ta ukse ja tõmbas taskust wõtme-kinbu. Kiiresti otstis ta sealt sobiwa wõtme ja awas kohwri. Ta muutus furnukahwatuks — kohwer oli tühi. Ta sirutas käe kohwrise ja kobas seal ringi. Siis paiskas ta kaane kinni ja lukustas kohwri mehaaniliselt.

Laip oli kohwrift wälja wõetud. Kus ta asus? Kes oli awanud kohwri? Mida see tähendas?

Tal tekkis metsik iha kohwrit üle parda heita, kuid kabiiniaaken oli liiga wäike. Neetud ese pidi jääma salongi ja talle suure küsimusmürgina otja wahtima.

Ta hakkas edasi-tagasi sammuma. Kohwri siinolu tõendas, et see oli saabunud pardale. Ta oli näinud seda tund aega enne laewa wäljasõitu sillale asetatawat „Wajalise“ pagasi hulka. Siis oli kohwer wõidud pagasi-ruumi. Seal oli see ära toodud, awatud, Dora Dorchesteri laip wälja wõetud, ja jälle tagasi wiidud pagasi-ruumi.

Kuidas oli see mõinud juhtuda? Kes oli seda teinud? Milleks? Kui laewaametnikud oleksid tema aadressiga märgitud kohwrift leidnud laiba, tulnuksid nad otseteed tema juurde. Järelikult polnud laewameestel laiba kadu-

misega midagi tegemist. Kuid keegi pidi ometi teadma, et tema, Carey Connors, oli toonud pardale noore naise laiba, kes oli surnud wägivaldsesse surma!

Ta wandus waljusti. Siin oli ta elu suurim ettevõte, mis nõudis tohutut riski ja oli küllalt tähtis, et üles kaaluda mehe mõrva, kes oli teda usaldanud — Butterfield nimelt. Mis sel hullul naisel küll pähe oli tulnud, just eile võsel tungida ta korterisse! Tahtmatult oli ta sunnitud teda tapma. Siis oli kogu ettevõte paistnud laitmatu korras — kuid rüüd!

Ta ei suutnud enam taluda wiibimist oma kabiinis. Ta oli hirmul, oli peagu hullumas. Ta sammus koridori, lukustas kabiiniukse ja sõitis töstuki ülemisele dekile, kus asus baar.

Suur suitsetamisruum oli tagapool. Seal oli koos liialt palju rahvast. Ta eelistas minna baari, mis asus otse komandofilla all. Baaril olid laiad klaasaknad, kust võis näha alla lainetele, millest ookeanihiiglane kolmekümnekahe-sõlmelise tunnikirusega läbi lõikas. Shtul pimenedes sulleti aknad terasluukidega, kuna baarist paistev valgus võis eksitada fiall waatlejaid.

Baarileti ääres istus ainult üks mees. Üks neist oli Clarence Harlow ja teine Connorsile tundmatu isik, kes ei kannud õhturiietust.

„Kuidas käsi käib, Connors?“ hüüdis Harlow südamlikult. „Tulge, jooge minuga üks klaas kofku!“

Connors lähenes talle wastumeelselt. Harlow oli kolmekümnendates aastates noormees, alati punctawa näoga ja alalisest alkoholitarmitamisest kõnelemate sinifilmadega. Connors oli noormees kohanud tosin korda, igasugusel kellaajal päewa jooksul, ja oli alati leidnud sama üleva meeleolus. Ta rääkis weidi kange keelega, kuid ta pea näis mõrdlemisi selge ja jalgad täitsid oma ülesannet rahuldawalt. Oma erutatud meeleolus igatses Connors seltskonda, kuid soovis, et see oleks huwitavam.

„Saage tuttavaks mu sõbraga,“ ütles Harlow Connorsile. „Kuidas oli teie nimi, sõber? Unustasin selle.“

„Stephenson,“ ütles mõõras, Connorsile terast pilku heites.

„Mu wana sõber Carey Connors — üks parematest,“ kiitis Harlow. „Wõtame shampanja kofteeli, mis?“

Connors noogutas. „Pole teid laewal waremalt näinud, sir,“ pöördus ta Stephensoni poole. „Teie nägu tundub tuttav.“

„Mul on New Yorgis juriidiline büroo. See laew on niimõrd suur, et pole ime, kui me waremalt pole kohanud.“

„Ras nägite lennukit, poisid?“ küsis Harlow. „See, mis kella seitsme wõi kaheksa ajal tiirles ümber laewa ja tõi ühe wanadusest tudisewa mehe pardale?“

Connorsil kulmud kerkisid. Ta pilgutas Stephensonile silma. „Järgmiseks näete roosafid elewante!“

Harlow raputas energiliselt pead. „Pole kunagi roosafid elewante näinud,“ seletas ta. „Minu elewandid on faktud purpuriga. Nad on kuninglikud elewandid.“

La mõlemad kaaslased naersid. „Imestan teid siit leides,“ ütles Connors. „Laewal on ju nii palju ilusaid naisi, kellega peaksite sõlmima tutvust.“

Harlow raputas pead. „Esimisel päeval korralik joomine,“ seletas ta. „Teisel waatan tüdrukud üle. Esimesel päeval mõin wastu panna igasugusele kuusatusese.“

„Kahtlen selles,“ sõnas Connors laia naeruga.

„Tõesti? Hea küll, poisid, siis jutustan teile midagi. Olen seda juba teinud. Jah, sir. Ja milline kuusatus weel! Oh poisid, kui te teaksite?“

„Tahate öelda, et mõni tüdruk tegi teile lähenemiskatseid?“ küsis Ralph muirates.

Harlow lõi rusikaga haariletile. „Ja kuidas weel! Tungis otseteed mu kabiini.“

„Ah, jätke nüüd —“ lõi Connors uskumatult käega.

„Kas see polnud teie, kellega me laewa väljasõidu ajal suitsetamisruumis sõime? Muidugi. Teie ja Dick Herford. Keegi politseinik tuli weel laewale ja tahtis teid kinni wiia, kuid seeford loobus.“

„Andestage, kuid ma kahtlen selle loo juures,“ ütles Stephenson.

„Selles on siiski raafuke tõtt,“ kinnitas Connors. „Ohtustasin eile koos mõne sõbraga — laewa majandusülema, sir Robert Rushtoni ja kellegi Butterfieldiga. Hiljem läksime meie Butterfieldiga ööklubisse. Kui see suleti, tuli temal tahtmine kellegi sealse lausjatariga minna weel edasi. Mina läksin koju magama. Kell kuus hommikul leiti Butterfield kuskilt New Yorgi hooiwist tapetult. Mulle oli see suureks wapustuseks. Keegi New Yorgi politseiametnik, kes oli teada saanud, et me celmilisel õhtul wiibisime koos, tuli mulle seda teatama.“

Harlow suu awanes ja sulgus. „Läks wälja lausjatariga? Need, kellega mul on olnud tegemist, pole minuga teinud muud, kui püüdnud näpata mu rahataskut. Ja rahwas räägib, et ma joomat liiga palju!“

„Butterfield — see oli ju Montana multimiljonär, kas pole?“ küsis Stephenson.

„Ta oli pärit Montanast. Kuid viimasel ajal elas Chicagos.“

„Olen temast kuulnud,“ lausus Stephenson mõtlikult.

„Wäga halb, wäga halb,“ tähendas Harlow. „Kindlasti jäi ta liiga palju. Aga tahtsin ju teile rääkida oma kuusatusest. Polnud põrmugi wäikesem, kui Pühal Antooniusel.“

„Mis jama see on?“ küsis Connors.

„Räägin daamist, kes minu kabiini tungis. Wäga huwitaw, mõiks ifegi öelda, erutaw juhus. Ainult liiga warasel hommikutunnil. Weel üks shampanja kotteel poistele, palun!“

„Mulle mitte,“ ütles Stephenson.

„Mina mõtan küll weel ühe,“ sõnas Connors.

„Rahu mu jutt pooleli jäi? Ah jaa — olin suitsetamisruumis, kus me paari sõbraga sõime. Ei mäleta enam, kes nad olid.“

„Minuti eest weel mäletasite,“ naeris Connors.

„Jah, minuti eest — see on juba ammu.“ Harlow wakis wiiru. „Mõtlesin, et lähen õige alla ja raseerin end. Laew sõitis liiga wara

wälja, et seda hommikul teha. Niisüis lähen alla ja astun oma kabiini, ja uskuge, wõi mitte, mu woodis oli üks tüdruk."

"Arwatawasti tõite ta ise sinna ja unustasite hiljem," sõnas Carey muirates.

"Mina peaksin pidusöögile kaasa wõtma singi-wõileiwa?! Nägin tüdrukut esimest korda. „See ikka ei lähe," ütlen talle. Wastust ei tule. Miks? Eest et ta sügawasti magab. Keeran tule põlema ja filmitsen teda. Kludus, poisid. Minult brünett. Dnuks ta blond, poleks ma suutnud wastu seista. Kuid seda ma ei tahtnud. Liiga wara hommikul. Tõmbasin tal waiba pealt. Ta kandis pidzhaamat. Tõepoolest. Dtsin ta riideid — mitte kuskil. Minult must südist pidzhaama kuldikandusega tal seljas. Jalad paljad — ilusad wäikesed jalad. „Hei, Weenus," ütlen ja puudutan ta õlga. „Olen korralik poisimees, kuigi weidi wiinaarmastaja." Ta ei liiguta. Ja mul hakkab hirm. Ta mees wõib iga minut tulla. Torman wälja ja juhtun kokku stjuuardiga. „Kuulge," ütlen talle, „ükrisin kabiini ilma." — „Ilma millleta?" küsib ta imestades. — „Ilma daamita. Wõige see nukk kähku mu kabiinist wälja, wõi ma lähen kuninga jutule. Kui tagasi tulen, olgu kabiin tühi." Süis läksin ülemstjuuardi juurde ja kurtisin talle oma häda. Sealt edasi baari, et end alkohooliga weidi rahustada. Kui alla tagasi jõudsin, oli tüdruk kadunud ja woodi üles tehtud. Kiire asjaajamine, kas pole?"

"Te wabandate ehk mind, härrad," ütles Connors, püüdes häält sundida rahulikuks, „mul on kabiinis tegemist."

"Aga see pole weel kõik," jatkas Harlow Connorsil õlast haarates. „Laske ma jutustan teile weel midagi. Laewa kapten on kadunud."

"Wabandage, sir?" ütles baarimees kähku wabele, „mulle näib, et olete juba liiga palju joonud. Paremin minge alla ja pugege magama, eks?"

"Mida te mõtlete sõnaga „kadunud"?" küsis Connors humitatult.

"Näen kõik, tean kõik, räägin kõik," hooples joobnu. „Nõjatun wäljas reelingule, et hingata wärsket õhku, kui kuulen kaht laewameest kõnelewat. Nad on läbi otsinud kogu laewa ega suuda leida kaptenit."

"Nii ei tohi te rääkida, sir," protestis õnnetu baarimees. „Arge pange teda tähelegi, mu härrad. Ta näeb juba wiirastusi."

"Baarimehi peaks nägema, aga mitte kuulma," filosofeeris Harlow.

"Soowin teile selle poisiga palju lõbu," ütles Connors Stephensonile ja lahkus kiiresti baarist.

Stephenson waatas talle mõttelikult järele. „Wabandage mind hetkeks," ütles ta oma purjus seltsilisele. Ta ruttas oma kabiini B-dekil, kuhu olid juba wüüdud ta kohwrid, ja helistab majandusülemale. „Tahan kõnelda Washingtoniga," ütles ta. „Loodetawasti on kindlustatud, et keegi ei kuulata."

"Wõite olla päris kindel," wastas mr. Snark. „Teatan ametnikule. On midagi uudist?"

"Asjad arenewad humitawalt. Tahan kõnelda osakond 4444-ga Washingtonis."

Kue wõi seitsme minuti jooksul sai ta ühenduse.

"Ralph Stephenson kõneleb," ütles ta. „Kas mr. Murray? Wajan nii

pea kui võimalik kõiki osakonnal teadaolevaid andmeid New Yorgi kapitalisti Carey Connors'i kohta."

"Saate need hiljemalt hommikul," kõlas vastus.

Toru ära pamtes tundus Ralphile, nagu kuulnuks ta kõrwalt, Harlow kabiinisti, sahinat. Dletades, et see Harlow, ei osutanud ta sellele eriliselt tähelepanu, waid tõmbas kiiresti õhtuülifonna selga, lootes selles paista vähem silma. Siis koputas ta Harlow uksele. Mingit wastust.

Samal hetkel lähenes stjuuard koridoripidi, pehmed kingad jalas.

"Kas mr. Harlow on oma kabiinis?" küsis Stephenson?"

"Ei, sir. Pole weel alla tulnud."

"Aga mõne minuti eest oli keegi kabiinis."

"Õdimatu, sir."

"Tahan kabiini minna."

"Õdimatu, sir."

"Helistage majandusülemale ja öelge, et mr. Stephenson tahab süa kabiini minna. Kasutage telefoni minu kabiinis."

Stjuuard täitis ta käsu ja tuli wabandades tagasi.

"Meile on tehtud kõwa korraldus mitte kabiini astuda, kui omanikku pole seal. Kuid teiega on teine lugu —"

Ta lukustas ukse lahti. Ralph astus sisse ja wajutas tuled põlema. Kabiin oli tühi. Ometi oli seal tunda äsjust figaretilõhna. Ta waatas ka wannituppa. Samasugune tühjus. Ta astus kabiiniaakna juurde, mis oli awatud. Kuna B-dekki asus nelikümmend jalga weepinnast kõrgemal, oli kabiiniaaken suur. Ükki tundis ta, et tal midagi oli jäänud jala alla. Ta kumardus ja tõstis üles wäikese pärilmutternõõbi, mille küljes ripnes walge riideriba.

Nõõp oli ilmsesti rebenenud õhtuülifonna westi küljest. Võimalik, et isik, kes oli pugunud läbi kabiiniaakna, oli selle akna waffraami ära rebinud. Ralph silmitses aknaraami lähemalt ja märkas sellel kriimustusi. Ta nõjatus läbi akna. Pea ja õlad mahtusid hõlpsasti läbi. Rahaksa jalga kõrgemal oli teine kabiiniaaken, mis asus A-deki akende reas. Samal kohal, rahaksa jalga allpool, asus jällegi aknen — üks C-deki akendest. Tähen-dusrikkalt wilistades pöördus Ralph stjuuardi poole.

"Ma lähen," teatas ta.

13. peatükk.

Pärast lõunasööki jalutas Richard Kerford Clara Caltheriga dekil. Siiralt ja tagasihoidmatult seletas tüdruk talle oma reisipihti. Ta kawatset minna Milaanosse, et õppida laulu ooperisse pääsemiseks. Ta kodu asus Montanas ja kohalik kaubanduskoda toetas ta õpinguid. Tal oli küllalt raha, et jääda Itaaliasse kolmeks aastaks, kui ta elas hästi kokkuhoidlikult. Ta wanaema oli olnud itaallanna, millega oli seletatav ta kummaline filmade wärm ja tõmmu jume. Itaalia keelt ta üldse ei tunnud ja oli erutatud kui ka hirmunud mõttest elada ja õppida kodunt nii kaugel. Wana oli ta kakskümmend üks aastat.

Olles noormehele tõetriult jutustanud oma elufäigu, esitas ta talle küsimusi, mis noormehe panid piinlikku seisundisse, kuna ta ei suutnud neile wastata sama siirusega, nagu tüdruk. Ta pomises midagi kunstis-

stundiumist Roomas ja püüdis tüdrukule jätta mulje, nagu oleks ta majanduslikult sama kehvas olukorras nagu tüdrukki. Kitsikusest pääsemiseks jutustas ta tüdrukule oma suuresti muusikaarmastusest ja kirjeldas oopereid, mida ta New Yorgis näinud. Sealjuures jättis ta muudugi mainimata, et mrs. Kerford, ta ema, käis iga nädala tagant ooperis ja oli teda wabetewahel saatjana kaasa wedanud. Kuni ta kohtas Clara Calthherit, oli hea muusika teda alati tüüdanud.

Lõpuks saatis ta Clara kuhugi defitooli juurde ja asetis ise tühjale toolile ta kõrwal. Niiviisi istusid nad kaua aega. Dett oli heledalt walgustatud ja see wõimaldas Dick Kerfordil filmitseada nagu, mis oli ta meelest kauneim maailmas.

„Keegi mees seisab esimese klassi reelingu ääres ja wahib meid,“ tähendas Clara. „Näib, et ta tahab äratada teie tähelepanu.“

Dick tõstis pilgu ja nägi reelingu äärel Clarence Harlow'd. Kuid ta teeskles, nagu poleks teda märganud.

„Arwab wist, et olen keegi, keda ta tunneb,“ tähendas ta pealiskaudselt.

„Juba läski. Peab olema imetore reisida sellise laewa esimeses klassis, nagu see.“

„Olen sõitnud laewadel, kus esimene klass ei olnud nii luksuslik, nagu siin turistide klass.“

„Kuid erinemus ikkagi on. Wastik on olla eraldatud laewa paremast osast.“

„Inimene ei saa alati kõike,“ filosofeeris Kerford. „Ma ei imestaks, kui peatuksin Milaanos. Sealne katedraal wäärib waatamist ja seal asub ju ka da Vinci kuulus maal „Püha õhtusöömaag.“

„Kui Milaanosse tulete, peate mind kindlasti üles otsima!“ ütles tüdruk õhinal.

„Ärge ärwake, et ma seda ei tee!“

Wesilus waihus hetkeks. Noormees rahuldus lihtsalt istumisega ja tüdruku filmitsemisega. Ta polnud kunagi tõsiselt armastanud, kuigi oli paaril korral olnud armunud. Tunne, mis teda aga waldas seda tüdrukut filmitsedes, oli talle seletamatu. Tüdruku sürus, weetlemus ja abitus kõitsid teda. Talle näis, et oli loodud maailma selle olendi eest hoolitsema.

Doper — pah! Tüdrukust ei saa kunagi menukat ooperi laulhannat, tal puudus wastaw häbematus, millega wõistlejannade bulgas tungida esikohale. Mis temast saaks, oleks — imetore abikaasa. Järgneva kolme päewa jookkul wõis ta tüdrukut selle mõttega harjutada.

Harlow wäitis, et tema ei oskawat tüdrukule armastust awalbada. Kui mehel olid tugewad tunded, õppis ta seda iseenesest. Naiste waist ütles neile, kui mehed neid tõeliselt armastasid.

„Olen kohutawalt unine,“ lausus Clara tasa. „Mul oli nii suur reisipalawik, et ärkasin hommikul pool wiis ega saanud enam uinuda. Ega te ei pahanda, kui teid üksi jätan?“

„Muidugi mitte, te waelete. Saadan teid alla.“

„Ei, ei. Lipsan läbi selle ukse ja mu kabiin on kõrge trepi kõrwal. Head ööd. Kui tore, et teie olete laewal.“

Tüdruk tõusis ja liikus lätku ukse poole. Dick mõttis uuesti istet. Ta oli hardas meeleolus.

„Mis tarka te nüüd välja mõtlete?“ külas pilkav hääl ta kõrval.

Clarence Harlow seisis kergelt tuikudes ta juures ja vaatas talle irvitatades otsa.

„Ei midagi.“

„Wõi niiviisi weate oma wanu sõpru ninapidi. Hüilite siia ja ründate kõige ilusamat tüdrukut laeval, kuigi ta on brünett. Tahan, et mind ehtleksite.“

„Dete purjus,“ sõnas Dick halbustawalt.

„Mõnikord weidi maitsetunud, kuid alati dzhentlmen,“ kiitles Harlow. „Ehtlemine on wältimatu.“

„See ei toimu siiski,“ ütles Dick wihaselt. „Ja te ei kuulu turistide klassi. Minge tagasi oma rajooni...“

„Sooh? Urwan, et mul on samasugune digus siin olla nagu teilgi. Kes on see tõmmu neid?“

„Clarence,“ algas Dick palumalt, „kas pole siis esimeses klassis küllalt tüdrukuid teie jaoks? Miks ei jää te endale määratud rajooni? Mina kuulun siia.“

Harlow naeris pilkawalt. „Seda ütlesite muidugi daamile!“

„See on tõsi. Kolisin üle turistide klassi. Loredus esimese klassi kaabinides teeb mu haigeks.“

„Kolisite!“ hüüdis Harlow. „Wahetasite mugawad ruumid nende wiletjate wastu siin all? Dete ju põrunud! Niisama oleksite ka wõinud igal ajal siin käia! Te romantiline põikpea küll!“

Merford kaotas kannatuse. „Turistide klassi reisijana protesteerin teie sünniwõimise wastu. Lahtuge filmapilk!“

„Räгите tibukest ja kolisite tema juurde! Ma ei teadnudki, et teie ajate naissi taga.“

„Clarence, mul on tõsised mõtted, ausõna.“

„Kas me ei jaoks midagi?“

„Dete juba liigagi palju joonud.“

Harlow istus toolile, mida hiljuti oli kasutanud miss Calther.

„Olen weidi rüübanud, kuid mu mõistus on selge. Kui loodate seda tibukest wõita, siis eksite. Tüdruk, kes reisib turistide klassis, ei pea lugu meestest, kes ka reisivad seal.“

„Tehke mulle üks meelega, kulla mees — teeselde, nagu ei tunneks te mind!“

„Esimesel päewal pühendan end alati alkoholis,“ seletas Harlow tõsiselt. „Teisel päewal otsin enesele tüdrukku. Te arvate, et mul sellega ei weaks?“

„Kindlasti mitte.“

„Selge mulle üht: kas tal on must siidpidžaama kuldtikandiga?“

„Mis!“

Merfordi käsi tõusis, kuid langes kohe. Clarence Harlow oli kogu päewa joonud ja ta ei tahtnud lüüa purjus meest. Ta hüppas püsti. „Hoidke minust eemale, wõi ma ei wastuta oma tegude eest!“ hüüdis ta ägedalt.

Harlow silmitses teda mõtlikult. „Kui hell,“ tähendas ta tasa. „Lüdruk on ta ju täiesti hulluks teinud. Ma ei näinud teda küll väga hästi, sest mu filmad pole täna selged, aga kui see pole sama daam, kes tungis mu kabiini, sõön ära oma wana kübara.“

Ta tõusis ja sammus aeglaselt esimese klassi deki redeli juurde.

„Ei wõi ometi olla faks hea wälimuslega brünett pardal,“ pomises ta. „Ja waata sin juba esimese klassi reisijad üle. Homme olen kaine ja siis ütlen sellele daamile, et ma ei wõtnud ehk tema wiibimist mu kabiinis õiges mõttes.“

Diek Nerford sammus dekil edasi-tagasi. Turistide klassi jalutusdekk oli ligi kaksjada jalga pikk, kuid esimene klass jagas selle kaheks osaks. Lõpuks peatus Nerford ja nõjatus reelingu ääres sügawale ettepoole. Just ta pea kohal asus aken, mis kuulus ühele esimese klassi kabiinile ja awanes turistide klassi jalutusdekile. Aknen oli awatud. Nerford waatles tumedaid woogusid enda all. Tõesti wastik, et see tobe Harlow ta turistide klassist awastas! Tema oli wõimeline Clarale jutustama, kes Nerford tõeliselt oli.

Kõik rikkad noormehed märkawad, et naised püüawad neid ainult raha pärast. Ja see sunnib neid kõiki kahtlustama ning tekitab neis alawäärjuse kompleksi. Olnuks imetore, kui Clara temasse oleks armunud ainult ta enese pärast.

Ta märkas äkki, et kabiinis, mille aken asus temast mõni jalg taga-pool, kõneldi.

„Jah,“ ütles lähe mehehää, „nad wiisid wanamehe kabiini D-132. Mõne minuti pärast tuli sealst wälja noormees — keegi Ralph Stephensoni nimeline adwokaat.“

„Mis siis?“ küsis naisehää.

„Proowisin ust. See oli lahti ja ma astusin sisse. Kabiin oli tühi. Leidusin halli paruka ja hull määrduanud puuwilla paberikormist. Wanamees, kes saabus ühendriikide merilennukiga, oli Ralph Stephenson, wot.“

„Maskeeritult? Imelik!“ kostis naisehää.

„Stephenson ise poleks saanud keset ookeani tulla laewa pardale, millega tahetakse püstitada kiiruserekordit. Siin wõib tegemist olla ainult walitjuse wahelise segamisega. Ja kust walitus oma G-mehe wõtab? Ikka juristide hulgast! See tähendab, et Stephenson töötab Dnu Sami jaoks.“

„Mga mis sellest?“

„Ma ei larda neid tobedaid laewajuhte ega seda tainapead Scotland Yardist, kuid Stephensonil seisab ühendriikide walitus selja taga. Nad on Dnu Sami abiks kutsunud.“

„Arwad, et see tähendab hädaohtu?“

„Midagi tuleb selle mehega ette wõtta,“ urises jämedam hää. „Kähme süit nüüd minema.“

Diek Nerfordi pikk wiibis ifka weel mõtlikult tumedatel woogudel. Laewa kiire sõit tekitas ta külje kõrwale wahujoone, milles paistis wosworisädemeid. Niisiis oli Ralph G-mees? Ja ta oli laewale toodud wanameheks maskeeritult? Ralph oli väga kena noormees, kellega ta kolledzhis oli hästi läbi saanud, kuid hiljem häbiwäärselt jätnud tutwuse soiku.

Tuleb meeles pidada, et noor Nerford, selle mõtted kogu aja tegelesid

tõmmu iludusega, polnud teadlik surnud naise leidmisest Harlow kabiinis, samuti ka mitte sellest, et inglise rahamees sir Robert Rushton oli oma kabiinis tapetud ja et „Kuningas George'i“ kapten oli salapäraselt kadunud. Ta teadmised G-meestest piirdusid sellega, mis ta oli lugenud ajalehtedest. Tema kujutluse järgi olid need inimesed, kes sammusid rahva waenlaste juurde ja kihutasid neile kuuli pähe. Niisiis oli Ralph G-mees. Mida, pagana päralt, tegi ta „Kuningas George'il“? Võib-olla oli hea talle öelda, et inimesed teatavas kabiinis kawatsevad temaga midagi „ette võtta“.

Millele tahtis Harlow öieti vihjata, kui ta küsis, Kas Claral on mustast siidist pidžaama kuldtikandiga? Tahtis ta anda märku, et ta oli Clarat näinud pidžaamas? Sellele mõttele tulles lõi Rexfordi meri uuesti keema. Pea tuleks sellel elajal lüüa otjast!

Ah-jaa, ta pidi ju minema Stephensoni hoiatama!

Rexford sammus ülemstjuuardi büroosse ja küsis mr. Stephensoni kabiini numbrit.

„Mr. Ralph Stephensoni oma?“

„Jaa—jaa.“

„Ta kolis üle esimesse klassi, sir. Kohe pärast lõunafööki tegi majandusülem ta palwel vastama korralduse.“

„Länan teid.“ Diek pöördus, kuid viivitas. „Kas võite talle ühe sedeli üle anda?“

„Muidugi, sir.“

Diek astus kirjutuslaua juurde, võttis paberi ja kritseldas sellele palwe, et Ralph astuks temaga otsekohe kontakti ühe kõneluse pärast, mis ta tema kohta kuulnud. Siis murdis ta sedeli kofku, asetask ümbrikku, kirjutask ümbrikule nime ja ulatask selle turistide klassi ülemstjuuardile. „Palun, hoolitsege, et see otsekohe kätte toimetataks. Kiri on äärmiselt tähtis.“

Ta arutles endamisi, kuidas võis Ralph olla hädas neile inimestele seal kabiinis ja mida nad mõtlesid tema suhtes ette võtta. Mis oli laeval lahti, et ühendriikide valitsus oli sunnitud wälja saatma ühe Liiduspolitsei liikme? Suurel ookeaniaurikul ei wõinud ju juhtuda midagi. Eks lubanud ju kindlustuseltsid kahetõrbe preemia ookeaniaurikul toimunud õnnetuse puhul — niivõrd weendunud olid nad, et inimesed seal paremini teadstid, kui oma kodus.

Wististi oli valitsus saanud andmeid, et laeval wiibisid mõned kahtlased isikud ja saatid Ralphi neid silmas pidama. Niisiis oli sõber Stephenson hakanud detektiiviks! Diek soovis, et tal ka endal oleks mingi tegemus, millega oma aega surnuks lüüa.

Clara ärkab hommikul kahtlemata wara ja ilmub kohe dekile. Sellepärast tundus mõistlik ka wara magama heita, end hästi wälja puhata, ja siis hommik tema seltskonnas weeta.

Diek sammus oma kabiini ja uinus, mõeldes tüdrukku ilusatest filmadest.

14. peatükk.

„Kuningas George'i“ sifemust südadõl wõis wõrrelda mõne hotelli sifemusega. Lants suures üldsalongis oli täies hoos. Suitsetamisruumis wiibis umbes paarjada inimest. Reisiijaid sammus lahkamatult laiaast trepist üles

ja alla. Tõstutiid tõusid ja wajasid. Pikad koridorid olid kõik tühjad, wälja arwatud sein-seal mõni üksik oma kabiini poole sammunud isik.

Laewal polnud tunda wähiwatki õõtsumist. Alult wäljas reelingu ääres seistes wõis uskuda, et wiibisid keset ookeani kihutawal aurikul. Ometi läbis kogu laewa liikumine, millest reisirijatel polnud aimugi. Dine walwe oli kahelordistatud. Terased filmad jälgisid iga liigutust reisirijate ruumides. Raadiotelefon töötas ja ametnikud kuulatasid kõiki reisirijate kõnelusi Inglismaa ja Ameerikaga. London wõttis sageli ühenduse majandusülemaga. Scotland Yard oli pidanud mitu pikka kõnelust seersant Brightmaniga. Stjuuardid, mehaanikud, madrused — kõik arutasid tõsiselt kapteni kadumist. Oli wõimatu olnud laewas teda otsida, ilma et meeskond poleks teada saanud ta kadumisest.

Majandusülema erakabinetis istusid Ralph Stephenson ja seersant Brightman nõupidamisel mr. Snarkiga.

„Kolm täiesti seofeta mõrwa,“ tähendas majandusülem. „Tundmatu naine, kes tapetud maal, kabiini asetatud ja sealt furnukambri wõidud. Sir Robert Rushton traadiga üles poodud. Kapten Grant üle parda lükatud. Milleks? Mis mõttega? Miks te midagi ei selgita, mehed!“

„Mr. Snark,“ küsis Stephenson mõtlikult, „kas teie arwates leidub mingi põhjus kapteni kõrvaldamiseks?“

„Põhjus? Mis põhjus wõiks seal olla?“

„Peab leiduma mingi põhjus. Sama põhjus, mis tõi kaasa sir Robert Rushtoni tapmise. Tema on laewaseltsi kõrgem ametnik. Grant oli laewaseltsi suurima laewa kapten. Nende kahe roima wahel on kindlasti mingi side.“

„Kas te wõõraste poolt takistada laewa rekordi purustamisel?“ oletas seersant Brightman.

„Lollus!“ heitis majandusülem käega. „Kuigi meie kolm tüürimeest, esimene, teine ja kolmas mehaanik tapetaks, laew purustaks ikkagi rekordi. Kõik meie mehed on wõimelised neid asendada. Sabotaazh on wõimatu. Ja ükski rahwas poleks küllalt pörunud selle proowimiseks. Kui meil seekord ei õnnestu rekordit purustada, teeme seda mõni teine kord ikkagi.“

„Kuid kellelgi on mingil moel kasu, kui laewal käsutab uus kapten,“ ei lasknud Ralph end heidutada. „Ja kellelgi on kasu sir Robert Rushtont surmast.“

„Peamad ometi leiduma mõned jäljed. Rahtlemata on sir Roberti kabiinis mingeid märke.“

„Largad mõrwarid ei jäta mingeid jälgi,“ sõnas Stephenson. „Seersant Brightman, kes sellistes asjades eriteadlane, ei leidnud midagi. Samuti ka mina mitte. Kas toote mulle, palun, laewaplaani. Tahan teada, kes wiibivad otse mr. Harlow kabiini peal ja all asuwais kabiinides.“

„Milleks?“ küsis majandusülem.

Ralph seletas, et keegi oli wiibinud kabiinis, kust leiti surunud tüdruk. Ta tõi esile westinööbi ja jutustas selle leiuga ühenduses olemaid asjaluksid.

„Millaal leidsite selle?“ küsis Brightman, kelle tawaline ükskõiksus näis kadunud.

„Ambes poole tunni eest.“

„Dlete kindel, et see ei kuulu Harlowle?“ küsis majandusülem.

„Dlen kindel, et see kuulub kellelegi, kes tungis kabiini ja lahkus sealt afna laudu,“ vastas Stephenson. Majandusülem vaatas oma kaarti ja kirjutas mõned nined paberile, mille ta ulatas Stephensonile.

„Harlowd on pärast mõrva avastamist pidewalt jälitatud,“ ütles seersant. „Ta on täna ainult kaks korda wiibinud oma kabiinis, ja wae-walt mõni minut. Enamasti rüüpas ta kas suitsetamisruumis wõi baaris alkoholi. Mul on andmeid, et ka teie ja mr. Connors jõite temaga kokku.“

„Dige.“

Telefon helises ja majandusülem Snark wõttis kõne wastu.

„Praegusel hetkel on ta all turistide dekil ja kõneleb mr. Rerfordiga, kes enne ajus teie kabiinis, mr. Stephenson, kuid üle kolis turistide klassi.“

„Brawo! Dn teil mingi kahtlus mr. Connors'i suhtes?“

„Mr. Connors on väga tähtis isik. Mu hea sõber. Dhtustasin eile temaga koos ta klubis.“

„Sir Robert Rushton oli samuti tähtis isik. Tema dhtustas ka kore mr. Connors'iga. Ja sama tegi Butterfieldi nimeline mees, kes eile böfeti kuskil New Yorgis tapeti,“ ütles Stephenson kuivalt.

„Dlete hullumeelne, mõteldes, et —“ algas majandusülem pahafelt.

Ralph katkestas teda. „Ma ei mõtle midagi — esialgu. Kuid sooviksin aruannet ta käikude kohta ja isikute üle, kellega ta kõneleb.“

„Ta ei näinud sir Robert Rushtonit laewa väljasõidu ja sir Roberti tapmisaja wahel,“ ütles seersant Brightman. „Keegi ei külasthanud sir Robertit, wälja arwatud kapten Grant, kes just enne väljasõitu käis tema kabiinis.“

„Kas sir Roberti kabiinide üle oli walwe väljas?“

„Ei, kuid koridoris wiibib alati keegi stjuuarditest.“

„Me teame, et keegi külastas teda traaditükiga,“ ütles Ralph naeratahes. „Dn teil teada, kas sir Robertil ja Connors'il oli ühiseid ärilisi huwisi?“

„Kahtlen selles — kuigi mr. Connors käib väga tihti Londonis. Aga wõib ju olla. Mr. Connors on väga lugupeetaw ameeriiklane.“

„Ullatute wisi, kui teile teatan, et olen mr. Connors'i kohta kuulnud asju, mis ei tule talle kasuks,“ tähendas G-meis. „Nõuan ainult, et keegi peaks teda silmas. Ma ei kahtlusta teda milleski. Dn ta kapten Grantiga tuttav?“

„Taa. Ta on tihti sõitnud tema laewaga ja tuli ka seeford Plymouthi meiega kaasa. Tal on plats kapteni lauas.“

„Kas ta külastas kaptent pärast Idunasõõki tema kabiinis?“

„Kaptentil ei käinud ühtki külalist, kui uskuda tema isikliku stjuuardi sõnu. Kui te nõuate, teen korralduse, et keegi usaldataw mees jälgiks Connors'i samme, kuigi see tundub mulle naeruwäärne.“

Stephenson tõusis. „Longin weidi ringi ja siis heidan magama. Head ööd, mu härrad.“

Pärast tema lahkumist waatas majandusülem seersandile ja seersant majandusülemale otja.

„Mis teie sellest arwate?“ küsis mr. Snark.

„See mees ei tunne kriminalistika algelisemaidki asju,“ ütles seersant. „Kui need saladused lahendatakse, siis ainult inglaste ajude poolt.“

„Mida warem see sünniks, seda parem,“ ohkas majandusülem. „Täna öösel ei saa ma kindlasti magada.“

Brightman haigutas. „Ah, pärast korralikku und mõtleb inimene hoopis teisiti,“ tähendas ta.

15. peatükk.

Clara Calthet oli warakult pugunud süngi, kuid tal ei tulnud und. See oli ta esimene merereis, start ta suurele seiklusele. Euroopa, Itaalia, Milaano ooper — ja meeldiw noormees mr. Kerford, kes näis tasi sõrdlemise waimustatuna.

Oma kabiini aknast wõis ta süngis lamades näha kuupaisteliste ookeani. Süngi kohal oli lamp, mida wõis kasutada lugemiseks, ja ta keeras selle põlema. Siis meenus talle, et ta polnud lukustanud oma ust. Ta tõusis, lukustas ukse ja pugus tagasi süngi. Siis haaras ta raamatu — mingi reisirjeldus Itaalia kohta — ja jüvenes sellesse.

Aeg möödus märkamatult. Kas tõesti keegi koputas ta uksele? Ta kangestus. Mr. Kerford seda kindlasti ei julgeks — tema oli õhentsimen. Arwatavasti wist shjuardes. Clara tõusis ja tõmbas enesele hommiku-keibi selga. Musta pilwena langesid ta juuksed õlgadele. Ta lukustas ukse lahti, awas selle ja jäi ehmunult paigale.

Wäljas seisis keegi mees. Sama noormees, kes oli neid Kerfordiga ennist esimese klassi reelingult wahtinud. Ja ta oli purjus. Ta nägu punctas ja oli moonduinud laialt irwituseks.

„Kõik on korras, lapsuke,“ sosistas ta. „Ma ei reeda teid. Olin enne rumal —“

„Kuidas te julgete!“ hüüdis noor naine. „Minge otsekohe minema! Ma ei tunne teid. Muidu helistan abi.“

Mees wiipas käega. Naeratus ulatus tal ühest kõrwast teiseni. „Unustasite midagi maha, beebi,“ sõnas ta. „Olge lahked, Clarence Harlow annab teile unustatud kraami ausalt tagasi.“

Ta toppis tüdrukule suure ajalehepaberisse mähitud pambu pihku ja taarus käega wiibates koridoripidi minema.

Tüdruk oli nii jahmunud, et ta ei saanud sõnagi suust. Lummalt wahtis ta pakki oma käes. Sekundi pärast lükkas ta ukse palja jalaga finni, aetas paki lauale ja püüdis end foguda.

Mida see purjus mees mõtles? „Ei reeda teid!“ Tema olewat midagi maha unustanud? Kuidas, millal, kuhu?

Ta offustas järele waadata, mida pakk sisaldab. Gemaldanud paberi, jäi ta uskumatult wahtima kergele hermeliinmantlile, paarile mustadele kingadele, siidsukkadele ja roosale pesule.

Mantel oli hinnaline, kuid see ei kuulunud temale.

Ükski neist esimest ei kuulunud talle. See mees pidi küll olema hull! Ja siis — olles naine — ei suutnud ta jätta mantlit selga proowi-

mata. See sobis talle suurepäraselt. Kunagi polnud ta omanud midagi nii hinnalist. Elektrikell kabiini seinal näitas südaöö tundi. Purjus mees oli need esemed annud muidugi wale kabiini. Hommikul otsib ta tema üles ja annab need talle tagasi. Noormees oli ju öelnud, et ta nimi on Harlow.

Rahjutundega tõmbas ta mantli seljast, silitas seda käega, ohkas, kuna mantel ei kuulunud temale, kustutas tule ja puges sängi. Mõõddus kümme minutit. Uuesti kõlas koputus uksele. Lüdruf arwas, et mees on märkeganud oma eksitust ja tulnud tagasi.

Ta tõusis. „Kes seal on?“ hüüdis ta uft awamata.

„Pootsman,“ wastas jäme merimehehää. „Palun, awaga kobe, miss.“

„Kuid ma pole riides.“

„Siis saadan stjuuardessi,“ wastati wäljast.

Jälle kostis koputus ja nüüd naisehää. Clara awas uffe ja stjuurardejs astus sisse.

„Wabandage, miss, kuid teid paluti riietuda ja minuga koos kobe tulla majandusülema kabinetti. Samuti paluti kaasa wõtta pakf, mis keegi mees teile weidi aja eest tõi.“

„Siin oli eksitusega tegemist,“ kogeles tüdruk. „Ma ei tunne seda meest. Ta surus mulle paki wägisi kätte. Kindlasti eksis ta kabiiniga.“

„Rahtle mata, miss. Mul on wäga kahju, kuid peate siiski riietuma ja majandusülema juurde tulema. Olen teile abiks, kui tohin.“

Wiie minuti pärast lahkus ehmunud tüdruk oma kabiinist, uuesti kokkumähitud pakf kaenla all. Keegi sinises mundris madrus ootas neid koridoris ja saatis neid.

Majandusülema kabinetist leidsid nad eest kaks meest — mr. Stephensoni ja mr. Brightmani.

„Andestage, miss, et teid sellisel kellaajal tülitame,“ ütles mr. Snark.

„Aga meid huwitab, mida mr. Harlow teile tõi.“

Clara pilk langes Ralph Stephensonile, kes talle julgustawalt naeratas. Ta tundis temas ära meeldiwa noormehe, kellega Dick Nerford oli turistide klassi söögisalongis westelnud.

„Mees oli purjus,“ seletas ta wihaselt. „Ta koputas mu uksele, surus selle paki mulle pihku ja läks minema. Pakis leidumad esemed ei kuulu mulle ja ma ei mõista, miks ta need minu kätte tõi.“

„On ta teie sõber?“ küsis seersant Brightman.

„Ei. Ma pole teda kunagi waremalt näinud — see tähendab — nägin teda eemalt, kuid ma ei tunne teda.“

„Waatame pakki lähemalt,“ soovitas seersant. Ta wõttis paki ja awas selle. Paki sisu nähes suurenesid kõigi silmad.

„Kas mr. Harlow ei seletanud midagi lähemat, andes niisuguse riidepaki südaööle üle wõhiwõõrale inimesele?“ küsis majandusülem.

„Ta ütles küll midagi, kuid see oli mõttetud.“

„Miss Calther,“ sõnas Ralph hoiatawa pilguga teistele, „oleme päris kindlad, et kõnelete tõtt, kuid teeksite meile suure heateo, kui püüaksite meile täpselt ta sõnu korrata.“

Clara tõmbas lauba mõtlikult kortsu. „Ta näis kujutlewat, et tunneb mind ja et ma olen teinud midagi, mida ei tohiks teha. Ta ütles, et ta ei reeda mind. „Unustasite midagi,“ seletas ta. „Olge lahked, Clarence Harlow toob teile teie kraami ausalt tagasi.“ Siis surus ta paki mulle pihku ja lahkus.“

„Wäga ilus mantel. Olete neid esemeid kunagi waremalt näinud?“

„Mitte kunagi.“

„Ja ka meest pole te waremalt kohanud, ega tunnud teda enne laewaletulekut?“

Tüdruk raputas ägedalt pead.

„Magasinimärgid puuduvad,“ tähendas Brightman, kes esemeid lähemalt silmitses. „Kas prooviksite kingi jalga, miss Calthers?“

„Kui soovite. Need on mulle kaks numbrit suured.“

Ta asetask ühe kingi põrandale oma tillukese jala kõrwale.

„Näib nii,“ ütles majandusülem. „Wõtame need esemed oma hoole alla. Fuhtus eksitus, miss Calthers. Andestage, et teid tülitasime. Wõtite tagasi minna oma kabiini.“

„Ma ei leia, et mind oleks koheldud just galantselt,“ sõnas tüdruk pahaselt.

„Püüame seda kõigiti heaks teha, miss Calthers!“ kinnitas majandusülem.

„Heaks teha!“ kordas Clara. „Wõidrahi meest lastakse südadõl mu uksele koputada! Teatakse ju, et olen üksinda reisim naine. Lootsin, et mind siin kaitstakse. Selle asemel weetakse mind jõhkralt süta, esitatakse mulle häbematuid küsimusi —“ Miss Calthers oli sattumas tõsisesse wiha-hoogu.

Mr. Snarkil oli kurbi kogemusi nurisewate naisreisijatega. Ta tõusis wiisakalt.

„Teil on siin täieline õigus. Ja et teile tõendada, kui wäga me oma käitumist kahetseme, teen teie heaks midagi erakordset. Tubuslikult on mul üks tühi kabiin B-dekil esimeses klassis. Wiin teid hommikul üle esimesse klassi, miss Calthers.“

Tüdruku pahane nägu tõmbus naerule. „Do — see oleks imetore!“ hüüatas ta. „Suudan seda waewalt uskuda — reisida sellise laewa esimeses klassis!“

„Kuid palaksin teid sellest waikida,“ jättas mr. Snark.

„Muidu!“ nõustus tüdruk rõõmsalt. „Olen ütlemata õnnelik!“

Pärast tüdruku lahkumist wajutas majandusülem kellale ja keegi stjuuard ilmus.

„Saatke pootsman mr. Harlow juurde,“ käsutas ta.

Clarence saabus wiivitamatult kahe madruse saatel. Mr. Snark saatis madrused minema.

„Mr. Harlow,“ pöördus ta tõsiselt noormehe poole, „kuidas tulite mõttele südadõl koputada kellegi turistide klassis reisima daami kabiini uksele ja teha talle kingitus?“

Clarence näis hämmastunud. Siis ajas ta enese wäärikalt sirgu.

„See ei puutu teisse,“ sõnas ta kõrgilt. „Kuidas käsi käib, Stephenson? Mis õigusega tiritakse mind siia, kui olen just põhku pugemas?“

„Pealegi kui te ei tunnud noort daami,“ jatkas majandusülem ekssimatult.

„Kes ütleb, et ma teda ei tunne?“ jähwas Harlow.

„Daam ise ütleb.“ vastas majandusülem.

Mr. Harlow kehtas õlgu. „Daamile ei tohi ju vastu maielda.“

„Arvate, et see oli tüdruk, kelle leidsite oma kabiinis magamas?“ küsis Ralph naeratades. „Mäletate — rääkisite mulle ennist baaris sellest külastusest.“

„Nojah, kui rääkisin, siis on iseasi. Muidugi on tüdruk sama.“

Ralph pöördus Brightmani poole. „On neil sarnadust?“

„Minult üldjoontes. Mõlemad väga tumedate juustega. Teine oli aga julgesti poolteist tolli pikem.“

Harlow ilme sundis teisi muigama. „Õõib-olla ma ekssisin. Nägin seda ainult eemalt täna õhtul turistide dekil, kuid olin weendunud, et see on sama. Urusin välja ta nime ja kabiininumbri ja arvasin, et sõutan talle heateo ta riideid tagasi viies.“

„Tahate velda, et leidsite need oma kabiinist?“ küsis mr. Snark tähendusriikast pilku Brightmanile heites.

„Just nii. Leidsin need oma riietekohwrit lahti pakktides.“

„Kas kabiini ei õstitud läbi, mr. Brightman?“ küsis Snark.

Kohwrid jätsime puudutamata. Arvasime, et riided ripuvad kapis —“

„Nõuan, et annate need riided tagasi daamile, kellele nad kuuluvad,“ ütles Harlow kõvasti. „Ja palun täielist diskreetust. Näib, et ekssisin. Ükspuha. Mu kawatšused olid iaatahes head.“

„Hoolitseme nende riiete eest,“ kinnitas talle majandusülem. „Kust te need õieti leidsite?“

„Nad olid topitud järgikarbi taha mu riiete kohwrisse. Leidsin nad oma ülikondi välja pakktides.“

„See on õist, mr. Harlow,“ ütles majandusülem. „Annan teile nõu joomiseft loobuda. Kui te seda wabatahtlikult ei tee, ei lasse ma teile reist ajal enam alkoholi müüa.“

„See on häbematus,“ protestis Harlow.

„Oleneb teist endast, kas teen wastawa korralduse wõi mitte. Head õõd, mr. Harlow.“

Harlow liikus ukse poole. „Hea küll,“ ütles ja järeleandlikult. „Kas teate, mida ma loodan? Loodan, et see neetud laew ei purusta ookeani ületamise rekordit!“

Laginal naerdes wäljus ta kabinetist.

„Õleine sanmu jõudnud edasi,“ tähendas Stephenson. „Nahkmantli järele wõime õstia isiku selgitada. Kuidas on firma nimi, seersant?“

„Kowell, Wiendal awenüül.“

„Hermelinmantleid nad liiga palju ei müü. Homme on meil furnud naise isik teada.“

„Mind huwitaks rohkem kapteni ja sir Robert Rushtoni mõrwarite selgitamine,“ pomises majandusülem.

„Naine kandis hermeliinmantslit pidžaama peal — see seletab kleidi puudumise,“ jattas Stephenson häirimatult. „Teie otsingud mr. Harlow kabiinis olid weidi pealiskaudsed, seersant, mis?“

„Polnud mingit põhjust arvata, et Harlow on loosse segatud,“ vastas seersant segaduses.

„Ta polegi seda. Ilmselt ta ei tea, et naine oli surnud, kuna ta pidas selleks miss Caltherit. Mulle paistab, et ta on täiesti süütu olend,“ ütles majandusülem.

Stephenson naeris. „Sellise mulje ta igatahes jätab. Tahaksin neid esemeid lähemalt uurida, ära märkida kõik erilised tunnused ja need üle anda New Yorgi politseile. Kui nad meile teatavad, kes olid tapetud naise lähemad tuttavad, on võimalik, et leiame neist mõne süü laeval ja nii hakkaks üks kolmest salapärasest loost lahenema.“

„Kas soovite New Yorgi politseiga isiklikult kõnelda?“ küsis majandusülem.

„Jah, palun.“

„Võite kasutada minu telefoni. Kell on juba üks. Ma ei usu, et saan täna öösel üldse und,“ ohkas Snark.

16. peatükk.

Oli kell kümme järgmisel hommikul pärast laeva väljasõitu. Kaugus New Yorgist seitset sada seitsekümmend miili. Ilm soe ja selge.

Dokeanireisijad jagunewad kahte liiki: ühed, kes õõ läbi üleval ja järgmisel päeval magavad kuni lõunani, ja teised, kes õhtul warakult magama heidavad ja hommikul aegsasti tõusevad. Kuid viimaseid oli „Kuningas George'il“ vähe. Nende hulka kuulus aga ka Garey Connors. Ta ei saanud magada. Laip, mis oli ta kohwrist kadunud, kummitas. Et surnud tüdrukku isiklik selgitatakse ta endine sõbratar, oli wõrdlemisi kindel. Kuid siiski lootis ta, et ei leita ühendust tema ja tüdrukku wahel. Ta oli kohanud teda ainult korrä pärast Inglismaalt saabumist „Kuningas George'il“. Nad olid istunud kuskil kohwikus, kus neid arwatavasti ei märgatud. Keegi ei näinud tüdrukut loodetavasti tema korterisse saabumisel. Kindlasti ei nähtud teda aga sealt lahkumas. Kui palju oli laewa meeskonnal teada tüdrukku laewale sattumiseft? Oma sõbralt mr. Snarkilt ei saanud ta seda küsida.

Praegu oli kaalul ta elu suurejoonelisim üritus; eriti praegu tuli olla rahulik ja enese üle walitseja. Ta nüüd pidi ta mõtlema wiletsale naisele, kelle ta oli sunnitud olnud teelt kõrwaldama! Selle naise laip oli muutumas talle hädaohtlikuks. Kes oli selle asetanud purjus Harlow wõrdisse? Oli see keegi ta waenlastest, kes ähwardas nurja wiia ta ettemõtet?

Connors sammus päästepaatide juurde ja wõttis pingile istet. Keegi madrus järgnes talle wiisakas kauguses ja asus tegelema päästepaadi kõitega. Kostis hüüdeid ja kilkeid noortelt inimestelt, kes mängisid spordideftil tennisft. Mr. Watson, teine tüürimees, lonkis tagapool ringi. Ta oli tugewa kehahitusega mees, kahwatute, sügawal asetsewate siniste silmade, ja weidi kongus ninaga.

„Tere hommikust!“ !“ ütles Connors sunnitud naeratuslega. „Tore ilm täna, mr. Watson.“

„Kõõmustaw teid jälle näha meie laewal, mr. Connors,” wastas teine tüürimees.

„Tänan.”

„Lore ülesõit seekord,” tähendas mr. Watson, jatkates jalutamist. Nende lohtamine näis toimuvat täiesti juhuslikult. Igatahes ei äratanud see mingit kahtlust päästapaadi juures askeleawas madruhes, kellele oli ülesandeks tehtud Connors'i silmas pidada, kui see wiibis dekil.

Connors aga tõmbas sügawalt hinge. Ta läitis sigari ja muutus suitsu pahwidest üha rahulikumaks. Ta kummardus kellelegi noormehele, kes jalutas mööda — mr. Stephensonile, kes eile õhtul oli koos tema ja Harlowga wiibinud baaris.

„Magasite hästi?” hüüdis ta lõbusalt.

„Jaa, tänan,” wastas Stephenson, kuid ei peatunud ega alustanud kõnelust. Ta sammus edasi raadioosakonda ja ulatas ametnikule salakirjas teate, mille wiimane alles wastu wõttis pärast selgitamist, et selle saatmine sündis mr. Snarki heakskiitmisel.

Pärast teate ärasaatmist sammus Stephenson majandusülemade kabinetti. Mr. Snarkil olid punased silmaääred ja ta terwituseks ulatatud käsi wärises.

Ralph wõttis ta palme peale istet. „Ma ei tea palju laewaseadustest,” lausus ta. „Teie peate hoolitsema reisijate ja laadungi eest, eks ole?”

„Wäga õige,” kinnitas majandusülem.

„Kes wastutab laadungi paigutamise ja losimise eest? Kas keegi teie abidest?”

„Ei. Laadungi korralik paigutamine on navigatsiooniosakonna ülesanne. Mitugi laewa on põhja läinud nihkumatahakanud laadungi tõttu.”

„Ah nii. Kelle hoole alla see siis kuulub?”

„Esimene tüürimehe hoole alla.”

„Ja kuigi esimene tüürimees sai nüüd kapteniks, kuulub see ikka weel tema ülesannete hulka?”

„Ei, nüüd hoolitseb selle eest laewa teine tüürimees, mr. Watson. Aga milleks wajate neid andmeid, mr. Stephenson?”

„Ah, paljas uudishimu!”

„Wiibite laewal teatava sibiiga, sir. Rääkisite eile õhtul, et muretsesite mr. Connors'i kohta andmeid?”

„Sain need,” wastas G-meis naeratades. „Wäga humitawad andmed. Keegi Filipiini poisike, kes osutus Angelo Martiniks, püstitati eile õhtul kuski New Yorgi odawas tantsumoekasid furnuks. Tema täitis mr. Connors'i teenri kohuseid New Yorgis.”

„Ja mis te sellest järeldate?”

„Et juhtub imelikke asju inimestega, kes wiimasel ajal on koos olnud mr. Connors'iga. Mr. Butterfield tapeti. Sir Robert Rushton on surnud. Ja nüüd on mr. Connors'i teener surnuks püstitatud. Imelik — kas pole?”

„Muidugi. Kuid libtsalt õnnetu kokkusattumus.”

„Wõib-olla. . . Rääkisin tunni aja eest Washingtoniga. Dlete kindlasti üllatatud kuuldes, et mitmed mr. Connors'i reisid mõni aasta tagasi olid ühenduses shoti wiski weoga New Yorgi salakõrtsidele.”

„Üllatate mind tõepoolest!”

„Ta on finantseerinud veel hullemaidki ettevõtteid, mis tõid talle hiisgellakasusid,“ seletas Ralph edasi. „Mr. Butterfieldi lese juu järgi näib, et ta abikaasa sõitis New Yorki mr. Connorsiga läbirääkimisi pidama tähtsa äritehingu üle. Rahjuks ei tea ta aga, milles asi seisis. Näib süüski, et Butterfieldi maa-alad olid väärtuselt mõne miljoni võrra odavamad, kui tema advokaadid arvasid.“

„Armas mr. Stephenson, sir Robert Rushton on tapetud ja sama näib olevat juhtunud kapten Grantiga, kuna teda laewalt kustilt ei leita. Mis kurat puutub minusse —“

„On võimalik, et leidub mingi ühendus mr. Connors'i pardalviibimise ja nende juhtumite vahel,“ ütles G-meese tase.

Mr. Snark kohtas ta pilku ja muutus mõtlikuks. „Ma ei mõista —“ „Mina ka mitte. Harlow kabiinist leitud tüdrukut isik pole veel selgitatud, kuid loodan, et see toimub juba enne õhtut. Washingtonist teatati mulle, et mr. Butterfieldil olnud käsil mingid salapärased tehingud... Hea küll, nüüd teen beki väikese jalutuskaigu.“

17. peatükk.

Dick Kerford, nagu terve rida rikkaid noormehi, oli harjunud hommikueinet võtma woodis. Aga kuna ta arvas, et miss Cather ehk einetab söögisalongis, kargas ta otsekõhe pärast ärkamist jalule. Kell oli juba ligi üheksa. Ta pesi ja riietus kähku, raseeris end paari minutiga ja lonkis lõbusalt vilistades söögisalongi poole.

See oli juba sõrdlemisi tulvil. Turistide klassi reisijad olid oma kaju- ttest pilgu talnud mitte ainult värsket mereõhku hingama, vaid ka soosmist pilgul lasta libiseda üle mitmekesise söögikaardi, selle asemel, et oma üksildases kajutis leppida tassil kohvi ja röstitud leiwaga. Clarat polnud aga nende hulgas näha ja Dicki tuju langes.

Lõpetanud oma kerge hommikueine, viivitas ta veel pool tundi söögisalongis. Tundnuks ta ometi tüdrukut nii hästi, et võinuks koputada ta uksele ja võelda talle tere hommikust.

Rõhutatult tõusis ta ja lonkis lugemisalongi. „Mul ei oia täna,“ pomises ta endamisi. Lugemisalong oli tühi. See oli mahukas ruum, mille suured aknad avanesisid stürpordile ja pakpordile ja väikesed kajuti aknad mahedekile. Dick Kerfordil oli igaw. Ta mõtles minna esimesse klassi, kuid siis menus talle, et ta seased tuttavad ei tõuse enne keskpäeva. Tüdinult haaras ta ingliskeelsele magasini ja võttis salongi kessel laua ääres istet, selg kajuti akende poole. Ta vastas asus suur klaasist salongiukse, mille üks pool oli lahti. Hommikuses valguses ei paistnud ukseklaas läbi, vaid peegeldus vastu.

Dick lehitfes ükskõikselt magasini, heites mahetewahel pilgu läbi ukse, lootuses filmata koridoris Clara Catheri habrast kaju. Äkki märkas ta uksele wastupeegeldust kajutiaknast. Üks käsi oli sirutatud läbi akna ja hoidis rewolvrit, mis oli suunatud otse ta pea poole. Üllatushüüdega pöördus ta. See polnud filmapeite. Ta nägi tõepoolest kätt, rewolvrit ja sihtivat silma. Wiu! Tuleuua ja kuulimihin. Päästikule oli waintatud sekundi muredosa enne ta pöördumist. Trahh! tungis kuul läbi ukseklaasi, jättes ilusa ümmarguse augu, millest praod kiirtena suundusid igasse külge.

Kuul oli taft möödnud mõne sentimeetri kauguselt. Poleks ta end järsku liigutanud, oluks ta nüüd surnud.

Wandudes jõestis Dick kajutiakna poole. Käsi ja revolver olid kadunud. Ta vahtis läbi akna, kuid ei näinud midagi. Selles küljes polnud salongil ust. Ta pöördus ja tormas ukse poole. Ta tahtis iga hinna eest mõrvarit tabada.

Kuid koridoris jooksid stjuuardid läbisegi. Kaks neist sulgesid tal tee.

„Mis siin juhtus?“ küsis üks neist erutatult.

„Keegi tulistas mind. Laske mind edasi! Tahari ta tabada!“

Mees sirutas talle käe rinna ette.

„Üks hetk, sir,“ käsutas ta. „Me ei kuulnud tulistamist — ainult klaasiklirinat.“

„Te neetud loll, ta pääseb minema!“ kähistas Herford. „Ajage teda taga, te idivodid!“

„Ta ei pääse kuhugi,“ ütles stjuuard. „Üks poistest otsigu pootsman üles. Ja teie tulge, palun, tagasi lugemissalongi, sir.“

„Ma ei mõtlegi tulla!“ hüüdis Dick.

„Kardan, et peate vastama mõnele küsimusele, sir.“

Ügu kehitades sammus Dick tagasi lugemissalongi.

„Sa pagan!“ hüüdis stjuuard, kes oli kogu aja rääkinud. „See oli siiski kuul! Waadake ukseklaasi!“

„Pauk oleks alarmeerinud kogu laewa,“ ütles teine stjuuard. „Kuid pauku polnud.“

„Te eeslid! Loomulikult polnud pauku, kuna revolveril oli summutaja!“ tähendas Dick pilkawalt.

„Ah nii! Summutaja! Olen neist kuulnud. Kas laste oli sihitud teie pihta, sir?“

„Kuna ma olin siin ruumis ainus isik, kellele muule pidi see olema sihitud?“

Mees noogutas arusaawalt. „Laewal on toimunud imelikke asju väljasõidust saadik,“ suwtas ta seletada. Meile tehti korraldus hoolsat waltwet pidada. Kuulsiime klaasiklirinat ja jooksiime siia. Ah, mr. Homer, meie pootsman, ongi siin.“

Eisje astus tüse, wurrudega mees pootsmanni mundris.

„Mis siin juhtus?“ küsis ta lühidalt.

„Seda härrat tabeti maha lasta,“ seletas stjuuard. „Kuul läks mööda ja läbis ukseklaasi, sir.“

„Kes lastis sir?“ küsis pootsman.

„Tänu teie ülaagaratele stjuuarditele, ei saanud ma seda selgitada,“ wastas Dick. „Istusin siin ja lugesin. Keegi pistis käe läbi kajutiakna ja tulistas minu sihis. Kõik, mis ma nägin, oli ainult must, sügawale pähe tõmmatud kaabu, üks sihtiw silm ja tume särgiwarrukas. Revolveri toru otjas oli summutaja ja nii ei olnud pauku kuulda.“

„Mõned teist waadaku väljas ringi,“ käsutas pootsman.

„Bis wõi kuus minutit on juba mööda. Ta on ammu kadunud,“ ohkas Dick. „Ah, mina oleksin wõinud ta tabada!“

„Noh, laewalt ta ikkaigi kuhugi ei pääse,“ arwas pootsman. „Teie nimi ja kabiini number, palun?“

Dick andis talle soovitud andmed.

„Müüd, sir, tulete ehk minuga majandusülema juurde —“

Teel turistide klassist esimesse klassi, majandusülema kabinetti, küsis pootsman Dickilt:

„On teil aimu, sir, miks peaks keegi soovima teid tappa?“

„Mitte vähimatki.“

„Jmelik. Kahtlemata teab mr. Snark midagi teie kohta. Teie olete härra, kes kõlis esimesest klassist üle turistide klassi? Tõhin ma küsida, miks te seda tegite?“

„Sest et see mulle meeldis. Arvasin, et laeva kõigis osades võib olla julge.“

„Dokeaniaurikul võib olla julgem, kui kuskil mujal,“ lausus pootsman weendunult.

„Ütlete mulle seda pärast praegust juhtumit?“ küsis Dick pilkawa naeratuslega.

„See on midagi ebatavalist, sir.“

„Käägite ju nagu kalifornialane, kes seletab maaväringut või tolmupilve.“

„Olemegi kohal,“ ütles pootsman ja awas majandusülema kabineti ukse.

„See on juba liig,“ hüüdis mr. Snark meeleheitel, kui talle oli seletatud olukorda. „Õtfige seersant Brightman ja mr. Stephenson üles, Homer. Wõtke istet, mr. Rerford.“

Nad wiibisid majandusülema erakabinetis. Dick istus ja läitis sigaretti.

„Olete päris kindel, et nägite kajutiaknast sisse sirutatud kätt revolworiga?“ küsis Snark.

„Turistide lugemisjalongi klaasust on kuuliauk,“ vastas Dick.

„Ja teil pole aimu, miks teid taheti tulistada?“

Dick raputas pead. „Põhjuseks võib olla ainult asjaolu, et kellelegi ei meeldinud mu nägu.“

„Võimalik, et selles midagi peitub,“ arwas Snark. „Rubage, et kõnelelen awameelselt, mr. Rerford. Olen wanem mees, kui teie. Teie olete rikas noormees, kes võib täita iga oma tuju. Teil polnud mingit põhjust esimesest klassist lahkuda. Juhuslikult on mul teada, et osutate huumi kellelegi noore daami vastu turistide klassis. Ja tema pärast kolistitegi üle turistide klassi.“

„Mr. Purser,“ ütles Dick toonil, mis oli küll vaikne, kuid majalisel määral ahwardaw, „weel üks sõna selles suunas ja ma löön teie nina lõmmi!“

„Ma ei ütle daami kohta midagi halba — kahtlemata on ta kõigiti austamisväärne —“

„Seda ta on.“

„Kuid võib-olla leidub keegi, kes temast huwitatud — mõni roimar, mõtlen ma.“

„Milline karistus ootab majandusülema löömise eest?“ küsis Dick tõustes.

Mr. Snark naeratas magushapult. „Wäga ränk karistus,“ lausus ta. Samal hetkel awanes uks ja sisse astus Ralph Stephenson.

„Halloo, Dick," ütles ta südamlisult. „Arvasin, et müübid turistide klassis?"

Snark kergitas kulme. „Dlete tuttavad?" küsis ta.

„Banad kolledzhisõbrad," vastas Stephenson. „Ma, seersant." Ta tutvustas seersant Brightmani Kerfordile ja majandusülem kõhatas hääle selgeks.

„Näib, et mr. Kerfordile kiputi elu kallale," seletas ta. Mr. Kerford pani küsimusi pahaks, mis talle esitasin. Võib-olla küsitlete teie teada, mr. Stephenson."

Ralph silmitses oma endist kolledzhisõpra üllatunud pilgul. „Sulle kiputi elu kallale, Dick? Palun, jutusta meile sellest lähemalt."

Kerford kordas endist seletust. „Majandusülem arvas," lõpetas ta, „et mõni noore daami austaja, kellega koos nägid mind eile õhtul istumas, tahtis mind kõrvaldada teelt."

Ralph naeris. „Ma ei usu, et tollel tüdrukul oleks seda liiki austajaid. Ütleksid, et revolwri otsas oli summutaja? See selgitab, miks ta teist korda ei lastnud."

„Tõesti?" imestas majandusülem.

„Loomulikult. Sest pauk tekitab laewal kõhutawat segadust. Summutajaga revolwri aga sulgub automaatselt esimese lasu järele."

„Seda ma ei teadnudki," tunnistas Dick.

„Mr. Stephensonil on täiesti õigus," lausus seersant. „Lohin ma nüüd esitada mõned küsimused?"

Ta päris Dickilt, keda see oli laewal kohanud, eriti turistide klassis. Need olid küsimused, millele lihtne vastata. Kõik ta tuttavad esimeses klassis kuulusid New Yorgi paremasse seltskonda ja turistide klassis tundis ta ainult miss Calthert.

„Kuna teil seal all maenlane," ütles majandusülem, „teeksin ettepaneku tagasi pöörduda esimese klassi, kuigi ma praegu ei tea, kuhu teid paigutada."

„Wäga lihtne," tähendas Stephenson. „Minu kabiinis on kaks wõõrit. Sa isä üürisid need ja maksid nende eest, Dick."

„Mina jään turistide klassi."

Ralph naeris. „Jäta oma kabiin seal alles, kuid magamas käi siin. Muuseas, mr. Snark, kuidas pääses Harlow eile õhtul turistide klassi?"

„Sissekäigud on awatud ja kui parajasti ei juhtu stjuuardit olema seal, wõivad reisijad kääda edasi-tagasi."

„Tulen sinuga kaasa turistide klassi, Dick," sõnas Ralph. „On see kõik, mr. Snark?"

„Jah, esialgu kõik, mr. Kerford ja mr. Stephenson. Püüame teha kõik teie elu kallalekippuja selgitamiseks, sir."

Mõlemad noormehed wäljusid ja sammusid Ralphi ettepanekul tema kabiini, mis enne oli kuulunud Dickile. „Waikisid ja midagi maha kah?" küsis Ralph sõbralt.

„Mitte midagi."

„Oid üllatatud, nähes mind kutsutawat seersandiga koos majandusülema juurde?"

Dick kihistas naerda. „Eile oluksin rohkem üllatatud. Sina oled siis niinimetatud G-meese?“

„Kust, põrgu, sina seda tead?“

„Kas sa siis ei saanud mu kirja kätte?“

„Kirja?“

„Saatsin sulle eile õhtul sõnumi, et astuksid minuga kohe ühendusse, kõneluse pärast, mida kuulsin sinu kohta.“

„Ma ei saanud mingit kirja,“ ütles Ralph äkki surmtõsiseks muutudes.

„Lurisin wälja, et asud mu endises kabiinis ja andsin siis kirja stjuuar-dile, et ta selle kohe sulle kätte toimetaks. Tahtsin sulle teatada —“

„Üks hetk!“

Stephenson helistas stjuuardi, kes ilmus otsekohes.

„Kas mr. Harlow wiib praegu oma kabiinis?“ küsis G-meese.

„Ei, sir. Ta läks wiie minuti eest dekile.“

„Baadake, palun, igaks juhuks weel kord järele!“

Stjuuard wäljus ja oli wiivu pärast tagasi.

„Naaberkabiinis pole kedagi,“ kinnitas ta.

„See on kõik.“ Pärast stjuuardi lahkumist silmitses Ralph Dicki mur-
relisult. „Arwan, et meil on teada motiiv su kõrvaldamiseks. Kirja mu
kabiinis ei olnud ja see pole ka siia saabunudki, wõi eemaldati siit otse-
kohe. Wõimalik, et nad tahtsid sind takistada mulle rääkimast, mida sa
kuulsid.“

„Ah, jama!“

„Ehk räägiksid mulle, mis sa kuulsid!“

Dick kordas jutujamist, mille pealtkuulajaks ta oli olnud eile õhtul
reelingi ääres, ja mis lõppenud ähwardusega Ralph Stephensoni kõr-
waldada.

„Sa tunnend Carey Connorsit, eks?“ küsis Ralph.

„Jaa. Ta on ühe minu klubi liige.“

„Kas tema wõis olla kõneleja?“

„Ei. Tolle mehe hääl oli hoopis sügavam.“

„Minu arvates toodi su kiri minu kabiini. Siis tungis keegi siia ja
wõttis kirja ära. Kartes, et sul midagi tähtsat mulle öelda, püüdsid nad
sinust wabaneda.“

„Arwad, et nad tõesti ainult sellepärast tahtsid mind tappa, et takistada
meid teineteisega kõnelemast? Ma ei öelnud kirjas midagi eriti tähtsat —“

„Dick,“ ütles Ralph tõsiselt, „siin laewal on põrgu lahti. Kellelgi on
kaalul midagi väga tähtsat, kus tal mõned inimesed midagi ei tähenda.
Paar tähtsamatki isikut on juba kõrvaldatud, kui sina.“

„Mida sa sellega mõtled?“

„Teen su enese usaldusaluseks. Oled intelligentne poiss, kes oskab laas-
tukestest kombineerida terwiku.“

„Dotan põnewusega.“

„Seletan sulle lähemalt, miks sind taheti surmata. Wäljasõidust saa-
dik on juba tapetud laewaseltsi tähtis direktor ja eemaldatud laewa kap-
ten. Arwatakse, et ta on heidetud üle parda.“ Ta peatus, kuna Dicki nägu
ilmutas äärmist üllatust.

„London palus Washingtonilt kaasabi. Kui toimuvad mõrvad, armab London, et nende sooritajateks on ameeriklased, ja neil on sageli õigus. Mind saadeti ilma pikema seletuseta lennukil teele. Saabusin eile õhtul wana-meheks maskeeritult pardale.“

„Siis sina olidki wanamees, kes minuga kõneles?“

Ralph noogutas. „Sain turistide klassis kabiini ja riietusin seal ümber. Ilmselti märkasid roimariid lennukit, millega saabusin, ja panid tähele pardale astunud isiku wälimust. Riietusin ümber turistide klassis, õhtustasin sealles söögisalongis ja kolisin siis üle esimesesse klassi. Meed, kes minuist huwitatud, tunnewad mind ja awastasid kindlasti, et mina olingi wanamees.“

Dick noogutas mõistwalt.

„Nemad warastasidki su kirja mu kabiinist. Kuna nad arwatavasti ei teadnud, mida sa tahad mulle rääkida, pidasid nad paremaks, kui sa üldse midagi ei saa rääkida. Nüüd olen laewal tuntud mees ja see on wäga halb.“

„Ja milles asi seisab?“ päris Dick huwitatult.

„Mul on ainult ebamäärased kahtlused.“

„Ma ei mõista, kuidas inimesed wõiwad wabalt tungida wõõrastesse kabiinidesse?“

„Laew on tuhat jalga pikk. Siin on kuus reisiijate dekki, koridoridega mõlemal pool ääres. Nii ulatub koridoride pikkus miilidesse. Kuna stjuuardid helistamise peale lähewad tihti reisiijate kabiinidesse, jääwad koridorid mõnelpool tühjaks. Ja enamik stjuuardeid on lollid. Nad on küll tublid merimehed, kuid kuritegewusest pole neil aimugi. Selleks on laewal Scotland Yardi esindaja ja majandusülema kalapolitseid. Kuid neist pole mul mingit kasu. Mul tuleb töötada täiesti üksi ja wõib-olla wajan ma sinu abi.“

„Mida wõin ma teha?“ küsis Dick õhinal.

„Hoiu filmad ja kõrwad lahti. Pimedatest nurkadest hoiu eemale. Muidu peawad nad sind salapolitseinikuks.“

„Õkei. Ja nüüd?“

„Lähme alla ja sa näita mulle kajutiakent, kust too kõnelus kostis. Selgitan kiires korras, kellele see kuulub. Kui nemad teawad, kes mina olen, on wõimalik, et ka mina tean, kes nemad on.“

„Tahaksin meelsasti minna turistide klassi,“ ütles Dick õhinal.

„Tule.“

„Ka mina tahaksin tutvuda noore daamiga,“ sõnas Ralph silma pilgutades.

18. peatükk.

Laewa päewitusdekk oli täis päewitushimulisi reisiijaid, kui Ralph Stephenson ronis redelitpidi sinna. Taamal asus waheseinaga eraldatud osa, mis oli määratud ainult naistele ja kus wõis soowikorral päewitada ka päris alasti. Kuid nooremad ja wiisakamad tüdrukud ei eelistanud päewitamist seal.

Päewitajate hulgas oli ka rohkesti mehi, mis aga ei üllatanud Ralphi, kes oli harjunud pildiga Kalifornia rannikul. Ta wõttis kuskil pingil istet, wahtides huwitatult ringi, nagu inimene, kes weel noor ja elust lõbu tun-

neb. Dekil oli rohkesti noori naisi, kes lebasid kõhuli, päewitades oma katmata selga ja sääri. Mõned neist olid jäänud magama, kuna mõned käsiwarre alt piilusid, millise mulje nad jätawad.

Ralphi üllatas, et naised, kes dekitoolidel lebedes hoolikalt walwafid, et nad oleksid korralikult taetud, siin häbenematult end paljastafid. Tal oli päewitajate silmitsemisega oma tagamõte. Ta pilk otfis nende hulgast nimelt kedagi mrs. Cynthia Smithi, mr. Amos Smithi naisi, kes asufid kabiinis C-342.

Ulemstjuuward oli talle teatanud, et naine oli läinud päewitama. Alles mõni minut dekil istunud, ilmus sinna laewaboy oma kahe nõõbireaga sinises kuues ja hõikas Ralphi nime.

„Mina olen mr. Stephenson,“ hõikas see wastu. „Mis on, palun?“

„Raadiogramm teile, mr. Stephenson,“ ütles boy talle ümbriku üle andes. Ralph ulatas talle jootraha ja awas ümbriku, teeseldes, nagu loeks ta telegrammi. Tegelikult jatkas ta aga päewitajate waatlemist. Keegi noor naine — rikkaliku kollase juuksega, mida ainult osaliselt warjas punane rätt — kes oli kogu aja lamanud kõhuli, sirutas otsekõhe käed selja taha, et kinni nõõpida oma sinist süüpihikut, mille ta oli päewitamise ajaks wallandanud, et ükski ruutsentimeeter ta walgest seljast ei jääks päikeseta.

See tehtud, tõusis ta. Ralph nägi ta nägu. Naine oli noor, ilufate nõõjoontega ja suurte sinisilmadega. Ta näis umbes kahekümnewieeaastane, kuid Ralph teadis, et naine, kes näib kahekümnewieesena, on tegelikult kolmkümmend wiis. Ta kusu oli imekaunis. Kasw umbes kelmine. Sobiw mannekeeniks, leidis Ralph. Naine kummarbus ja haaras walge-roosa-triibulise supelmantli, mille ta hoolikalt selga tõmbas. Siis sammus ta redeli poole, olles sealjuures sunnitud mööduma Ralphist,

Jalas olid tal ilusad sinised tuhwlid ja Ralphist möödudes komistas ta wäljaulatuma lauääre taha. Ta lastis supelmantli hõlmad lahti, teine jalg terkis õhku ja toredas kaares lendas tuhwel Ralphile otse sülle.

Naine naeris lõbusalt, waatas suurte, ümmarguste silmadega noormehele otja, haaras mantlihõlmadest ja tõmbas need uuesti tugewasti ümber.

„Kui rumal!“ hüüdis ta. „Kui kohmakas minul! Kas lubate mulle mu tuhwli tagasi, palun!“

Ta hääl oli madal ja wõrdlemisi käre — nagu naisel, kes tublisti suitsetab ega põlga ka alkoholi.

Ralph tõusis ja astus lähemale, tuhwel käes. „Tahin ma selle asetada kohale?“ küsis ta. Siis lastus ta ühele põlwele ja noor naine aetas naeratades oma palja jala ta teisele põlwele. Ralph ei rutanud tuhwli jalgapanekuga. Peagu silitades puudutas ta naise paljast jalga.

„Kuulge,“ ütles naine ikka weel lõbusalt, kuid weidi tasemini, „teile lubatakse sentimeeter ja teie wõtate kõhe meetri!“

„Wõib-olla komistate jällegi,“ sõnas noormees tõustes. „Kas ei tohiks ma teid parem redelist alla saata — et kindel olla, et midagi ei juhtu?“

Nende pilgud kohtafid. Ralphi silmis sädeles kelmikus ja naine warjas naeru. „Arwate?“

Wastust ootamata haaras Ralph tal wafemast käsivarrest ja juhtis ta demonstratiivse wiisakusega redelist alla.

„Mu nimi on Ralph Stephenson,“ ütles ta all dekil. „Ja teie nimi?“

„Mrs. Smith,“ vastas naine.

„Ah, te tahate jääda tundmatuks?“

„Ei, see on tõepoolest mu nimi. Olen mrs. Amos Smith.“

„Reisite üksi?“

„Tegelikult küll,“ ütles naine naerulaginaga. „Mu mees mängib fogu aja bridzhi wõi wiibib baaris.“

„Milline õnnetus — kohata teietaolist tütarlast ja awastada, et ta on abielus! Tahsin teile just teha ettepaneku tulla minuga kofteeli jooma!“

Naine paljastas naeratades ilusad, korrapäraseid hambad. „Eks tehke ettepanek!“ ütles ta wäljakutsuwalt. „Kui tütarlaps wõtab ette ookeani-reisi, ei soowi ta fogu aja wiibida koos oma mehega.“

„Baaris siis, keskpäewal?“

„Miks nii hilja? Tahab wõtta wanni ja riietuda, kuid see ei nõua aega kuni keskpäewani.“

„Digu siis warsti.“

„Hästi.“ Naine sirutas kae ja lahkus Ralphist meheliku käepigistusega. Gemaldudes pöördus ta weel kord ja naeratas kofetselt.

Ralph waatas talle irwitades järele. „Ta arwab, et on saawutanud midagi,“ pomises ta endamisi.

Teades, et ta ei suuda mrs. Smithi leida sadade päewitajate hulgast, oli Ralph kasutanud wõtet, et naine tema wälja otsib. Selleks oli ta lastnud tulla boy raadiogrammiga. Mrs. Smith oli kabiini omanik, kust Herford oli kuulnud mehe ja naise häält, kes olid otjustanud midagi Stephensoni juhtes ette wõtta.

Sel paaril oli põhjust soowida, et nende reisikaaslaste hulka ei kuuluks ükski G-meest. Ralphi ülesandeks oli see põhjus wälja uurida. M- gul oli ta arwanud, et tolle paari kabiin asus Harlow kabiini all ja et nemad külastasidki wiimast köie ja raudkonksu abil. Kuid siis oli selgunud, et nende kabiin asus laewa teisel küljel, Harlow omast tublisti taga-pool. E-deki kabiini omanikuks Harlow all oli keegi mr. Francis X. Brady oma abikaasaga. Stephenson polnud seda meest weel näinud, samuti mitte mr. James Walsinghami, kellele kuulus A-deki kabiin Harlow kohal.

Oli ju Stephenson laewal wiibinud alles kuus- wõi seitseteist tundi ja juba oli asjade arengus märgata edu. Ühendriikide Liidupolitsei töötas palawikuliselt, et „Kuningas George'il“ toimuwatele mõistatustele leida wõtit. Scotland Yard püüdis Inglismaal teha samasuguseid awastusi. Kõik wahendid laewal seisid seersant Brightmani ja Ralph Stephensoni käsutuses. Imelikud kokkufattumused olid teinud Carey Connors'i kahtlus-aluseks ja ees oli weel kolm pikka päewa, mille jooksul oli aega mõistatust lihendada.

Ralph sammus üle jalutusdeki oma tooli juurde ja wõttis istet. Wie minuti pärast lonkis seersant lähemale ja andis talle märku. Ta tõusis ja järgnes Brightmanile alla wiimase kabiini E-dekil. Brightman langes ohates toolile.

„Pole õnne, mis?“ päris Ralph.

„Ei. Moreno oli oma deki-toolil. Seadsin ühe mehe walwele ja otsisin ta kabiini hoolikalt läbi. Ei leidnud aga laskeriista ega muud kahtlast. Ta reisipass oli kohwris ja näis kõigiti korras; sees täpne pilt ta inetust näost ja samuti nimi Joseph Moreno.“

„Helistasin New Yorki, et uuritaks ta passi wäljaandmist. Kuid pole weel saanud wastust.“

„Temataolise mehega, eriti kui ta reisib turistide klassis, pole waja olla eriti wiisakas. Lasksin pootsmanil kutsuda ta alla kabiini, kus me ta põhjalikult läbi otsisime. Muidugi oli tal enne seda aega rewolwer üle parda wisata.“

Ralph raputas pead. „Kahtlen selles. Kui tema on mees, kes tulistas Nerfordi, ei wiskaks ta ualgi summutajaga rewolwrit üle parda. Meid on wäga raske saada. Wõib-olla on tal turistide klassis sõber, kellele ta selle üle andis.“

„Igatahes tegi ta kohutawat skandaali. Ahwardas Washingtoni kae-wata. Olewat häbematus Ameerika kodaniku wastu. On teil aga mõned täispuhutud kodanikud, pean tähendama.“

„Samuti nagu teilgi,“ wastas Ralph naeru kihistades. „Weel midagi uut?“

„Jaa, üks wäike asi. Warsti pärast laewa wäljafõitu märkas mr. Connors, et tal üks kohwer puudub. Ta oli sjuuardile koledesti wihane ja nõudis, et kohwer otsekohes üles otsitaks. Ütles, et ta toonud selle sillale takso ja käskinud pakikandjatel kobe wiia oma kabiini. Kuna ta õige mõjukas isik, korraldas pagasi ülewaataja põhjaliku otsimise, kuid ei leidnud kohwrit. Pärast lõunasööki aga sattus ta pooleldi juhuslikult kohwrile, mis asus senini laialikandmata „Wajalise“ pagasi wirna otsas. Ta saatis kohwri kobe mr. Connorsile. Kaunis imelik luugu — kas pole?“

„Näib nii. Oli pagasiruumis keegi koogu aja walwel?“

„Minult siis mitte, kui pagasi ülewaataja ja ta abilisjed käisid lõunal. Aga seal pole ju midaagi karta. Laewal ei warastata ju midaagi ja kohwril ja pakid olid lukustatud. Pagasiruum oli täis ja osa pakke tuli ase-tada D-deki wähekaifu.“

„Wõib-olla seisis kohwer koogu aja seal?“

„Pagasi ülewaataja arwab seda ka: kuid tema meelest on imelik, et ta kohwrit ei märganud, kuna see pidi seal ometi olema selgesti näha.“

„Mida te sellest järeldate — et pidzhaamas naine saabus pardale selles kohwris?“

„Mul tekkis tõepoolesti säärane mõte.“

Ralph naeris. „Dletades, et Connors'i taoline kogenud mees oleks küllalt loll laipa tooma kohwriga laewale — ta poleks ometi nii juhm, et seda kohwrist wälja wõtta ja wõõrasse woodi asetada! Ta oleks oodanud õõni, siis awanud kohwrit ja laiba wisanud kahtlasi wälja.“

„Jaa, kuid ta ei saanud kohwrit enne kätte, kui õhtu eel. Ja tema sjuuard ütleb, et kohwer olnud wäga kerge, kuid surunud naine kaalus wähemalt sada kolmkümmend naela.“

„Kui suur see kohwer on?“

„Umber kaks ja pool jalga kõrge, kaks jalga lai ja kolm jalga pikk.“

„Siis võis laiba küll sinna sisse mahutada.“

„Muidugi.“

„Vaatafite kohvri läbi?“

„Jaa. Kuid pole märgata, et see oleks sisaldanud laipa. Kohvris oli ainult mõni meesterahva riietuse ja paar kirjataskut. Üle poole kohvrist oli tühi.“

„Peame küsima mr. Connorsilt, miks ta seda kohvrit nii hädasti wajas. On kapteni kohta mingeid uudiseid?“

„Keegi Grossmani nimeline madrus ütleb, et tema arvates seisnud ta päewitusdeki tagaäärel ja jutelnud mr. Watsoniga, laewa teise tüürimehega. Mr. Watson seletab aga, et tema jutelnud kolmanda tüürimehe mr. Spankeriga, mida wiimane ka kinnitab.“

„Näib, et ta ikkagi on läinud üle parda.“

„Jaa, kuid ma ei tahaks seda ikka weel uskuda,“ sõnas seersant. „See oleks liiga hirmus.“

Ralph waatas kella. „Mul on kohtamine kellegi noore daamiga baaris.“

„Veau tähendama, mr. Stephenson, et praegustes oludes —“

„Kohtamine on ametiasjus, kuigi daam seda ei tea. — Muidugi oli see ainult mu oletus, et Moreno tulistas Nerfordi. Tean, et ta on gangster ja summutajatega rewolvreid kasutawad enamasti ainult temataolised mehed.“

„Rahjaks ei näinud keegi teda seal läheduses. Keegi mr. Spiegel kinnitab, et ta seisnud temaga täpselt laskmise ajal parajasti jalutusdeki teises otsas.“

„Kuidas teab Spiegel, et see oli täpselt laskmise ajal?“ imestas Ralph.

„Ta oli juhuslikult waadanud kell kümme neliteist minutit kella — see on kaks minutit enne seda, kui meie teada laskmise toimus.“

„Sellisel juhul ma ei imesta, kui Spiegel õutus Moreno rewolvri hoidjaks.“

Brightman näis murelikuna. „Ma ei taha enam läbi otsida reisijaid, kui meil pole mingeid tõendusid nende wastu. Moreno tegi hirmsat skandaali.“

„Oh, praegu on rewolwer kindlasti juba tagasi Moreno taskus.“

Brightman sirutas lõua ettepoole. „Lasen Spiegelil läbi otsida ja otsin ka Moreno uuesti läbi. Siis on meil selge.“

„Dige mõte,“ ütles Ralph lõbusalt. „Hiljem näeme.“

„Ah,“ hüüdis seersant, kui Ralph oli haaranud uksenupuist, „teie ju otsite igalt poolt motiive. Näib aga, et sir Roberti tapmist ei põhjustanud rahaahnus.“

„Tõesti? Ta oli multimiljonär — kas pole?“

„Scotland Yardi ülem kõneles minuga täna telefoni teel. Sir Roberti advokaadid on talle teatanud, et selle mehe äriasiadega oli lugu halb. Ta oli oma raha investeerinud Abessinia õlidesse ja itaallaste sisetungi tõttu kaotas ta oma raha.“

„Siis tundub tõenäoline, et ta pärijad teda ei tapnud — kui neil olid teada ta Abessinia investeringud. Kas ta laip wiibi furnukambri?“

Brightman noogutas. „Õhkefohe.“

„Astun teiega varsti jälle kontakti, seersant.“

„Baene väetife,“ mõtles seersant Brightman pärast ameeriklase lahkumist. „Sina ei tee sellele mõistatusetele midagi — mina ise lahendan selle!“

19. peatükk.

Ralph sammus üle jalutusdeki baari poole just parajal hetkel, et näha teada ta Abessiinia investeringud. Kas ta laip wiidi furnukambrisse?“ juurde, kumardus ja mähkis daamile waiba kenasti ümber.

„Teile meeldib siin?“ küsis ta naeratades.

Clara Caltheri säras lapselikult rõõmust. „Te veel küsite!“ hüüdis ta. „Siin on ju nagu taewas! Teie olite see härra, kes eile öösel wiibis ma- ja ndusülema juures?“

„Mu nimi on Stephenson, miss Caltheri.“

Tüdruk ulatas talle käe. Noormees surus seda meelitatult. „Kuid kas ma ei näinud teid eile turistide klassi söögisalongis lõunal?“ küsis tüdruk. „Kas see polnud teie, kellega mr. Rexford kõneles?“

Ralph noogutas ja istus tühjale toolile tüdruku kõrval. Mrs. Cynthia Smith oli nüüd kindlasti juba baaris, kuid Ralph ei kahelnud, et ta teda ootab. „Lõunastasin wahelduseks eile seal,“ seletas ta. „Kas teie ees- tažite täna hommikul juba siin?“

„Jaa. Ma pole kunagi näinud nii luksuslikku söögisalongi!“ hüüdis tüdruk waimustusega.

„Eilne juhtum oli teile päris õnneks.“

Tüdruk naeris. „Mul on hea meel, et sain wahaseks — muidu poleks majandusülem mind esimesse klassi üle toonud! Aga —“ muutus ta äkki mõtlikuks. „Kas — kas esimese klassi reisijad wõiwad käia turistide klassis?“

Ralph Stephenson puhkes naerma. „See on korrastane,“ lausus ta.

„Ah!“ hüüdis tüdruk õnnetult. „Sellele ma ei tulnud! Olin nii erustatud, kui stjuuardeks mu äratas ja ütles, et wõin kohe üle kolida, et — et unustasin midagi.“

„Selle wõib ju lasta ära tulla.“

„Ei — mõtlen midagi muud. Asi puutub nimelt mr. Rexfordi. Mul polnud wõimalust talle öelda. Ta otsib mind kindlasti taga ja nad ei lasse tal süia tulla.“

„Dick on tore poiss, mis?“

„J—jaa. Ta näib olevat päris kena.“

„Aga nüüd te muidugi ei taha enam turistide klassi reisijatega tegelda,“ ütles Ralph. Tüdruk lõi pea ägedalt kuklasse.

„Ma ei ole tõusik. Mina ei hooli sellest, kas inimestel on raha wõi mitte, kui nad ainult on kenad.“

„Noh, mina olen ju siin. Püüan teha oma parimat, et mr. Rexfordi asendada,“ ütles ta kahjurõõmsana tüdruku segaduse üle. „Käisime koos kolledzhis ja oleme wanad sõbrad. Kas arwate, et sobin teile wahetewahel tantsu- ja lõunakaaslasteks?“

„Aga muidugi,“ wastas tüdruk wiisakalt. „Ainult —“

„Ainult mis?“

„Ainult kahju, et mehed, kes kolledzhis saavad olla koos, peavad hiljem olema lahkus, kuna ühel on raha ja teisel mitte.“

„Jaah,“ ohkas noormees. „Dlete väga kena tüdruk ja mulle meeldiks, kui kuuluksite ainult mulle, aga nagu näha, on Dickil teie juures suurem menu —“

„Di, ma ei tunne teda sugugi rohkem, kui teid, mr. Stephenson,“ protestis tüdruk.

Noormees naeris. „Ilmselti ostas tema oma aega paremini kasutada. Teate, saan majandusülemaga hästi läbi ja palun, et ta lubaks mr. Rerfordil käia esimeses klassis. Olen kindel, et näete teda juba tunni aja pärast dekil teid taga ofimas.“

Tüdruku filmad särasid rõõmust. Ralph tõusis, kummardus ja sammus edasi. Dick oli õnnelik pois, et selline tüdruk taht hoolis! Aga hea küll — temal oli laeval tööd ja üks ole teineford aega tegelda tütarlastega!

Ta astus baari. Mrs. Smith istus kuskil nurgas üksi, kuid Harlow heitis talle haaripukilt uuriwaid pilke. Mrs. Smith kandis tihedalt liibuwat rohelistest siidist swittrit ning walget flanellseelikut. Ta tihedale juukselole oli koketselt asetatud walge barett. Ralphi ilmudes naeratas ta.

Kui Ralph läbi baari sammus, wiipas Harlow talle. Ralph peatus ja silmitses teda. Täna nägi Harlow hoopis korralikum wälja kui eile. Tal oli habe aetud ja filmad wõrdlemisi selged.

„Alles esimene klaas täna,“ ütles ta wabandades. „Teie sõbratar see blondiin?“ küsis ta tasem.

Ralph noogutas.

„Ehtlege mind.“

„Hiljem. Mul on alles algus.“

„Oh, siis ma ei sega. Aga ta on tõepoolest magus.“

Mrs. Smith wangutas Ralphi lähenedes etteheitwalt pead.

„Ah teie küll!“ noomis ta. „Olen kakskümmend minutit oodanud. Pidin enesele midagi tellima. Oli see teist kena?“

„Ma ei saanud warem,“ ütles Ralph istet wõttes. „Pidin saatma ühe pika raadiogrammi.“

„Hea küll, wabandan teid.“

Ralph tellis endale klaasi martinit ja laskis ka daami klaasi uuesti täita. Siis nõjatus ta wastu tooliselga ja silmitses daami. See naeratas ifeteadwalt, olles küllaldaselt hoolitsenud oma wälimuse eest.

„Kuidas wõib mees, kes näib nii tööga koormatud nagu teie, leida aega ookeanireisiks?“ küsis mrs. Smith.

„Nüüd, mil reis kestab ainult neli päewa, wõib kuidagi aega leida. Kas teie jääte wälismaale kauaks?“

„Määramatuks ajaks. Wõib-olla saan Pariisis lahutuse. Ma pole veel kindel.“

„Eõidate koos oma abikaasaga ja plaanitsete lahutust?“

Raine naeratas. Tal olid põskedes lohukesed. Ta oli weetlema wälimusega. Ja ka waimselt ei paistnud ta saamatu, kui tema oli see, keda Rerford oli kuulnud kõnelemas Ralph Stephensonist.

„Oh, me oleme teineteisest tüdinud,“ ütles naine. „Ta oleks rõõmus minust wabanedes.“

„Mulle te igatahes niisugust muljet ei jäta.“

Naine waatas talle silma. „Te meeldisite mulle esimesest pilgust. Olen juba kord selline. Arwate, et see oli juhus, et mu tuhwel maabus teie süles?“

„Kui mitte, siis olete väga osaw.“

„Kui midagi näen, mis mulle meeldib, asun seda kobe püüdma.“ Ta rüüpas oma klaasi ainsa sõdmuga tühjaks ja Ralph tellis weel kaks klaasitäit.

„Ah, mulle ei meeldi formaalsused. Nimetage mind Cynthiaks. Oleme Chicagost. See mees seal leti ääres on mulle kogu aja filmi teinud. Kes ta on?“

„Harlow on ta nimi. Rikas ja elurõõmus noormees.“

Naine noogutas. „Nägin teda eile ringi komberdamas. Ta on elurõõmus ja armastab nähtawasti naiste kallal oma küüsi proowida.“

„Teid silmitsedes mõistan teda.“

Naine lõi talle koketselt õlale. „Ma ei hooli küüntest, kui nende omadik mulle meeldib.“

„Ah, kui oleksite wallaline!“ ohkas Ralph. Naine nõjatus meelitatult ta poole.

„Kujutlege, et olen wallaline!“ soistas ta.

Ralph tundis imelikku erutust. Naine oli küllalt wõlum ja iga mees tunneb end meelitatuna, kui talle siiralt näidatakse, et ta meeldib. Kuid Ralph teadis, et see naine tegi seda tagamõttega, mis ei olnud tema suhtes heatahtlik. Ta püüdis mõistatada, millist osa mr. ja mrs. Smith etendasid laemal toimumates tumedates lugudes. Willegipärast ei tahtnud nad sobida üldpilti, mille ta oli endale waimus koostanud.

„Sa pagan! Lõuna-aeg ja mina istun siin!“ hüüatas naine. „Pean esimese seltskonnaga koos minema sööma. Mida teete pärast sööki?“

„Mina kuulun teise seltskonda. Kella kahe ajal olen jälle waba, kui soowite ehk defil jalutada.“

„Pah,“ ütles naine halbustawalt. „Meie kabiin on väga mugaw ja mu abikaasa mängib kogu pärastlõuna suitsetamisruumis bridzhi. Tulge alla, iome midagi ja lobiseme weidi.“

„Aga kui teie abikaasa tuleb?“

Naine puhkes naerma. „Noh, siis esitlen teid ja kõik on korras.“

„Dlei,“ nõustus Ralph. „Kell kaks.“

20. peatükk.

„Mis see on?“ küsis Ralph Stephenson. Ta istus majandusülema kabinetis ühe sekretäri laua taga. Ta ees lasus kuhi kaubakwiitungeid.

„Rast mootoritelgi,“ luges sekretär üle ta õla. „Laoruum number kaks. Tooja — mr. Carey Connors. Saaja — Brartoni mootoritehased Birminghamis. See on saadetis autotelgi, mr. Stephenson.“

„Seda ma näen. Kuidas toimub saadetiste üleandmine Plymouthis?“

„Oh, nagu tavaliselt. Raubad tõstetakse laoruumist esimese tüürimehe ja ülemstewardori juuresolekul välja, paigutatakse sadamaaita ja antakse pärast tollimaksu tasumist saaja esindajale välja.“

„Mis tehased need seal Birminghamis on? Mis liiki autosid nad valmistavad?“

„Braxtoni veoautosid. Oleme sageli neile tehastele kaupa vedanud. Sir Robert Rushton on ka üks tehase aktsionär ja kuna ta meie laevafeltsi direktor, veavad meie laevad loomulikult Braxtoni kaupa.“

„Kas mr. Connors veab Braxtonitele palju kaupa?“

„Ma tõepoolest ei mäleta, sir. Tean, et ta sageli meie laevaga sõidab, kuid ma ei mäleta, kas ta nimi on olnud laoruumi paigutatud kaubal. Pealegi sõitsin enne sellele laevale tulekut mitmel teisel laeval.“

„Täna teid väga.“

„Õnneksite temalt küsida,“ soovitas sekretär abivalmilt.

„Oleksin teile väga tänulik, kui te talle ei nimetaks, et teile need küsimused esitaksin.“

„Väga hea, sir. Kuidas soovite.“

Mõttlikus meeleolus läks Ralph jööma. Kui Carey Connors muretsetes Braxtoni tehastele mootoritelgi, miks pidi ta siis ise saadetisega koos reisima Inglismaale? Oli ju kindel, et see tehaste esindajale korralikult välja antakse. Võib-olla viibis ta laeval muil põhjusil? Näis oli sir Robert Rushton aktsionär nii autotehases kui ka laevafeltsis? Ja ta rahanduslik olukord polnud hea. Ralph soovis, et ta oluks sir Robertiga tuttav. Surnud inimese näost on raske öelda, kas ta elusana oli võimeline lubamatult tehingult võõri mitte.

Sir Robert oli Ameerikasje saabunud samal laeval Connorsiga ja oli temaga koos enne laeva väljasõitu õhtustanud. Kui neil oli ühiseid ärilisi huve, tundus ebatõenäoline, et Connors ta tappis. Connors polnud tüüp, kes mässiks traadi teise mehe kaela ümber, ja mis oli kõigil kapten Grantiga tegemist? Milleks oli tema eemaldamine vajalik?

Millist osa selles loos etendas Cynthia oma abikaasaga? Cynthia kuulus kuritegeliste naiste kilda, vaatamata ta ilule. Mida lootis Cynthia saavutada tema meelitamisega oma kabiini? Arvas ta, et suudab teda purju joota ta talt välja pressida, millise ülesandega ta viibib laeval? Kas see naine teadis, et kapten Grant on kadunud, et Rushton on tapetud ja kellegi naise laip toodud laevale?

Kas ta abikaasa kavatsetes nende koosviibimisel segada vahele? Ralph ei kartnud mingit vägivaldat selle mehe poolt, sest kui nad teadsid, et ta liidupolitseinik, ei julge nad ta elu kallale kippuda — mitte juhul, kui neil ka teisi kuritegusid hingel, milles Ralph oli veendunud. Igatahes näis olukord kujunemat huvitavaks. Ja kui ta kofku puutub mr. Smithiga, võis see kujuneda veelgi huvitavamaks.

Sõõgilauas istus Ralph kellegi vaikselt, ilmetu välimusega mehe vastas, kes oma toidu apalt alla neelas ja siis lahkus. Eemal seinas ääres märkas Ralph Clara Calthert. Ka tema istus kahele isikule kaetud laua ääres ja ta vastas istus — Carey Connors. Miss Calthert naeratas mehele, nagu oleksid nad head tuttavad. Hetkeks tekkis Ralphil mõte, et Clara

pole see, kellenä ta näib, kuid filmapilt jõudis ta teisele arvamisele. Connors, tuntud naistekiit, oli lihtsalt Claraga defil sõlminud tutvust ja palunud teda oma lauda sööma. Mees oli ju meeldima välimusega ja Clara arvas, et Dick võib turistide klassist külla tulla ainult wahete-wahel.

Ralph leidis, et on ehk päris hea, et Dick ei wiibi praegu tüdrukü läheduses. Nii on Connorsil tegemist, kuna mõlema mandri politsei otsib talle süüteendust. Kui Connors aimanuks, et laewal wiibib G-mees, kes juba weendunud tema kaasfiius laewal toimuwates tumedates lugudes, ei osutanuks ta flirtimistahet.

Ralphi pill ründas edasi mr. Snarkile. Sellel oli parajasti tükk kana-praadi kahwli otsas, mida ta lähendas suule. Äkki wõpatas Snark film-nähtawalt. Ta heledad filmad näisid pealuust wälja tungiwat, ja ta nägu muutus surmfahwatuks.

„Kuulge, mr. Snark,“ ütles wanaldane daam majandusülema kõrwal naerma pahwatades, „kas näete selge päewaga waimu, wõi?“

„Kerge kõhuwaluhoo, madam,“ pomises Snark. „Mul — mul juhtub seda mõnikord.“

„Di kui halb!“ sõnas ta lauanaaber kaastundlikult.

Kuid mr. Snarkil oli tõepoolest tunne, et ta näeb waimu. Ta pill oli pööratud kapteni laua poole ja kapten Grant oli parajasti saabunud ja oma laua ääres istet wõtnud. Ta kummardus paremale ja wafemale oma lauakaaslaste poole. Polnud kahtlust, et see oli kapten — elusana ja terwena, jälle istumas oma laua ääres, nagu poleks midagi juhtunud, — tõepoolest sama mees, kelle laipa meeskond oli arwanud ammu juba loffumas ookeanilainetes.

Kapteni stjuuard lähenes lauale kandifuga. Ta karjatas hirmunult ja lastis kandiku kõlinal langeda. Paar lauda eemal pilluti maha weel teine kandik. Läheduses asuwad stjuuardid seisatusid hämmastunult ja wahtisid hirmust jahmunud nägudega. Sekundi pärast oli kõik jälle korras ja nad jatkasid oma tööd, kuigi mõnel läed wärisesid.

„Wabandage mind,“ pomises majandusülem. „Unustasin midagi.“ Ta ruttas oma kabiini ja helistas komandosillale.

„On mr. Hunter seal?“ küsis ta kähisewal häälel.

„Jaa, sir. Üks hetk, palun.“ Siis oli Hunter telefoni juures.

„Kapten on sõõgialongis,“ hingeldas Snark.

„Jah,“ ütles mr. Hunter häälega, milles tundus weidi pettumust.

„Ta käis weerand tunni eest sillal ja küsis, nagu poleks midagi juhtunud: „Kõik korras, mr. Hunter? Koguge end, ega ma teid ära ei söö!“ — „Jah, sir,“ ütlesin, „kõik on korras — nüüd.“ Ta pöördus kannapealt ja samus tagasi oma ruumidesse. Midagi taolist pole ma küll enne näinud!“

„Ta pidi mu surmuks ehmatama,“ ütles majandusülem. „Kus ta küll wõis peituda?“

„Loodame, et me teada saame, kui tal tuleb tuju rääkida. Arwasin kohe, et ega mu hea põli kaua ei kesta. Dnn, et ma ei kollinud tema ruumidesse!“

„Tõepoolest!“ wastas Snark ja riputas toru käest. Ta nõjatus wastu

tooliselga ja pühkis laubale nõrgunud higi. Pikkamisi sai ta jälle tagasi endise näowärwi. „Hea küll,“ ütles ta kõwa häälega, „tema on tagasi, aga sir Robert on ikka weel surnud!“

Üksle kõlas koputus ja Stephenson astus sisse. Dse tema kannul saabus ka Brightman.

„Kuulsin kedagi stjuuardit ütlewat, et kapten Grant istuwat oma laua ääres,“ ütles Stephenson.

„Kapten on jälle wälja ilmunud,“ lausus Brightman.

„Leidis wiisi, kuidas seda teha,“ pahandas Snark. „Marssib külma rahuga föögisalongi ja asub kohale, nagu poleks midagi juhtunud. Ja meie ei saa millestki teada, enne kui ta on sõõnud.“

Ralph naeris. „Wõib-olla ta waeneke on nähane,“ tähendas ta. „Mind huwitab tõepoolest, mis ta jutustab.“

„Wäga ettevaatamatu temast niiviisi tulla,“ torises majandusülem edasi. „Ta teab, et olime kohutawalt mures. Ja ma ei julge helistada Londonisse, enne kui tema annab wastawa käsu.“

„Oleme kogu aja otsinud salapärase sündmuse wõtit,“ ütles Stephenson. „Wõib-olla peitub see kapten Granti taskus.“

Wahepeal lewis uudis laewa kaheteistkümmel defil suust suhu. Kõikjal fosistasid mehed üksteisele: „Kapten on tagasi. Ümus sillale ja siis föögisalongi sõnagi lausumata, nagu poleks midagi juhtunud.“

Järgmise tunni jooksul kihutas aurik pool sõlme kiiremini. Wõib-olla nakkas temasegi rõõmuärewus. Ent komandosillal wõeti hea uudis wastu wäheha waimustusega. Tüürimehed, kes olid automaatselt saanud astme wõrra kõrgendust, pidid nüüd leppima jälle endise olukorraga. Nad lohusid end ainult mõttega, et wõib-olla poleks nende aukõrgendust arwestatud.

Mõne aja pärast helises telefon majandusülema kabinetis ja kuulda-wale tuli kapten Granti hää. „

„Lulge minu juurde, Snark, ja tooge need detektiivid kaasa. Olge karmas,“ käsutas ta.

„Ta on oma kabiinis,“ ütles Snark kaaslastele. „Ja soowib meid näha.“

21. peatükk.

Kapten seisis oma salongi keskel, käed taskus, põrnitsedes altkulmu nagu wihane härg. Ta suu ümber oli tekinud tige joon.

Mr. Snark astus peagu kartlikult sisse. Ta waatas kaptenile otsa ja liigutas huuli, kuid ei saanud sõnagi suust.

„Noh?“ ütles kapten irooniliselt. „Kuidas käsi käib, mr. Snark? Ja seersant Brightman — Scotland Yardi uhkus? Esitlege mulle teist härrat.“

Ühendriikide Riidupolitseinik mr. Stephenson,“ kogeles majandusülem. Kapten paljastas naeratades hambad.

„Wäga rõõmustan, mr. Stephenson. Nähtawasti saabusite laewale puhkama, mis?“

Mitte tundes sellist hirmu ja aukartust kapteni ees, nagu majandusülem, waatas Ralph Stephenson talle julgesti silma.

„Ragu kuulen, olete olnud ära, sir?“ lausus ta jahedalt.

Rapten tõmbas parema käe rusika taskust ja pööratas sellega lauanurgale. „Jah, teie saamatud olendid!“ hüüdis ta. „Olin ära.“ Ta ülemine huul kõverdus halvustavalt. „Tore paar mul. Ja tore meeskond, pean tähendama!“

„Rapten Grant,“ ütles Ralph teravalt. „Olen külaline laewal. Minu arvates tegi meeskond kõik võimaliku teie leidmiseks. Mina saabusin laewale Briti walitsuse palwel, kes oli pöördunud Ühendriikide walitsuse poole. Usun, et mõlemat walitsust huvitaks teada, miks lahkusite oma kohalt ja kus te wiibisite.“

Rapteni ilme muutus. Endise ägeduse asemele astus wiisakus. „Ah nii,“ ütles ta hoopis muutunud toonil. „Andestage, et olin äge. Palun, mõtke istet.“

Kõik kolm istusid. „Laewal on käimas mingi kuratlik wandendü,“ seletas kapten. „Mina tahan selle häwitada! Tahan neile lurjustele näidata!“

„Meil on tegemist kahe mõrwajuhtumiga, sir,“ sõnas Stephenson. „Bahepeal arwasime, et on juurde tulnud ka kolmas. Kõigile on suureks kergenduseks, et teie olete elus. Oleksime teile väga tänulikud kui meile seletaksite, mis teiega juhtus.“

„Olin garaazhis kuskil neetud autos,“ seletas kapten uuesti ägestudes. „Nähtawasti ei tehtud üldse katset mind üles otsida.“

„Garaazhis?“ kordas Ralph imestusega.

„G-dekil on meil garaazh, kuhu sõidukite omanikud mõivad paigutada oma sõidukid,“ seletas majandusülem. „Kuid tegime teie leidmiseks kõik, sir. Otsisime laewa ninast ahtrini läbi!“

„Ehk olete nii lahke ja alustate algusest, sir,“ palus Ralph.

„Hea küll. See ongi wiist kõige parem.“ Grant kõhatas hääle selgeks. „Wiibisin pärast lõunasööki oma kabiinis. Sealst wiist helistasin majandusülemale, et ta tooks teid minu juurde, mr. Stephenson.“

„Teie stjuuard ütleb, et te ei lahkunud oma kabiinist, sir.“

„See tobe ei tea midagi. Sammusin paadisillale ja nõjatusin tagumisele reelingule. Keegi mees astus mu kõrwale. „Tere õhtust, kapten,“ ütles ta. „Tahin ma pakkuda teile sigaretti?“ ta wõttis taskust suure sigareti ja sigaretipitsi ja pakkus neid mulle. — „Mina ei suitseta neid neetud asju kunagi,“ wastasin talle wihaselt. Reisihjel ei tarwitse „Kuningas George'i“ taolise laewa kaptenit kostitada ja ma panin talle seda pahaks. Siis piiserdas ta mulle midagi näkku ja see on kõik, mida mäletan.“

„Gaas!“ hüüdis seersant Brightman. Ralph noogutas.

„Kui teadmu'ele ärkasin, olid mul käed-jalad seotud ja ma wiibisin kuskil kitsas, pimedas paigas. Häälitseda ma ei saanud, sest midagi oli mulle topitud suhu. Kõhus oli mul kohutawalt halb tunne. Ma ei tea, kui kaua lebasin teadmu'etult. Argates olin muidugi tulwihane.“

„Loomulik, sir,“ noogutas majandusülem.

„Mul polnud aimugi, kus wiibisin. Püüdsin end üks ajada ja lõin pea wastu terasseinale. Siis katsetasin rabelemisega, aga see waew õnitus samuti asjatult, kuna kõidikud olid seotud kõwasti. Mõne aja pärast wiist uinusin magama. Miks ei otsitud garaazh läbi?“

„Otsiti, sir. Kogu laew otsiti läbi.“

„Ballandan jalamaid garaazhi läbiotsija, olgu see kes tahes,“ ähvardas kapten.

„Kas mäletate, kuidas mees wälja nägi, kes teile gaasi näkku piserdas?“ küsis seersant.

„Keelingu ääres oli pime. Ma ei näinud selgesti ta nägu, kuid ta oli suure kasmuga.“

„Aga kas tunneksite teda häälest?“ küsis Ralph.

„Kindlasti ei tea öelda. Urge katkestage mu jutustust. Niisuis rebisin köioikute kallal. Wõin kiitlemata öelda, et olen kaunis tugew mees. Kuid rebimisest polnud muud kasu, kui et köidikud mu käte ümber weidi lödwenesid. Mitmetunnilise asjatu waenlemise järele meenus mulle, et ameeriklane Houdini suutis enda alati köidikuist wabastada selletõttu, et tal olid hästi jämedad käerandmed ja ta nihutas köidikud üle käte. Kuna ka mul wõrdlemisi jämedad randmed, proowisin sama wõtet.“ Ta liikkas kästised tagasi. „Waadake!“ sõnas ta. Ta randmed olid wõõdilised ja paistes. Mitmelt poolt oli nahk rebestunud. „Kestis kaua, kuid lõpuks suutsin käed wabastada. Tõmbasin riidetopi suust, wabastasin jalad ja weeresin põrandale. Üles tõustes olin nii nõrk, et taarusin jalgadel. Mul polnud aimugi oma asupaigast, kuid kobasin käega ringi ja see puutus vastu autot. Nüüd teadsin, et wiibisin autogaraazhis. Otsisin tikke, kuid mul polnud neid kaugas. Lõpuks leidsin ukse, kuid see oli lukustatud. Siis kobasin autodes ringi, kuni leidsin ühe awatud tööriistade kasti. Seal haarasin kangi ja hakkasin garaazhi seina vastu koputama. Tuli süüdati põlema ja uks keerati lahti. Läwele ilmus üks madrustest, kes hakkas mind wälja tirima. Pidin talle peagu kangiga wirutama. Siis äkki märkasin, mis ta mind ära ei tunnud. Mulle oli wormikuuw asemel selga tõmmatud harilik sinine pintsak.“

„Selletõttu õnnestus neil teid paadidekilt alla wiia G-dekile, ilma et teid oleks ära tuntud, sir,“ tähendas Brightman.

„Nad kindlasti kandsid mind — olin ju teadwuseta. Nojah, siis sõitsin tõstuliga üles ja jõudsin märkamatult oma kabiini, kus riietusin wormikuuwe. Imestasin nähes, et olin garaazhis kinni olnud õhtul kella kahelksasti kuni järgmise päewa kella üheni. Läksin kabiinist komandosillale — „Ta puhkes naerma. „Hunter wahtis mulle otja nagu näeks waimu. Ja kuna olin nähane, läksin otsekohi edasi söögisalongi. Mõtlesin, et jätan teid weel teadmatusse, kuni mul natuke toitu kõhus. Nüüd rääkige, mis mu laewal sünnib.“

„Teie äraoleku ajal,“ ütles Stephenson, „tehti katset kedagi Herfordi nimelise reisisjat summutajaga warustatud rewolvriga maha lasta. Kuid kuul wihises mööda ja noormees pääsis.“

Kapten wandus waljusti.

„Olime jõudnud arwamisele, et teie ei wiibi enam laewal, sir,“ ütles majandusülem. „Garaazh on autosid täis. Wõimalik, et just üht seinäärset autot ei pandud läbiotsimisel tähele.“

„Lasen selle mehe jalamaid wallandada,“ pomises kapten pahaselt. „Otsige need jänkiroimarid üles, mr. Stephenson.“

Ralph muigas. „Kardan, et jänki-roimarid oleksid teid wisanud üle parda, sir. Oli juba tugew riskimine teid üle wiie wõi kuue deki tassida. See näitab soowi teid ellu jätta — wõib-olla koguni teatawat aukartust inglise laewa kapteni ees. Sellepärast wõivad roimarid wäga hästi olla inglased.“

„Kga mis mõttega nad seda tegid?“

„Wõib-olla teab seersant Brightman meile seletada,“ ütles Ralph õelalt.

„Salapärane lugu,“ pomises Scotland Yardi mees.

„Kapten Grant,“ alustas Stephenson uuesti kõnelust — „kui te poleks kangiga wastu seina tagunud, millal oleks garaazhi uks awatud?“

„Laewa ankruse heitmisel Southamptonis.“

„On teil aimu, mis kasu wõiks olla teie eemaldamisest kuni laewa sadamasse jõudmiseni?“

„Mitte wähiwatki!“

„Lundsite sir Robert Rushtoni hästi?“

„Jaa, kaunis hästi. Ta on minuga koos sõitnud umbes tosin korda.“

„Kas teate, oli tal New Yorgis mingeid äriasi ajada?“

„Ei, minu arwates mitte. Tema oli üks laewafelksi direktoritest. See on meie kõige uuem ja toredam laew ja loomulikult tahtis ta laewa esimese reisi kaasa teha.“

„Kas siis laewa kõigis osades pole mehi walwel, kes oleksid näinud meelemärkusetu mehe kandmist mitu dekki allapoole?“

„Muudugi. Kuid nad olid hooletud.“

„Wõib-olla olite teadwusetu, kuid püssite jalul ja suutsite kõndida? Kas ei ole teateid kellestki purjus reisiast, keda eile õhtul ülemiselt dekkil alla aidati?“

Snark raputas pead. „Praegustes oludes oleks meile seda kindlasti teatatud. Nad kasutasid ehk tagawaratõstukit C-dekil — kui neil oli wataw wõti.“

„Olgu selle salasepitseuse mõte mis tahes, üks on minu arwates iga tahes kindel, kapten Grant — et mõned meeskonnaliikmed on loosse segatud,“ ütles Ralph.

„Meeskond on selleks reisiks erilisel koostatud,“ lausus kapten mõtlikult. „Nad kõik olid enne sama laewafelksi teenistuses, ainult teistel laewadel.“

„Kõik?“

„Mitte kõik,“ sähwas Snark wähele. „Minu teada wõttis ülemstjuurard New Yorgis laewale umbes kakskümmend wilunud inglise stjuuardit.“

„Tahaksin meelsasti teie uued stjuuardid üle waadata,“ ütles Ralph.

„Olge lahked.“

„Kapten Grant, me loodame seersandiga loo enne Inglismaale jõudmist selgitada. Laew on ju praegu alles meidi üle ühe päewa olnud teel. Mis kawatusesega teid ka ei eemaldatud, sellest kawatusesest on teie pääsemisega nüüd kriips läbi. Kuid soowitaksin teil olla ettewaatlik. Nad ehk katsetawad uuesti.“

„Katsugu nad!“ hüüdis kapten. „Küll nad siis näewad!“ Ta tõusis ja pani wormirüüsi pähe.

„See on efsialgu kõik, mu härrad,“ ütles ta lühidalt. „Nõuan aktiiv-
fust.“

„Kuidas on juurdlus arenenud?“ küsis mr. Snark, kui nad kolmekesi
olid väljas dekil.

„Stssin turistide klassi reisija Spiegeli läbi. Tema käes revolvrir ei
olnud. Siis otsisin Moreno teistkordselt läbi. Ka temal polnud relva.“

„Wõib-olla on relva wifatud üle parda,“ tähendas Ralph.

„Uurin lähemalt toda autot garaazhis,“ ütles seersant. „Wahest on
nad mingeid jälgi jätnud. Ja tahan järele waadata G-deki lukud. Näib,
nagu oleks walwur roimaritega ühel nõul.“

„Kardan, et neil on meeskonna hulgas mitu abilist. Lähem alla ja
waatan mr. Spiegelit. Ta võib osutada wanaks tuttamaks. Selle järele,“
lõõs ta naeratades, „on mul kohtamine kellegi daamiga tema kabiinis.“

„Kasutate seda reisi enese lõbustamiseks, nagu näha,“ lausus Bright-
man pahaselt. Ralph naeris.

„Arwan, et juurdlus on parimates kätes. Ja wõimalik, et ma daami
kõlastamisega ka weidi suudan omaltpoolt kaasa aidata.“

„Kes ta on, kui tohin küsida?“

„Ütlen teile hiljem.“

Turistide klassi jalutusdekil kohtas Ralph Dick Nersfordi, kes nukralt
nõjatus reelingule.

„Ta peab olema haigestunud,“ kurtis ta G-mehle. „Ma ei leia teda
kuski ja ma ei taha ta kabiininumbril küsimisega tõmmata talle tähele-
panu. Meelstasti saadaksin talle kirjakele.“

Ralph naeris. „Ta wiidi üle esimesse klassi. Nägin teda enne sööki
dekitoolil.“

„Miks, kuradi pärast, ja mulle enne ei õelnud?“

„Mul oli kohutawalt palju tegemist. Kapten on jälle tagasi.“ Ralph
jutustas Dickile lühidalt kapteni kadumiseloo ja seletas siis Clara ülewii-
mise põhjust, kusjuures ta oli sunnitud mainima ka furnud tüdrukut
mustas siidpidzhaamas.

„Ma lõõn selle Harlow pilbasteks!“ sihistas Dick.

„Ara wõta südamesse! Ta ei mõtelnud sellega halba. Tead, palun
find nüüd hoida selle kajutiaken lähedusse, mille kaudu kuulsid kõnelust
minu kohta. Lähem tollele daamile seal külla ja kardan, et ta abikaasa
astub wahle. Kui kajutiaken suletud, püüan mõjustada, et see awataks.
Ja sina kuula hoolega. Kui kuuled midagi kahtlast, helista majandus-
male ja palu teda alla tulla.“

„Aga kui nad su selle aja sees furnuks lõõwad, kuni ma majandus-
ülemale helistan?“

„Nad ei tee seda. Neil on kawas ainult wälja uurida, kui palju ma
tean.“

„Uud, et neil midagi tegemist laewal toimunud tumedate lugudega?“

„Tean igatahes, et neil pole pubas südametunnistus, kuigi ne.nad ehk
ei etenda mingit osa mõrwades ja kapteni wangistamises. Arwan, et ma
sinna alla kauaks ei jää. Siis wõid minna oma sõbratari rtsima.“

„Rafu, jah, kiiresti teha,“ ütles Rerford. „Armastan seda tüdrukut.“
 „Ma ei imesta. Usu nüüd kohale, palun. Lähen kohe alla.“

22. peatükk.

„Ma pole kunagi kohanud sellist inimest, nagu teie, mr. Connors,“ tunnistas Clara Calthor. Ta istus mr. Connorsiga suitsetamisruumis, kus viimane rüüpas konjakit. Clara oli enesele lasknud tellida klaasi limonaadi.

Connors naeris lõbustatult. „Teie olete mulle uudisüks. Kas teate — teie olete esimene rikkumatu tütarlaps, kellega olen tutrumud! Teie läheduses pean mõtlema wulifewatele sõjatele, woogawatele wiljawäljadele, pajudele, karikafardele. —“

Clara muigas pilkawalt. „Olen pärit Montanast. Mõtelge kui wanud rohule, kuumadele kõrwetuultele ja kümne jala paksusele lumele talwel. Meie linna ümbruses pole wickümne miili kaugusel ühtki jõge ja me ei kaswata seal wilja.“

„Igatahes teie olete wärske ja rikkumatu nagu maadõht.“

Tüdruku pilk eksles suitsetamistoas ringi. „On sir Robert Rushton ehk juhuslikult siin?“ küsis ta.

Connors näis üllatatuna. „Ei ole,“ ütles ta lühidalt. „Kuulsin, et ta jääwat oma ruumidesse. Ta tundwat end halvasti. Oleme temaga head tuttawad ja õhtustasime üleile õhtul koos New Yorgis minu klubis. Ta ei mõta isegi mind wastu. Aga miks olete temast huwitatud? Te ju kindlasti teda ei tunne, kuna te pole kunagi olnud Inglismaal ja tema wiibis Ameerikas ainult mõni päew, weetes suurema osa oma ajast koos minuaga.“

„Keegi minu tuttaw tunneb teda ja tahtis, et astuksin temaga ühendusse.“

„Ja kes see tuttaw on?“

„Mr. Hank Drmsby mu kodulinnast Buttest, Montanas.“

„Pole kunagi temast kuulnud. Ja kes on tema tuttaw?“

„Keegi mr. Butterfield. Tema elas ka wanasti Buttes.“

Connors'i hingetõmbed kiirenesid. Pikk, mis ta nüüd heitis tüdrukule, polnud enam sõbralik.

„Uusun, et mr. Drmsby teadis klassiwahesid laemal,“ jatkas tüdruk. „Mina mõtisin kabiini turistide klassi ja sir Robert reisis muidugi esimeses klassis. Ja poleks olnud seda tobedat mr. Harlowd, wiibiõsin weel praegugi seal all.“ Ta oli Connors'ile rääkinud juba enda ületoomise põhjusest esimesse klassi. „Kas arwate, et sir Robert enne reisi lõppu ilmub kajutist wälja?“

„Ei tea tõelda,“ lausus Connors ettemaatlikult. „Ma ei usu, et noored daamid teda eriti huwitaksid. Ta on wäga tõsine mees.“

„Huwitaw, kas —“ algas Clara, kuid äkki meenus talle, et oli lubanud waitida.

„Mis?“

„Ei midagi,“ wastas Clara. „Kas te ei leia, et kapten on tore da wälimumefega mees?“

„Tüüpiline inglise merikaru,“ vastas Connors lühidalt. Ta trummeldas sõrmedega vastu lauda. Mis pagana asjaajamist oli sellel tüdrukutirtsul sir Robert Rushtoniga?

Mr. Cary Connors oli närwiline. Ta oli märganud, et tema kabiinis oli sooritatud läbiotsimine ja see tähendas, et teda kahtlustati. Ta oli kaudsel teel wälja uurinud, et Ralph Stephenson oli mees, kes Ühendriikide merilennukiga oli ümber riidetatult toodud laewale, ja Stephenson oli arvatavasti Liidupolitsei agent.

Ta waletas veldes, et ei tunne Drmsby. Drmsby oli sulatisahjude omanik Buttes, ja isik, kes waremalt oli äri alal töötanud koos Bert Butterfieldiga. Kui Drmsby soovis, et see tüdruk teeks sir Robert Rushtoniga tutvust, oli tal selleks tähtis põhjus. Ja selle põhjuse tahtis Carey Connors selgitada.

Wõib-olla oli tüdrukul Rushtonile kiri üle anda, mis wäärkatesse satudes wõis tekitada hirmsaid pahandusi?

„Kui teil ehl soovituskiri sir Robertile üle anda,“ ütles ta wõimalikult magusal häälel, „korraldan seda teie eest. Ta kindlasti rõõmustab teiega tutvudes. Olete erinew seda liiki naistest, kellega temataoline mees puutub kokku.“

„Ei, seda ma ei wõi teha. See tähendab, mul ei ole soovituskirja.“

„Siis kardan, et teil on wähe lootust temaga kokku saada.“ Connors märkas, et tüdruku ilme muutus murelikuks. Kuid siis lewis ta näo üle rõõmuwari ja walged hambad paljastusid õnnelikus naeratufes. Tüdruku pilk oli suunatud temast mööda. Connors pöördus ja nägi, et uksest oli sisse astunud Richard Herford.

„Miss Calthet!“ hüüdis noormees rõõmsalt. „Ostsin teid kõikjalt. Keegi sõber ütles mulle, et kolisite üle esimesse klassi.“

„Mr. Stephenson wiist?“ küsis Clara. Dick noogutas ja heitis tigea pilgu Connorsile, kes tõusis ja kummardus.

„Näib, et wõin teid üle anda headesse katesse, miss Calthet,“ lausus ta. „Mul on oma kabiinis diendamist. Kuidas käsi käib, Herford?“

„Ah!“ hüüatas tüdruk, „härrad on tuttawad?“

„Jaa, oleme kokku puutunud,“ ütles Connors. „Hiljem näeme!“

Ta eemaldus kärmelt, otssis üles oma dekitooli ja wajus sügawasse mõttesse. Ta püüdis mitmeid rahutustekitawaid üksikasju liita termiks. Ja tulemused ei rõõmustanud teda.

Drmsby teadis, mida Butterfield oli kawatšenud. Butterfield oli sunnitud olnud teda usaldama. Carey oli arwanud, et Drmsby ajas Montanas oma äriasi, kuid selle asemel oli mees käinud laewa lahkumisel sadamas. Butterfieldi tapmise ajal ei wõinud Connors seda teada. Kas Drmsby teadis, et Carey Connors ja Butterfield teotsefid koos? Ta pidi seda teadma, kuna tal oli selge, et sir Robert Rushton töötas temaga koos. Sel Caltheti-tüdrukul oli Rushtoni jaoks kiri — wõib-olla kiri Butterfieldilt. Kuna Rushton oli surunud, ei saanud tüdruk kirja üle anda ja tema pidi kirja omandama — iga hinna eest!

Ta ohkas. Kas Stephensonil oli tema suhtes mingeid süütõendusi? Ta lootis, et mitte. Ta oli küll tegelnud kahtlaste tehingutega, kuid nii

palju kui tema teadis, polnud neist ükski tulnud päewawalgele. Neetud Dora Dorchester! See tüdruk oli talle tõsiseks hädaohuks! Naised on ju tuntud lohisejad, ja kahtlemata oli Dora kellegi ees hoobelnud, et ta rikka Carey Connors'i sõbratar. Ta isik selgitatakse kindlasti. Lohutuseks oli ainult see, et kohwer laibaga polnud toodud kabiini. Kui tema kohwri kätte sai, oli see juba tühi. Laip oli sellest mitu tundi waremalt wälja wõetud.

Miisits olid Dora riided majandusülema käes. Paha lugu! Miks polnud ta seisnud isiklikult kohwri juures, kuni see laewale toimetati ja tema kabiini paigutati? Ent kui ta tutvus Doraga hiljem selgitati, äratas ta humi, kohwrit kiiresti kätte saada, kindlasti kahtlust. Laewale saabudes polnud ta aimanud mingit ohtu selles, et lasel kohwri korraks filmist. Kuid — kes kurat oli kohwrist laiba wälja wõtnud?

Dick wõttis toolil istet, mille Connors oli wabastanud. „Miks te mulle ei teatanud, et kolisite üle?“ küsis ta ilusalt miis Caltheriilt etteheite-walt. „Arwasin, et olete haigestunud. Ma — ma ei teadnud, mida mõelda.“

„See tuli nii järsku, et olin päris segane,“ wabandas Clara. „Nad tulid ja töid mu siia ja ma ei teadnud, kuidas teiega ühendusse astuda.“

„Eiis mõtle site minule?“

„Muidugi,“ ütles tüdruk naeratuslega, mis noormehe täielikult lepitasi. „Mr. Stephenson oli näinud mind teiega koos all ja kui ta mind defil märkas, tuli ta mu juurde —“

„Ja ta nägi teid eile öösel majandusülema kabinetis,“ täiendas Dick. Tüdruk ehmus.

„Ah, te teate seda? Töötasin sellest mitte rääkida.“

„Ralph ütles mulle. Oleme head sõbrad. Muide — kas olete teda näinud?“

Tüdruk raputas pead. „Pärast sööki mitte. Mr. Connors, kelle koht on kapteni lauas, tuli täna üle minu lauda.“

Dick näis murelikuna. „Kuidas saite temaga tuttawaks?“

Clara kehitas õlgu. „Kuidas sain teiega tuttawaks? Laewal ei panda ju etiketile eriti rõhku, nagu näha. Ma ei tunnud esimeses klassis kedagi. Mr. Connors kõnetas mind defil. Ta näib väga kena.“

„Jah,“ kinnitas Dick hambaid kokku surudes. Tema oli sama klubi liige, kuhu kuulus Connors, ja tema oli olnud armamisel, et kõik klubiliik-med on korralikud isikud. Aga mida oli Ralph Stephenson mõelnud oma küsimusega, et kas tema armates kuulus mehehäääl, kes kabiinis oli kõnel-nud temast, Carey Connorsile? Kas Ralph kahtlustas Connorsit? Kui jaa, tuli Clarat selle mehe eest kaitsta.

Dick kartis aga, et kui ta Clarat palub sellest mehest eemale hoida, wõib tüdruk küsida, millise õigusega ta seda teeb. Nagu tüdruk äsja oli talle meenutanud, oli ta ise temaga täpselt samuti tutvust sobitanud, nagu Connors.

„Ja teie juhtusite mr. Stephensoni nägema?“

„Ja, nägin teda sõõgilauas istumas. Tema laud ei ole minu omast kaugel. Tore oleks, kui nad ka teid lubaksid siin süüa, mr. Rerford!“

Turistide klassis oli küll hea söök, kuid siin on kümme korda parem."

"Te wist inestate, kuidas pääsesin süia?"

Tüdruk raputas naerdes pead. „Mr. Stephenson ütles, et ta korraldab seda. Ta on lõpmatu kena ja näib majandusülemaga olevat väga heas wahelkorras."

"Loodan, et ta saab asja nii seada, et wõin süüa esimeses klassis. Ja kui see wõimalik, kas tohin istuda teie lauas?" küsis Rerford.

"Mul on wäike laud ja ma ei tahaks, et rahwas hakkaks üht-teist mõtlema."

"Aga Connorsit te lubate oma lauas istuda," protestis noormees ägedalt.

"Minult üks kord. Ütlesin, et ta seda tulewikus enam ei teeks. Luban teid lõunalauas minu kõrwal istuda, — kui soowite."

"Kui soowin!" hüüdis Dick. „Kuidas wõite üldse nii küsida!"

"Kas te ei arwa, et peaksite sellise torede ilmaga, nagu täna, minema pigem dekile?" ütles tüdruk. „Tahaksin wabas õhus midagi mängida."

"Tore mõte!" nõustus Dick. Alles väga armunud ja õnnelik armastatud olendi jälleleilmise üle, unustas ta Ralph Stephensoni esialgu täiesti.

Nagu Ralph oli palunud, oli ta asunud mrs. Cynthia Smithi kajutisakna alla. Alken oli olnud awatud, kuid ta polnud kuulnud seest ainustki häält. Oli möödunud tund. Kuna dekil ei juhtunud keegi tema poole waatama, oli ta tõusnud toolile ja waadanud aknast sisse. Kabiini sisse-mus oli ruumikas ja toredasti sisustatud, kuid seal polnud ainustki hinge.

Ta oli jõudnud arwamisele, et Ralphi kohtamine oli millegipärast nurjunud ja tahtis temalt seletust pärida. Ta oli läinud teda esimesest klassist otsima, sõites tõstuki üles. Suitsetamisruumis oli ta aga ootamatult kohanud oma unistusteneidu.

Talle meeldis Clarale õpetada mitmesuguseid mängu ja ta oli uhke, et Clara osutus andekaks õpilaseks. Kui nad olid lõpetanud kolmanda mängu, puudutas keegi boy Dicki käsivarrest.

"Majandusülem laseb teid terwitada ja soowib teid otsekohe oma kabinetis näha, sir."

"Pean wist minema waatama, mida ta soowib," ütles Dick. „Ma ei jää kauaks, miss Calthor. Kas olete nii lahke ja jääte mind ootama — see tähendab, ei lasse endale wahpeal koguneda uusi kaaslast — oi taewas!" Clarence Harlow oli ilmunud dekile. Ta jalad ei kannud enam hästi ja ta irwitas rumalalt.

"See turistide klassi reisija peaks minema sinna, kuhu ta kuulub, miss Calthor," lallutas ta Rerfordile osutades. „Niiviisi ütles ta mulle, kui ronisin alla turistide klassi. Sellepärast soowitan teil enne lahkuda, Rerford, kui kutsun sõjuardi."

Dick põrnitses teda wahaselt. Kuid Clara astus energiliselt wabele. „Kuidas julgete minuga kõnelda?" hüüdis ta pahaselt. „Minge ära! Otsekohe!" käsutas ta ägedalt jalaga pörutades.

Clarence naeratas paluwalt. „Saite minust walesti aru," ütendas ta. „Tunnistan, et eksisin. Pidasin teid kellekski teiseks tüdrukuks, kes teiega weidi jarnaneb. Dlin eile õhtul purjus."

„Ja olete veel praegugi,“ ütles tüdruk põlastavalt. „Nüüd lahkuge filmapiik.“

„Enne kui saate tunda mu rusikat,“ lühas Dick ähwardavalt.

„Olen juba teel,“ ütles Clarence ja muutus hõrdaks. „Keegi ei saa minust aru,“ halises ta. „Ma ei tee ju midagi halba. Täna olen joonud ainult kolm klaasi. Võib-olla ka neli või viis —“

Clara haaras Dickil käealt. „Saatke mind alla jalutusdekile, mr. Kerford,“ palus ta Harlow'le selga keerates. Siis sosistas ta salaja Dickile: „Te ei tohi temaga kallima minna! Siis ei lubata teid enam siia tulla.“

Harlow sügäs mõtlikult kukalt ja jõudis otsusele, et ta oli lohutuseks sunnitud midagi rüüpana. Ta pöördus ja taarus suitsetamisruumi poole.

23. peatükk.

Jätnud Clara lugemistuppa, sammus Kerford edasi majandusülema erakabinetti. Mr. Snark istus seal Dicki meelest weidra wälimusega hõrraga, keda esitleti mr. Brightmanina.

„Wabandage, et teid tülitän, mr. Kerford,“ ütles majandusülem. „Olete kolunud mr. Stephensoniga samasse kabiini, eks ole?“

„Ma pole oma asju lastnud tuua üles, kuid nõustusin seal magama.“

„Kõnele site temaga turistide klassi dekil paari tunni cest?“

„Dige.“

„Mül on väga tähtis temaga ühenduse astuda. Saabusid olulised raadiogrammid. Olete teda pärast seda näinud?“

„Ei ole.“

„Väga imelik. Tema — hm — mainis sellele härrale siin, et lähed külastama kedagi daami tema kabiinis. Ega ta juhuslikult ei oleks teile daami nime, mr. Kerford?“

„E-ei.“

„Te ei näi päris kindel,“ ütles seersant Brightman teravalt. „Võib-olla —“

„Kui annate mulle laewa plaani, wõin teile näidata daami kabiini asukohta,“ ütles Dick. „Ta ei nimetanud daami nime, kuid näitas mulle kabiini, kus daam asub. Kabiini aken awaneb turistide klassi jalutusdekile.“

Snark laotaski juba kaardi laiali. „See peab olema E-deki esimese klassi kabiin, mis kuulub mr. ja mrs. Amos Smithile Chicagost. Täna näen teid väga, mr. Kerford. See on kõik.“

Dick wiivitas. Need mehed nähtavasti ei teadnud, et ta oli Stephensoni wälidusalune. Pidi ta neile üttelema, et nad asjatult raiskawad aega uurides, kes kabiiniomanikud, kuna daami polnud seal, et oma külastajat vastu wõtta?

„See on kõik, mr. Kerford,“ kordas majandusülem kannatamatult. Dick kehitas õlgu ja lahkus kabinetist. Ta otsustas neile inglastele mitte enam kõnelda muud, enne kui ta on Rasphi näinud.

Pärast tema lahkumist haaras Enark telefonitoru. „Saate C-342
stjuuard kohe siia,“ käsutas ta.

Mõne minuti pärast astus sisse lühike ja tüse stjuuard.

„Mis liiki inimesed on mr. ja mrs. Amos Smith?“ küsis majandus-
ülem.

„Wäga kenad inimesed, sir. Nad annavad mulle igakord jootraha, kui
käin nende kabiinis.“

„Dnntlen,“ tähendas Enark mõruda naeratusega. „Kes on pärast
Idunavodet käinud kabiinis?“

„Ei ükski hing, sir.“

„Tsegi mitte mrs. Smith?“

„Ei, sir.“

„Mõni külaline? Kas keegi käis kabiiniuksele koputamas?“

„Ei, sir.“

„Kas tunnete kedagi Stephensoni nimelist reisijat?“

„Nime järele mitte, sir.“

„Dlete päris kindel, et keegi piff, laiaõlgne noormees pruuni loffis
juustega ei koputanud Smithide kabiini uksele?“

„Päris kindel, sir. Pärast sööki oli all kogu aja vaikne ja ma pole
lahkunud oma kohalt.“

„Hea küll, minge tagasi oma kohale.“

„Kuhu see pois on jäänud? Kunagi pole teda käepärast, kui teda wa-
jatakse,“ urises Brightman.

Enark aga haaras telefonitoru ja wõttis ühenduse dekistjuuardiga.

„Dtsige üles mr. ja mrs. Amos Smith,“ käsutas ta. „Teatage mulle, kus
nad wiibivad ja püüdke selgitada, mida nad Idunavodest saadik on teinud.
Niipea kui võimalik, andke mulle aru. Kuid teotsege ettevaatlikult.“

Ta pani toru käesti. „Wäga imelik, et Rerford teadis kabiini asukohta,
kuid mitte daami nime. Abielus naine ja reisib koos oma mehega. Mis
pagana päralt —“

„Mõtlen praegu, kas teatada Stephensonile, mis seisab raadiogrammi-
des,“ lausus seersant mõtslikult. „Arvestades olukordi —“

„Muidugi peame teatama. Olgugi et nende sifu skandaalne.“ Enark
haaras lauvalt raadiogrammi.

„Kirjeldatud nahkmantli ostja Russell juures selgitatud,“ luges ta.

„Mantel müüdüd kolmandal mail — see on kolm päewa enne laewa wäl-
jasoitu — ja ära wiidud Dora Dorchesterile Wiiekümmeneljandale tünawale
nr. 117. Mantli cest antud pangatshekk Inglise Panga nimele sir Robert
Rushtoni poolt „Patriciani“ klubist.“

„Ja tema on furnud, ega saa seletada,“ ütles Brightman murelikult.

„Ja tüdruk on samuti furnud! Küll on jant!“

„Abielumees ja nelja lapse isa!“ ütles majandusülem pead wangutades.

„Ja wiibis New Yorgis ainult neli päewa. Näib, nagu oleks tema tüd-
ruku tapnud ja mõni tüdruku sõpradest talle siis samaga tasunud.“

„Päris uskumatu!“ hüüdis seersant. „Temataoline aadlik! Urwan, et
sir Robertil olid — hm — suhted selle noore daamiga tema New Yorgis
wiibimise ajal. Ta tegi daamile ilusa kingituse ja oli laewale tulles ta
juba unustanud. Daami kallim aga awastas kõrwalhüppe ja kägistas

daami furnuks, mida see ka täiesti oli ära teeninud. Kuid milleks tuua laip laemale, millega sõitis sir Robert, ja kuidas ta üldse laiba laemale toimetas?"

"Käib üle mõistuse," tunnistab Snark. "Siin on teine raadiogramm." Ta luges selle samuti waljusti ette.

"Dora Dorchester lahtus oma korterist wiindal mail. Kellaag teadmata. Sellest saadik pole teda kuski nähtud. Samuti pole ta tagasi ilmunud oma korterisse."

Snark pani raadiogrammi käest. "Mii-siis on wõrdlemisi kindel, et Harlow kabiinist leitud daam oli Dora Dorchester," tähendas ta.

"Lugu muutub üha keerulisemaks ja salapärasemaks," sõnas seersant, "kuid pole kahtlust, et sir Roberti surm on kuidagi ühenduses naise tapmisega wõi koguni selle tagajärjeks. Ja Stephenson arwab, et kapteni kadumine on ühenduses sir Roberti surmaga. Ta on imelik mees, see Stephenson. Weetis kaks tundi laadungi sekretäri juures, uuris kõiki kauba-kwiitungeid ja esitas küsimusi mr. Connors'i poolt toodud ja Braxtoni auto-tehastele adresseeritud mootoritelgede kohta."

Snark waikis.

"Ütle site, et Connors wiis ta kaasa oma klubisse. Sir Roberti nimelt. Mr. Snark, wõib-olla saab Connors meile anda tähtsaid teateid sir Roberti käitumise kohta New Yorgis? Arwan, et peaksiime ta tegema oma usaldusaluseks."

"Aeg möödub," ägas majandusülem. "Minult kaks ja pool päewa ja me oleme Plymouthhis! Peame kõik enne selgitama. Stephenson küll kahtlustab Connorsit, kuid arwan, et wõime tema kahtlustused jätta tähele panemata."

"Imelik, et ta kaotas kohwri ja leidis selle uuesti üles. Pagasi ülewaataja on juhtumisi hämmastunud. Mr. Connors jätab mulle soliidse härra mulje, kuid ei wõi kunagi teada. Peaksiime temaga olema ettevaatlikud. Uurige wälja, mida ta teab sir Robertist ja sellest Dorchesterist. Kas te tõesti usute, et Stephensoniga on midagi juhtunud? Wäga imelik, et teda kuski ei leita."

Snark kehitas õlgu. "Kui juba kapteniga wõis midagi juhtuda, miks siis mitte temaga? Wõtan wastutuse mr. Connors'i ülekuulamise eest endale. Kuid olge wäga diskreetne, Brightman. Ta on laewafeltsi tähtsate tegelastega suur sõber. Kujutlege — sir Robert teqi ameeriklannale tuhande wiiesaja dollarilise kingituse! See on ju uskumatu! Kui see awalikuks tuleb, wihasstab ta perekond enese haijeks."

"Eriti nüüd, millal ta rabaasjad halwas seisukorras," lisas seersant.

"Lafen mr. Connors'i siia kutsuda," ütles majandusülem. "Müian temaga mitte olla awameesem kui waja. Sir Roberti surma peame ju Plymouthi jõudes niikuinii üles tunnistama. Nüüd, millal me tüdrukku nime teame, wõib Connors ehk meile tema kohta midagi teatada. Stephenson on ju laewal õieti ainult külaline. Minul tuleb kapteni kõrwal hoolitseda asjade lahendamise eest ja teie esindate Inglise politseid."

"Just nii, mr. Snark. Omawahelhelda, see noormees ei näi paljutöotaw. Ta tunnistab, et tal wähe kogemusi kriminalistika alal ja nagu juba ütlesin, pole teda kunagi käepärast, kui teda waja."

24. peatükk.

Lahtunud Dick Reffordist turistide klassi jalutusdefil, sammus Ralph Stephenson oma kabiini B-defil. Ta pesi käsi ja harjas juukseid, nagu endastmõistetaw daamile külla minnes. Siis avas ta kohvri ja võttis sealt olatupes asetsewa automaatpüstoli. Ta tõmbas kuue seljast ja asetasküstoli wafema kaenla alla. Praktikaaja wältel oli ta omandanud küllalt kogemusi relwa wäljatõmbamisel kaenla alt. Ta oli näinud, et nii wõis haarata relwa ja tulistada sekundi mürdosa wältel.

Kui ta uuesti kuue selga tõmbas, kostis uksele tasane koputus. Ralph awas. Ukse taga seisis mees, kes kandis majandusülema abi mundrit.

„Olen mr. Pichham — laewa salapolitseinik,“ teatas ta. „Teie soovide kohaselt otsisime õhtuülkonna westi, millest üks nõop ära rebitud.“

„Oli teil õnne?“

„Jah, sir. Leidisime niisuguse westi mr. Harlow kabiinist ühelt riidepuult. Kuna te nõöbi leidsite sama kabiini põrandalt, näib, et see kuulus temale, eks ole?“

„Näib küll nii,“ noogutas Ralph.

„Ja mr. Harlow on ilmafiilma purjus. Ta wist rebis endal westi seljast ja sealjuures kukkus nõöp ära.“

„Wäga wõimalik,“ nõustus Ralph. „Arwate, et ta ajawiiteks ronib oma kajutiaknast sisse ja wälja?“

„Seda ma ei tea öelda, sir. Näib, et miski on tõepoolest krimustanud akna wafkraami.“

„Looge westi siia. Harlow kindlasti ei märka selle puudumist. Ja kuigi märkab, wõtan mina wastutuse endale.“

Mees noogutas ja lahkus. Wiiru pärast oli ta tagasi walge westiga, millest üks nõöp oli rebitud ära.

„Jätke see siia,“ ütles Ralph. „Länan wäga.“

„Palun, sir.“

Mees kummardus ja lahkus. Ralph tõmbas oma kuue ja westi seljast ning proowis majandusülema abi toodud walget westi. See oli talle wäike. Harlow omas aga temast weelgi suurema rinnauõbermõõdu. Nii ei wõinud west kuuluda Harlow'le. Rahtlemata wäga ettenägelik tegu see Harlow riidepuule riputada! Mõni teine detektiiv arwanuks kindlasti, et kuna see rippus Harlow riiete hulgas, kuulus see tingimata temale.

Pärast mrs. Smithi külastamist ofustas Ralph järele uurida, kellele kuuluwad kabiinid Harlow kabiini kohal ja all. Tundus wäga tõenäoline, et üks nende kabiinide omanikest oli asetanud tüdrukulaiba Harlow wõõdisse.

Ta riputas wõõra westi oma riiete hulka ja tõmbas jälle selga oma westi ja kuue. Samal hetkel helises telefon.

„Washington soovib kõnelda, mr. Stephenson,“ teatas ametnik.

„Ralph,“ ütles tutaw hääl. „Siin Murray. Waraamet on uurinud Butterfieldi tulumaksulehti wiimasele wüel aastal ja leidnud kahtlasi wasturääkimusi. Abisekretär ütles mulle, et nad on teda juba kaks aastat silmas wõidanud, kuid pole leidnud mingeid süütõendusid. Olete kindlasti õigetel jälgedel.“

„Kuidas on sir Robert Rushtoniga?“ küsis Ralph.

„Tal on suureb hoiusummad Cheapside'i Crapangas, Londonis. Meie Londoni-agendid kinnitavad, et Braxtonid walmistawad ise oma mootoriteljed.“

„Hästi. Palju tänu!“

„Püüame mrs. Butterfieldist ja kadunu advokaatidelt üht-teist wälja uurida. Wõib-olla saab homme juba teatada rohkem,“ lõpetas Murray.

„Tänan wäga!“

Lõbusat wiisi ümisesdes pani Ralph toru käest. Ta oli asjade arenguga rahul.

Nüüd ilusa blondiini juurde. Ta laskus oma kabiinist ja sammus piki koridori trepi poole, mis wiis C-dekile. Mõlemal pool treppi oli tõstuk. Üks neist oli peatunud B-dekil ja selle üks oli awatud. Tõstuki lähedal toolil istus keegi mees, süütamata sigarett suus. Koridori teises otsas seisis sjuuard walwel, silmitsedes signaaltahwilit. Tahwliil lõi üks pirnile hendlama ja sjuuard ruttas teenistuswalmilt kabiini, kuhu teda kutsuti.

„On teil juhustikult tikku?“ kõnetas toolil istuw mees Ralphi, kes oli parajasti jõudnud ta kohale.

„Peaks wist olema,“ ütles Ralph ja sirutas käe otswalt westitasku. Ta oli seisma jäänud seljaga tõstuki poole. Tõstukimees wäljus äkki tõstukist ja lõi Ralphile lühikele kumminuiaga tugewasti pähe. Siis püüdis ta taaruma G-mehe kinni. Suitsetaja kargas talle appi ja koos wedasid nad Ralphi tõstukisse. Üks paisati kinni ja tõstuf lastus allapoole, esimesest klassist läbi turistide klassi G-dekile, kus asusid kolmanda klassi kabiinid. Kuid „Kuningas George'i“ kolmandas klassis oli wähe reisijaid ja suurem osa kolmandast klassist oli lukustatud. Sellest eespool asus laewa garaazh.

„Kuningas George'i“ tõstukitel olid klaaside asemel peeglid, nii et koridorist polnud näha tõstuki liikumist. G-dekil awati tõstuki üks ja mees, kes oli Stephensonilt küsinud tikku, kandis ta tõstukist wälja ja tõstuf sõitis uuesti üles. C-dekil ootas keegi reisiija — noor daam, kelle tõstuki-mehe peale wõttis ja üles päewitusdekile sõidutas.

All kolmanda klassi koridoris seisis keegi mees, kes Ralphi wangistajale appi ruttas. Koos kandsid nad ta kuskile nelja koikuga kajutisse ja tõstsid ta koikule. Runa ta ilmutas teadmusele ärkamise tunnuseid, seoti tal taskurätiga silmad kinni. Teine mees tõi esile tüki tugewat nõõri ja nad sidusid tal käeb-jalad tugewasti kokku.

Selle aja jooksul ärkas Ralph täielikult teadmusele, kuid püsis wait-sena, lootuses, et mehed räägiwad midagi olulist.

„Haa,“ ütles üks meestest, keda Ralph sideme tõttu ei näinud, „tal on wäsema kaenla all revolwer. Nähtawasti ettewalmistatud mees.“

Häädamise järele otustades oli kõneleja inglane.

„Wõtame selle ära,“ ütles teine — ameeriklane.

Ralphi kuuehõlmad awati ja revolwer eemaldati.

„Kena lasteriist,“ tähendas mees, kes oli selle awastanud. „Pole mingit kahtlust ta elukutses!“

„Kuulge mees,“ mükkas teine Ralphile külge, „te teesklete! Oleneb sellest, kuidas wastate mu küsimustele, kas langete kolmanda sõbdaks wõi mitte.“

Ralph püüdis naeratada. „Ehitage oma küsimused.“

„Dlete ühendriikide detektiiv, G-mees, nagu neid nimetatakse?“

„Sellele küsimusele ei saa ma vastata,“ lausus Ralph.

„Mida te teete laeval?“

„Ka sellele pean jääma vastuse võlgu.“

„Kes kurat on see surunud naine? Ütelge mulle seda!“

„Pole aimugi.“

„Nad muidugi ei toonud teid sõjaväelennukil laemale, et selgitaksite selle naise mõrvari, eks ole? Kes tappis sir Robert Rushtoni?“

Kinniseotud G-mehe huuled tõmbusid naeratusse. „Järeldades wiisist, kuidas mind kohtlete, arvan, et teie tegite seda.“

Ta sai hoobi suule, mis purustas ta huule.

„See olgu talle õpetuseks,“ ütles mees, kes oli teda löönud. „Mida on Brightman selgitanud Rushtoni tapmise kohta?“

„Kuna ta on inglise detektiiv, kahtlen, kas ta üldse on midagi selgitanud,“ ütles Ralph halvustavalt.

„Ta on tark mees. Mitte puupea, nagu teie.“

„Siis oleksite pidanud tema wangistama, mitte minu.“

„Kes avastas kapten Granti asukohta?“ päris mees edasi.

„Arvan, et ta wabastas end koidikuisi ja tuli ise ära. Teie Scotland Yardi mees oletas, et ta on wisatud üle parda.“

„Pean minema tagasi,“ ütles mees, kes oli esitanud suurema osa küsimusi. „Sina jää tema juurde pimenemiseni. Siis olen jälle all ja talitame temaga nii, nagu oleksime pidanud talitama kapteniga.“

„Igaks juhuks topime tal suu kinni, eks ole?“

„Parem kleebi talle plaaster huultele.“

„Ära jäta mind siia liiga kauaks. Võib-olla märgatakse ta kadumist.“

„Oh, niipea pole seda karta. Siin on plaaster.“

Ralph tundis kleepumat ainet oma huultel ja siis olid need täielikult suletud. Ta polnud arpanud, kuid oli tõsiseid põhjusti rahutuseks. Selles paaril olid mängus miljonid ja sel puhul ei kõhelnud nad tema heitmises üle parda, kui see neile näis kasulik. Kui praegu poleks walge, lõksus ta juba lainetes. Kui ta järgmise paari tunni jooksul ei pääse, on ta surmale mõistetud mees.

To soowis, et oleks Snarki ja Brightmani teinud oma usaldusallusteks, kuid enne kõnelust Washingtoniga polnud tal mingit usutamist alust oma teooriale ja majandusülem koos Scotland Yardi detektiividega naeruks ta välja. Oli waja tõhusaid tõendusid, et sundida neid uskuma, et sir Robert Rushton, laewaseltsi direktoreid, oli tegelnud mustade äridega.

„Arge nüüd liialt muretsege,“ ütles mees, kes oli jäänud tema juurde kajutisse. „Teil ei tule niikuinii kuigi kaua oodata.“ Ta sõnu saatis lähe naer. Siis süütas ta sigareti ja ruum oli warsti täis tubakasuitsu. Minutid möödusid wäga aeglaselt.

25. peatükk.

„Tänan, et astusite sisse, mr. Connors,“ sõnas majandusülem ülemoolawa wiisakusega. „Te wist ei tunne veel seersant Brightmani?“

Carey Connors noogutas seersandile. „Mägin seda härrat eelmisel sõidul. Ja olen teda ka wiimaste päewade jooksul paaril korral näinud, kuid ma ei teadnud ta nime.“

„Seersant on Scotland Yardist,“ sõnas Snark paljutähendavalt. Connors kergitas kulme ja naeratas detektiivimä poole. „Tunnen mõned teie ametivõimenda Londonis. Paari aasta eest varastati mul mõned väärtasjad ja Scotland Yard otfis need lühikese aja jookful wälja. Pean Scotland Yardi igatahes osawamaks kui meie Ameerika politseid.“

„Tänan teid, sir,“ ütles seersant meelitatum naeratadeff.

„New Yorgist lahkumiseft saadik on laewal juhtunud weidraid asju,“ alustas mr. Snark asjalikult. „Teades, et teie olite sir Robert Rushtoni fuur sõber, otustasin teid teha meie usaldusaluseks.“

Connors läitis figari. „Olen meelitatud,“ wastas ta.

„Teile jeldi, et sir Robert on haige. Ta on furnud.“

„Mis!“

„Jah, tapetud,“ lifas seersant. „Kacla ümber mähitud traadiga üles poodud. Mõrw toimus paar tundi pärast laewa wäljasõitu.“

Connors pühkis taskurätiga laupa. „Olen wapustatud. Olen tõsifelt kurb. Tundsin teda wäga hästi. Ta õhtustas ju teie ja minuga New Yorgis koos, mr. Snark.“

„Nii see oli. Meie seltskonnas wiibis weel mr. Butterfield.“

„Ka tema on furnud,“ tähendas seersant.

„Jah, ma tean. Keegi New Yorgi politseinik käis seda mulle pardal teatamas,“ ütles Connors, ümsesti wäga segasena. „Kuid sir Robert — mu härrad, see wiib mind tasakaalust wälja!“

„Tema wiibis New Yorgis peagu kogu aja teiega koos?“ küfis mr. Snark.

„Ei. Wiisin ta klubisse. õhtustasime ainult kaks korda koos. Zemal olid mingid äriasjad ajada ja ka mina olin päewa läbi tegewuses.“

„Kas tunnete ehk juhulikult Dora Dorchesteri nimelist daami?“ küfis seersant Brightman.

Connors ärewus oli filmnähtaw. Kuid Brightman arwas, et selle põhjuseks oli ootamatu teade sõbra surmast.

„Miks küsite seda?“ kogeles ta.

„Sest et näib,“ ütles mr. Snark rõhuga, „et ta sir Robert Rushtoni New Yorgis wiibimise ajal oli tema seltskonnas. Mind humitab, kuidas nad tutwusid.“

Connors waitis, kuid ta asju töötas palawliku kiirusega.

„Kui sir Robert on furnud,“ ütles ta lühikese kõhkluse järele, „miks soowite ta nime ühendusse wiia ühe naisega? Tunnen ta perekonda. See teeks neile haiget.“

„Just nii, sir,“ kinnitas seersant kaastundlikult. „Meie arwame täpselt samuti. Kuid näib, et ta tundis seda naist nii hästi, et ostis talle kaks päewa enne laewa lahkumist karusmantli, mis maksis tuhat wiisfada dollarit.“

„Ka juhul, kui ta seda tegi, ei puutu see meisse.“

„Ta on tapetud ja meie peame leidma mõrwaru,“ jatkas seersant. „Sir Robert wiibis Ameerikas esmakordselt. Kuidas suutis ta nii kiiresti sõlmida selle tüdrukuga intimse tutwuse? Kui see meile selgeks saab, on meil kindel alus, mille põhjal edasi töötada.“

Connors niifutas kuiswanud huuli. „Kas arwate, et tüdruk ta tappis?“ küsis ta.

„Me teame, et ta seda ei teinud,“ ütles majandusülem, „sest ta ise kagistati New Yorgis mitu tundi enne laewa wäljasõitu furnuks. Ta laip toodi laewale ja asetati kellegi reissija kabiini.“

Carey Connors oli end uuesti kogunud. Lemale ei langenud nähtawasti mingit kahtlust. Kulmu fortsutades waatas ta meestele otša. „Kas arwate, et sir Robert tappis tüdruku?“ küsis ta näilise rahuga.

Brightman silmitſes Snarki ja Snark Brightmani.

„Kindlasti mitte,“ lausus Snark. „Wõimatu!“

Brightman hõõrus käsi. „Äks hetk, mu härrad. Mleme siin kõik head sõbrad ja soowime tõtt teada. Pealegi on juhtunud weidramaidki asju. Dletame, et sir Robert effis. Teame, et ta ostis mantli. Dletame, et naine hakkas talt raha wälja pressima ja õiglases wihahoos kagistas sir Robert ta furnuks.“ Seersant peatus, näides isegi ehmununa oma mõttest. Majandusülem nohises põlastawalt. „Ja siis pidi ta laibast wabanema. Ta paigutas selle kohwrisse ja tõi pardale —“

„Ah, jätke juba oma jama —“ pahandas majandusülem.

„— ja tüdrukul oli kallim, kes sai asjast teada,“ jatkas seersant segamatult. „Ta järgnes sir Robertile ja tappis ta kättemaksuihas,“ lõpetas ta.

„Sellisel juhul peab mõrwar wüübima reissijate hulgas, kuna Rushton tapeti pärast laewa wäljasõitu,“ ütles Connors.

„Kahjuks ei tea me seda. Sir Robertit ei nähtud enam pärast kabiini minekut. Ta saabus laewale weidi enne wäljasõitu.“

„Teie teooria järgi paigutas wiski tüdruku kallim laiba Harlow kabiini?“ pilkas majandusülem. „Tõesti, Brightman, olen teis peetunud.“

„Dletame, et kohwer ei wiidud sir Roberti kabiini,“ jatkas detektiiv. „Keegi awas selle, leidis laiba ja paigutas selle lähimasse tühja kabiini.“

Connors kahwatas. Mees oli peagu õigel teel. Nähtawasti oliqi kõik toimunud niiviisi. Wälja arwatud ainult pistasi, et see oli Connors'i kohwer, kust laip oli kadunud — mitte sir Robert Rushtoni oma.

„Mina usun, et sir Robert Rushtonist poleks kunagi saanud mõrwarit,“ ütles Connors kähisewal häälel. „Ja kui tema ei tapnud naist, ei tapnud ka wiimase kallim teda kättemaksuks.“

„Dige,“ kinnitas majandusülem. „Teie teooria ei kõlba, seersant Brightman.“

„Kas nägite sir Robertit kunagi koos selle naisega?“ päris jonnakas detektiiv edasi.

„Kuigi ma nägin, et tunnistaks ma seda,“ wastas Connors. „Ma ei ütleks ainuski sõit, mis mäsfiiks mu furnud sõbra mingisje skandaal, seersant Brightman.“

„Täiesti õige,“ kiitis majandusülem.

„Kas tundsite seda naist, mr. Connors?“ küsis Brightman terawalt.

„Ei,“ wastas Connors lühidalt. „Ja mulle ei meeldi teie küsitluswiis.“ Seersant püüdis end wabandada. „Ma ei mõista, kuidas ta temaga tutwus,“ seletas ta.

„On üldiselt teada, et New Yorgis sõlmitakse naistega kiiresti tutvusi. Olen teinud seda isegi,“ ütles Connors.

„Ja mis on selles halba, kui mees korra toeb väikeste kõrvalhüppe?“ küsis majandusülem. „Mr. Connors, ma loodan, et meie praegune kõnelus jääb kõik omavahel.“

„Endastmõistetavalt, mu härrad. On see kõik?“

„Jaa, tänan teid.“

Carey Connors oli westluse ajal valitsenud enese üle hästi. Kuid majandusülema kabinetist lahkudes tundis ta end äärmiselt halvasti. Ta oli mapustatud ja ehmunud. Kuigi tema oli tutvustanud baronetti Dora Dorchesterile, oli talle uudiseks, et Rushton oli olnud tüdrukule karusmantli. See väike kahekeelne võrukael oli täiesti pälvunud temale osaks saanud karistüüsi! Kuid Rushton oli tapetud... Ja Rushton oli Connorsile tema ettevõttes väga olulise tähtsusega.

Pärast teatavate isikute kõrvaldamist New Yorgis oli ta arvanud, et nüüd kõik parimas korras. Siis oli talle aga muret valmistanud kohvri kadumine, selle sisse eemaldamine ja kohvri tagasitoomine. Ta oli arvanud, et kohver anti efektiivselt kellelegi teisele reisijale, kes oli küllalt habematu seda avama. See oli lihtne, sest suure kiiruga polnud Connors leidnud kohvri jaoks tabalukku.

Wõõras, kes avas kohvri, leidis seal naise laiba. Kuna ta must minewik ei lubanud loost politseile teatada, asetab ta laiba lähemasse tühja kabiini, viis kohvri tagasi pagasiruumi ja wakis.

See teooria ei pidanud nüüd enam paika. Kohver oli mõetud meelelega, kuna see kuulus Carey Connorsile, ja võtjaks osutus keegi ta waenlane. Samuti oli ka sir Robert Rushtoni tapnud keegi, kes tahtis takistada Carey Connors'i plaane. Ja kapteni kadumine oli ka kuidagi sellega ühenduses. Aga võib-olla oli tema tagasiilmumine waenlaste kawatsest tõmmanud kriipsu läbi...

Rushtoni surm oli tülikas, ent mitte saatusliku tähtsusega. Inglismaal mõis Connors asju korraldada teistiti. Talle oli õnneks, et Scotland Yardi detektiiv pidas laiba laemale toojaks Rushtonit.

Kes olid aga need inimesed, kes olid end seganud Connors'i ettevõttesse? Millisel viisil mõisid nad teda takistada? Oli ta enese elu kindel?

Ta jõudis oma kabiini, lukustas ukse ja uuris hoolikalt kohvrit, mis oli wahpeal olnud kadunud. Paberist lipiku kummalgi äärel märkas ta nõrka kollakat joont. Ta tegi sõrme niiskeks, puudutas sellega kollakat joont ja surus siis sõrmeotsa vastu keelt. Ta tundis vastikut maitset. Imelik läige tekkis ta silmadesse. Mõni nii oli seda tehtud! Tema saabusimist sillale oli walwatud. Rahtlemata mõjus suur reisikohver tema suguse reisija pakside hulgas ebaharilikuna. Sellised rasked pakid saadeti laemale tavaliselt warem.

Teda oli jälitatud, ja pealt kuulatud, et ta soowis kohvrit otsekohesada oma kabiini. Pakikandjad olid kohvri muidugi minud kuhugi waheläiku, et skuuardid selle edasi paigutasid kabiini — ja keegi oli tema aadressiga lipiku peale kleepinud teise lipiku.

Sellepärast polnudki wastaw isik teatanud laiba leidmisest kohwrist. Terawa noaga oli pealekleebitud lipik jälle eemaldatud ja kohwer oli tagasi asetatud pagasiruumi. Wäga lihtne. Wõi oli wõrukael kutsunud sõjuaardi, öelnud, et kohwer on toodud walekabiini ja lastnud selle ära wiia.

Kõike saaks täpselt teada, kui ta julgeks majandusülema kaudu järele pärida. Kuid ta ei julgenud. Ta ei julgenud iitsatadagi.

Mis pagan see kõik tähendas? Mida lootsid need wõrukaelad teha mootoritelgedega, mis olid adresseeritud Braxtonile? Braxtoni juures olid juba tehtud wastawad korraldused. Nad ei awa kaste enne tema saabumist. Ta tundis Greyd, tehaste peadirektorit. Grey talitab mõistlikult. Muudu läheb tal enesel halvasti.

Seda ettemõtet oli ta hoolikalt plaanitsenud juba mitu nädalat. See pidi uuesti jalule aitama Rushtonit, kes pidi saama kakskümmend protsenti. Wõib-olla wõtab Grey kümme protsenti. Selle mõtte juures muutus Connors'i nägu rõõmsamaks.

Keegi pidi teadma, et ta tõi tapetud naise laiba laewale. Kuid see isik wakis. Siiski oli tähtis, et ta teada saab, kes see oli ja kuidas tema wõi nemad lootsid nurja ajada ta ettemõtte.

Connors jalutas kabiinis edasi-tagasi. Alkki peatus ta. See miss Calthher, kes oli huwitatud kokkusaamisest Rushtoniga... mehega, kellest ta waewalt kunagi oli kuulnud ja nagu ta tunnistas, keda ta ei tunnud...

Kas Butterfield ja Rushton olid tõesti kawatsevad teda tüsata? Miss Calthheril oli kindlasti Butterfieldilt kiri, mille ta pidi üle andma Rushtonile. Tema tahtis selle kirja saada kätte ja lugeda, mida see sisaldas!

26. peatükk.

Seersant Brightman kõneles pärast mr. Connors'i lahkmist weel umbes kümme minutit majandusülemaga. Nad mõlemad olid arwamisel, et mr. Connors oli haruldaselt peenetundeline inimene. Wiis, kuidas ta oli püüdnud warjata sir Roberti kõrwalhüppeid, tunnistas seda. Isegi siis, kui Stephensoni kahtlustused tema rahateenimiswiiside kohta osutuksid tõeks, oli ilmne, et mr. Connors oli dzhentsmen.

„Lähem waatan laewal ringi, kas leian selle jänki üles,“ ütles seersant. „Wäga wõimalik, et ta tukub kuskil dekitoolil, selle asemel, et teha, mis waja.“

„Wõib-olla, kuid sel reisil on juhtunud niiwõrd weidraid asju, et olen tema pärast mures.“

„Kui me teda warsti ei leia, muutun ka mina weidi rahutuks.“

Seersant lahkus majandusülema kabinetist. Koridoris langes ta pill lähewale mehele, kes teda ei raistnud märkawat. Seersandil oli haruldaselt hea mälu inimnägude suhtes ja ta teadis, et see mees talle tuttav.

Läheneja oli pika, kõhna koguga, pikerguse kitsa näo ja wälkete mustade murrudega. Ta nina oli kergelt kongus ja mustad silmad asetsesid sügawal.

Mees oli kelm, nimega Walsingham, kelle seersant oli omal ajal wangi-
gistanud ja kes wõltsitud Lõuna-Aafrika rahapaberite pärast oli seitseme

aasta eest paigutatud wanglasse. Mees oli weidi muutunud. Wurre tal tol korral polnud ja ka juuksed olid olnud tihedamad.

Mees möödus Brightmanist talle pillugi heitmata, kuid wiimane peatus ja hüüdis: „Halloo, mr. Walsingham — üks hetk, palun!“

Mees pöördus ja silmitses teda kõrgilt. „Ma ei tunne teid,“ lausus ta pahaselt.

„Aga mina tunnen teid küll. Olen seersant Brightman Scotland Yardist. Võib-olla see wärskendab teie mälu. Mida teete siin laeval?“

Mees kehitas õlgu. „Eõidan tagasi Inglismaale.“

„Keisite esimeses klassis?“

„Endastmõistetawalt.“

Brightman wiivitas hetke, kuid sõnas siis otsustawalt: „Wiige mind oma kabiini, palun.“

„Kuulge, Brightman, see on häbematus,“ protestis mees.

„Ja astuge kärmelt, palun,“ ütles Brightman kaskiwalt. Walsingham kehitas õlgu, kuid hakkas sammuma oma kabiini poole.

„Nimestikus seisab, et olete pärit Chicagost?“

„Elan praegu seal. Kuid reisin loomulikult inglise passiga.“

Brightman õjutas toolile. „Istuge,“ käsutas ta. Siis asus ta läbi otsima mehe riideid, kohwreid ja laualaekaid. Selle järele käsitis ta Walsinghami tõusta ja taskud pahupidi pöörata.

Läbiotsimine ei pakkunud Brightmanile huwitawaid tulemusi, kuid ta ei muutunud endise roimari wastu lahkemaks. See kabiin asus just Harlow kabiini kohal, kelle woodist oli leitud surnud Dora Dorchester.

Brightman haaras telefonitoru. „Saatke pootsman süia,“ käsutas ta.

„Te ei tohi mind arreteerida,“ protestis endine roimar. „Ma ei ole midagi teinud.“

„Jääte kuni reisi lõpuni oma kabiini,“ ütles Brightman. „Ma ei lasa teil kellegagi kokku puutuda. Wõtan wastutuse selle eest endale ja ma ei soowi kuulda wasturääkimist.“

„Te ei tohi seda teha!“ ägestus mees.

Brightman naeratas mõrudalt. „Kuid ma teen seda.“

Pootsman saabus ja detektiiv tegi wastawad korraldused.

„Wõib-olla wabastatakse teid, kui oleme jõudnud sadamasse,“ ütles Brightman Walsinghamile lahkudes, „wõib-olla ka mitte. Oleneb mitmest asjaolust. Head päewa!“

Koridoris pomises ta endamisi: „Mhelt roimarilt on wõetud pahategemise wõimalus.“ Selle juures polnud tal aimugi, et Walsinghami luku-tamisega kabiini oli ta päästnud Ralph Stephensoni elu.

Hämarus juba, kui mees, kes oli Ralph Stephensoni juurde jäetud walwele, waatas läbi kajutiakna. Ta oli waike isik, kes loqu aja suitsetas ja ainuski sõna ei kõnelnud. Ralph muidugi ei saanud kõnelda, kuna ta suu oli plaastriga kinni kleebitud.

Ralph teadis, et kui ilm küllalt pime, kawatsewad ta wangistajad wifata ta üle parda. Koikus lamamine oli wäga ebamugaw. Kuna seda kajutit ei tarwitatud, puudusid seal madratsid, linad ja padjad, ja tema

pidi lamama traadist koikupõhjal. Ta jalad olid pahkluude kohalt tugevasti kokku seotud ja käed nõõridega finnitatud vastu külgi.

Kõiditud soonisid sisse, suule kleebitud plaaster oli äärmiselt ebamugav ja minutid wenisid kohutawa aeglusega. Ainjaks lohutusjeks oli, et waenlased peavad ootama temast wabanemisega hilisõhtuni. Kuna ta oli wangistatud kella poole kolme ajal ja ilm pimenes alles kell seitse, jäi majandusülemal ja seersant Brightmanil tema otsimiseks aega wiis tundi — kui nad üldse märkasid ta kadumist.

Ralphi õnnetuseks oli Dick Kersford neile meestele õelnud, et ta sõber läks külastama kedagi daami tema kabiinis. Mr. Snark oli selgitanud, et too daam ja tema abikaasa olid kogu pärastlõuna weetnud suitsutamisruumis bridzhi mängides, kusjuures nende kaaslasteks olid mr. Harlow, kes seeford näis kainem kui tawaliselt, ja weel keegi reisiija. Wõimalik, et Ralph oli eksinud oma naistuttawa kabiini asukohaga, wõi oli ta Kersfordile meelega annud wäärandmeid.

Shtupoolikul aga hakkas ta kauane eemalwiibimine mr. Snarkile ja seersant Brightmanile tekitama rahutust.

„Kui see mees kogu pärastlõuna weetis kellegi daamiga, selle asemel, et täita oma ülesandeid, peaksite sellest teatama ühendriikide walitsusele,“ ütles seersant wihaselt. „Eni pole ta teinud muud, kui kogunud kahtlusi mr. Connorsile. Kuigi mr. Connors ehk ostis Shotist wiskit ja saatis seda Amerikasse, mis oli selles halba? Wiski walmistamine on seaduse poolt lubatud ja samuti wiski müümine. Eks müüda wiskit ju tänapäewal ühendriikideski seaduslikult?“

„Stephensoni abil selgitasime surunud naise isiku,“ tuletas Snark talle meelde.

„New Yorgi politsei oleks meile igal juhul muretsenud wastamad andmed. Kuid siiski — midagi wõib olla temaga juhtunud, kuigi keegi ei tea, et ta pole harilik reisiija. Linus tark tegu tema poolt oli laewale saabuda wanameheks riidetatult.“

„Mina pean teda andekaks noormeheks,“ waidels Snark. „Eest mis olete teiegi lõpuks lorda saanud, seersant?“

„Neme merel olnud ainult üks päew ja mõni tund. Mõrwarite selgitamine nõuab aega, mr. Snark. Olen raihanud poolteist tundi Stephensoni otsimisele, kuna peaksin otsima mõrwarit. Siiski sattusin kogemata ühele kahtlasele isikule. Wõib-olla ei ole tema sir Robert Rushtoni tapja, kuid ta tuleks mõrwaga toime.“

„Kui ta kahtlase minewikuga isik, ei tõsta ta Inglismaal kindlasti lärmi põhjusetult kajutisse lukutamise pärast,“ arwas mr. Snark. „Hüwa, nüüd lähen mina Stephensoni otsima. Teda on sageli nähtud teiega koos ja teie olete üldiselt tuntud salapolitseinik. Wõib-olla hakkasid roimarid ka teda kahtlustama.“

„Laew tuleks tõepoolest läbi otsida. Kutsuge poostman.“

Dokeanhiiglaselt kaptenit otsida r... wõis libtsam kuid Ralph Stephensoni asukohata awastada. Eest... it teadis iga meeskonnaliige ja tema käitused märkas igauks. Kuid... Stephensoni tundis ainult mõni üksik. Nimepidi teadsid teda waid ta kabiinistjuuward, poostman ja

mõned majandusülema abilistest. Sellepärast tuli pootsman saata laewa kõigisse osadesse. Seersant Brig' an alustas omal käel otsimist. Ralphi kabinistjuuradile tehti ülesandeks waadata igasje esimese klassi kabiini. Selleks kulus tal poolteist tundi. Siis saadeti ta otsimist jatkama turis-tide klassi.

Mr. Snark saatis boy mrs. Smithi juurde, et see paluks daami ilmuda tema kabinetti. Mr. Smith soovis oma abikaasat saata ja tuli temaga koos majandusülema kabineti ukseni. Ta oli suur, tugeva kondiga mees, rahutult ekslewa pilguga. Rietatud oli ta elegantselt ja kandis hiigel-suurt pitsatsförmust, mis mr. Snarki arvates andis tunnistust halvast maitsest.

„Tahaksin mrs. Smithiga nelsa silma all kõnelda,“ ütles majandus-ülem mr. Smithile. „Muidugi teie lahke loaga.“

„Milles asi seisab?“ küsis mr. Smith uudishinulikult.

„Mrs. Smith seletab teile pärast meie kõnelust kindlasti kõik peensus-teni,“ vastas majandusülem diplomaatlikult.

„Sündigu tema tahtmise järele, Amos,“ ütles mrs. Smith naerdes. Mr. Snarkile see näine meeldis, sest tal oli nõrkus pikakasvuliste blondiinide vastu.

Abikaasa kehitas õlgu. „Aga tehke kiiresti,“ lausus ta minekule pöör-dudes.

„Olge lahked, tehke endale mugavaks, madam,“ ütles mr. Snark pä-rast ukse sulgemist mr. Smithi järel.

„Ah, ma jään siia kauemaks? Ilusa majandusülema seltskonnas on ju rõõm viibida.“

Mr. Snark ajas end sirgu. Harva oli teda nimetatud ilusaks.

„Tahaksin teiega kaunis delikaatfes asjas kõnelda,“ alustas ta. „Tun-nete ehk juhulikult kedagi Stephensoni nimelist reisijat?“

„Te mõtlete wist seda pikka blondi poissi? Jah, olen temaga tuttaw. Sieti leidsin ta juhulikult.“

„Tõesti, mrs. Smith?“

Naine naeris ülemeelikult. „Wõtsin ülemisel dekil päikesewanni. Seal lahkumisel komistasin ja mu tuhwel lendas talle otse sülle. Ta wani mulle selle tagasi jalga ja saatis mu jalutusdekile. Seal nimetasime wicneteisele oma nimed ja ta kutsus mind enne lõunaoodet baari kofteeli jooma. Sel-les pole midagi halba. Kui teie mind paluksite kofteeli jooma, wõtaksin samuti kutsu vastu. Mulle meeldiwad kofteelid.“

„Kui teie ja teie abikaasa tahaksite minuga koos enne lõunasööki suitsu-tamisruumis juua paar kofteeli, tunneksin end austatud.“

„Miks mitte? Tänan väga.“ Ta naeratas wõlumalt.

„Kas — hm — määrasite mr. Stephensoniga weel teise kohtamise?“

„Ei — miks pidin seda tegema?“

„Kuulsin, et — et olite teda pärast lõunaoodet kutsunud oma kabiini?“

Mrs. Smith tõusis ja teeskles solwunut. „Ma ei tea, kust te seda kuulsite, kuid see pole tõsi. Olen abielus. Mu abikaasa on armulade ja ma pole niiwõrd pöörane, et kutsuda wõõrast meest oma kabiini.“

Mr. Snark oli kimbatuses. „Olen — olen kindel, et te seda ei teeks. Mulle anti kindlasti väärandmeid.“

„Kas see mees ütles teile, et teda kutsusin?“ küsis naine teravalt.

„Ei, ei — sain need andmed hoopis teisest allikast.“

„Läksin pärast lõunaodet suitsetamisruumi, kus mu abikaasa mulle kaht härrat esitles ja me mängisime kogu pärastlõuna bridzhi.“

„Tean seda, mrs. Smith.“

„Milles asi dieti seisab? Oletame, et tööpoolest määrasin võõra mehega kohtamise ja võtsin teda oma kabiinis vastu — on see siin imelikul laeval keelatud?“

„Muidugi mitte. Lugu on nimest selline, et mul on mr. Stephensoni jaoks tähtis raadiogramm ja ma ei leia teda kuskilt. Ja teid nähti enne lõunaodet temaga kõnelemas.“

„Kuidas pean seda ülekuulamist seletama oma abikaasale?“ küsis naine pahaselt. „Rägin Stephensoni viimati enne lõunaodet baaris.“

Mr. Snark tõusis ja avas ukse. „Tunni aja pärast kotteeli joomine suitsetamisruumis,“ meenutas ta üliwiisakalt. „Tänan teid väga, mrs. Smith.“

Pärast ukse sulgemist sügas ta mõttikult pead. „Tööpoolest väga imelik,“ pomises ta.

Pootsman jõudis oma otsimiskäigul G-dekile suletud ukse juurde.

„Mis ajub selle ukse taga?“ küsis ta.

„Kolmanda klassi kajutid, sir,“ seletas stjuuard.

„Võib siia kuskilt mujalt sisse pääseda?“

„Ei, sir. Siin on viiskümmend kolmanda klassi kajutit, kuid need on kõik tühjad.“

„Ah nii — sinna viib ju F-deki eesotsast koridor, kuid see uks oli ka lukkus.“

„Jah, sir. Unustasin selle. Võti on ülemstjuuardi käes.“

„Ja seda uki siin saab avada ainult masinaruumist?“

„Just nii, sir.“

„Lulge mehed.“ Pootsman pöördus minekule ja mõlemad laevavolitseinikud järgnesid talle. Ta polnud veel täielikult tuttav ookeanibiiialase ehitusega. samuti mitte G-deki stjuuard, kelle seletused sundisid teda lahutama ukse tagant, mis varjas abitult lamavat Ralph Stephensoni.

27. peatükk.

Kolmanda klassi kabiinis oli väga pime. Kahtlemata oli juba saabunud öö. Ralphi valmur pomises wandesõnu. Waangi hoidmine siin muutus iga tunniga hädasohtlikumaks.

Pimeduse tõttu võis Ralph end märkamatuks weidi liigutada. Ta oli suutnud kõdikud randmete ümber nihutada ülespoole ja ulatus sõrmedega koikupõhja kabama. Seal lei-dis ta wäljaulaturna jämeda traadiotsa. Parema käe sõrmedega püüdis ta traadi painutada konksuks. See löikas talle sõrme, kuna ta ei saanud tugewasti peale wajutada, kuid pika peale kõwerdus traat.

Ralphi arvates oli kell juba vähemalt kahelksa. Rigi kuus tundi oli möödunud ta wangistamisest. Miks Enark ja Brightman ei tegutsenud? Mis imelik laew see ometi oli?

Walwur tõusis. „Kuula, mõrukael!“ urises ta. „Lähen välja, aga tulen kohe jälle tagasi — mõistad? Lama waitfelt. Kui leian, et oled liigutanud, murren sul kaelu.“

Ta libistas kätega üle Ralphi keha, et weenduda, kas köididud on seotud tugewasti. Siis awas ta ukse ja väljus. Ralph nihutas end koikul mitu tolli allapoole. Kätest polnud tal praegu mingit kasu. Tal tuli üks käte ja keha ümber seotud köis libistada konksu taha. See oluiks lihtne, kui polnuks nii pime ja ta silmad oluiksid lahti. Nüüd aga tundus see peagu mõimatu, kuid kümneminutilise pingutuse järele õnnestus see tal siiski. Kui ta suudaks köie puruks rebida — —

See tundus kindlalt konksu taga. Ta kergitas end järsult.

Köis katkes.

Tuli mõni minut end keerutada ja nihutada, kuni köididud ta keha ja käte ümber oli niivõrd lahti, et tal õnnestus need eemaldada. Järgmisel filmapilgul rebis ta sideme filmade ümbert. Siis tõusis ta istukile, tõmbas sügawasti hinge ja kiskus plaastri huultelt.

Oli möödunud mõib-olla kakskümmend minutit, kui walwur uuesti ka- jutise astus.

Ralph laskus pikali koikule, tänades taewast pimeduse eest. Kui sel me- hel on elektrilamp ja ta teda walgustab, on kogu waew osutunud asja- tuks. Kuid mees kobas pimebas teed koiku juurde ja asetab käe Ralphi rinnale. Teisega puudutas ta Ralphi pead.

„Wõtsid sideme ära, mis?“ kähises ta. „Lah!“

Ralphi tugewad käed olid tal haaranud kaelast. Ta hüppas tagasi, kuid Ralph ei lasknud lahti ja mees tõmbas ta koikust kaasa. Ta polnud jõudnud oma jalgu köidikuist wabastada, kuid ta oli tõmmanud põlwed konksu ja kui walwur koiku juurest eemale hüppas, wibutas ta end läbi õhu, nii et ta põlwed löid walwurile tugewasti kõhtu. Summutatud kar- jatusega langes mees seljale ja Ralph wajus talle peale, asudes kohe kasutama oma foodustatud seisuforda. Ta tagus waenlase pead wastu waibastatud põrandat. Mees lõi talle rusikatega wastu külgi ja andis talle sellise hoobi wastu lõuga, et tal tungis wesi filmist. Ta wõttis wafema käe wastase kaela küljest, hoides seda ainult paremaga, ja püüdis wafe- maga tagasi tõrjuda wastase metsikuid hoobe.

Kuid wastane muutis ootamatult taktikat ja pistis parema käe tasku. Nkki puudutas püstolitoru Ralphi wafemat kätt. Wälgukiirusel haaras ta wastase käest ja jõudis püstolitoru ära pöörata just hetkel, millal wastane wajutas päästikule.

Kuul wihises Ralphist mööda ja tungis kajuukseina. Sama kordus ka teise lasu juures. Ralph wõttis appi mõlemad käed, et relwa mehe käest ära rebida. Kuid metsik hoop wastase wafemalt rusikalt paiskas ta küljeli ja mees ronis talle peale. Kuid kullumisel oli Ralphi nägu sattunud käele, milles mees hoidis relwa, ja sügawalt wajutas Ralph hambad mehe kätte. Walukarjatusega laskis mees püstoli lahti. Ralph haaras selle wiivitama-

tult. Kõlas kolm pauku. Püstolitoru oli surutud vastu mehe wäsemat külge. Ta küünte surwe, mis olid wajutatud Ralphi kaelalihasse, lödwenes, ja raske keha langes Ralphi rinnale. Wiimast jõudu kokku wõttes paiskas Ralph laiba eemale ja kaotas siis meelemärguse.

Keegi stjuuard F-dekil haaras telefonitoru. „Palun kiiresti ülemstjuurardit telefoni juurde!“ hüüdis ta erutatult. „Siin räägib Hawkins, turistide klassi stjuuard.“

„Olen telefoni juures. Mida te soovite?“

„Kuulsin praegu all G-dekil plahwatusi, sir. Lühikesed, järsud paugud, nagu oleks rewolwriga lastud!“

„Mis seal G-dekil asub?“

„Kolmanda klassi kajutid, sir, kuid need on lukustatud. Ma ei mõista—“

„Sääge sinna, kus te praegu olete,“ ütles ülemstjuuard erutatult. „Ametnik, otsige pootsman üles. Kolmanda klassi lukustatud kajutites on kuulnud lastmist.“

Wiis minutit hiljem olid mr. Snark, seersant Brightman, pootsman ja pool tosinat stjuuardeid F-deki koridoris, lukustatud kolmanda klassi kabinide kohal. Minuti pärast saabus ka ülemstjuuard MacCarthy. Mr. Snark esitas F-deki stjuurardile paukude kohta küsimusi.

„Olen sõjas käinud, sir, ja tean, kuidas lastmine kõlab. Ja paugud kostsid alt.“

„Wõti G-deki koridori ripub minu kabinetis,“ seletas ülemstjuuard.

„Keegi ei wõinud sinna pääseda.“

„Otsisite kajutid läbi?“ pöördus majandusülem pootsmanni poole.

„Üks oli lukustatud, sir. Kolmanda klassi stjuuard seletas mulle, et ka sissekäik teiselt poolt olewat lukustatud ja wõti olewat ülemstjuurardi käes.“

„Wabandage, sir,“ ütles Hawkins wahela, „tõstufiga on wõimalik sõita G-dekile.“

Seersant Brightman wajutas tõstuki signaalnupule. Wiiru pärast peatus tõstuf F-dekil ja mehed ronisid sisse.

„Kes te olete?“ küsis ülemstjuuard MacCarthy tõstufimehelt. „Ma ei mäleta teie nägu.“

„Wõtsin ta New Yorgis peale, sir,“ ütles MacCarthy abistjuuard. „Ta kinnitas, et on wilunud tõstufimehaanik ja ma andsin selle siin tema hoolde.“

„Alla kolmandasse klassi,“ käsutas mr. Snark. Tõstufimehe nägu wenis pikaks, kuid keegi ei märganud seda peale seersant Brightmani. Mees kuulas sõna ja tõstufi lastus allapoole.

„Otsige kõik kajutid läbi,“ käsutas ülemstjuuard. „Tuled põlema teerata.“

Abistjuuard astus lüliti juurde ja koridoris süttisid tuled.

„Nüüd lähku, mehed!“ õhutas Snark.

Ülemstjuuard MacCarthy oli esimene, kes astus kajutisse, kuhu oli paigutatud Ralph Stephenson. „Tunnen suitsulõhna!“ hüüdis ta ja teeras kajutitule põlema. „Kaks furnud meesi!“ hõikas ta ehmunult.

Ralph lamas seljali, silmad suletud. Teine mees oli langenud kummuli. Nende wahel waibal wedeles suurekalibriiline rewolwer.

Brightman põlvitas Stephensoni kõrvale. Ta surus pea vastu lamaja rinda. „Ta elab!“ hüüdis ta jalule karates.

„Kes see teine on?“

Brightman keeras laiba seljale. „Ei tunne,“ sõnas ta. „Kuid selgitame ta isiku warsti.“ Uuesti põlvitas ta Ralphi kõrvale. „Haawa ei näi tal igatahes olevat.“ Siis haaras ta relva ja silmitses seda. „Wiis pauku lastud,“ ütles ta. Uuesti silmitses ta surunud meest. „Tema sai kolm kuuli,“ seletas ta. „Teised kaks läksid kahtlemata mööda.“

„Wõitlus surmani,“ tähendas Snark. „Wähemalt on Stephenson elus ja me saame warsti lähemaid teateid.“

Ralph ilmutas juba tõepoolest teadwusele ärkamise tunnuseid.

„Wiime ta üles tema kabiini,“ ütles ülemstjuuard. „Raip tuleb toime-tada surnukambrisje.“

28. peatükk.

Weerand tundi hiljem istus Ralph juba oma kabiinis ja westles majandusülemaga ja seerfandiga. Arst oli selgitanud, et tal oli murdunud kaks ribi.

„Surnud mees osutus Joseph Spiegeliks, turistide klassi reisijaks,“ seletas majandusülem. „Kuna tõstufimees pidi ka kuuluma kurjategijate hulka, wõi muidu oleks ta keeldunud teid meelemärfusetu oleks G-dekile sõidutamast, wõtsime ta wahi alla. Kuulame ta üle, kui olete meile lähemalt seletanud.“

„Mul pole kuigi palju rääkida. Pidin minema kellegi daamiga kohtama tema kabiini G-dekil. Lahkusin oma kabiinist ja sammusin G-deki poole. Koridoris küsis keegi mees mult tikku. Tunneksin mehe muidugi ära. Siis löödi mulle seljataqant pähe ja mind wiidi alla kolmandasse klassi. Lamasin madratsita koiku traatpõhjal. Mu silmad seoti kinni. Rajutis wiibisid kaks meest, kes mu kinni köitsid ja mu suu plaastriga kinni kleepisid. Nad ütlesid, et wiskawad mu üle parda niipea, kui pimeneb. Siis üks meestest lahkus. Ilmatu hulaa aja pärast wäljus ka teine mees, kinnitades, et tuleb mõne minuti pärast tagasi.“

Edasi jutustas Ralph, kuidas ta oli purustanud köidikud ja milline wõitlus siis oli järgnenud.

„Daam, kellega pidite kohtama, oli mrs. Smith, eks ole?“ küsis majandusülem.

„Jaa.“

„Miks määrasite temaga kohtamise?“ küsis Brightman.

„Kuna keegi mu sõber kuulis teda ja ta abikaasat minu üle kõnelemas. Sõber juhtus seisma just nende kabiiniafna läheduses turistide klassi jalutusdekil. Hiljem see naine sobitas minuga tutwust. Nad teadsid, et olen G-meese ja loomulikult olin hurwitatud, miks naine kutsus mu oma kabiini.“

„Tema ja ta abikaasa mängisid kogu pärastlõuna suitsetamisruumis bridzhi. Mr. Kerford juhatas mulle kabiini asukoha, kuhu pidite minema ja ma pärisin daamilt järele. Ta eitas teie kutsumist oma kabiini. Ei tema ega ta abikaasa ei käinud kumbki pärast lõunaodet oma kabiinis.“

Jõin nendega koos suitsetamisruumis kofiteeli. Pean tunnistama, et uskusin daami,” lõpetas Snark.

„Kas armate, et kutse Smithide kabiini oli ühenduses teie wangistamisega?“ küsis seersant.

„Kui neil oli kawatus mind kõrvaldada, siis oleks loomulikult kahtlust äratanud, kui oleksin kadunud nende kabiinist. Sinna pääsemiseks pidin aga minema läbi koridori ja seal istuski mees, kes soowis tiffu,” seletas Ralph.

Brightman noogutas. „Seda tegid nad kawalalt. Miks ei rääkinud Rexford meile, mida ta kuulis?“

„Ta ei tahtnud seda arwatawasti teha minu loata. Ta on väga ettevaatlik noormees.“

„See paar kindlasti polnud teie wangistajaks, kuigi teie sõber wäidab, et kuulis neid midagi taolist kõnelemas,” tähendas seersant mõtlikult.

„Tahaksin näha meest, kelle olin sunnitud tapma. Mul pole ju aimugi, kuidas ta wälja näeb.“

„Hiljem, kui olete weidi puhunud, wiin teid alla furnukambriisse,” ütles seersant. „Mis mõttega see teie armates kõik toimus?“

Ralph naeris. „Tunnistan, et ma hästi ei taipa. Aga nüüd tahaksin kõigepealt süüa.“

„Tuleme pärast lõunasööki tagasi,” ütles Snark. „Lajeme teie kabiini walwata, sest nad katsetawad wõib-olla uuesti.“

Ralph nõjatus patjadele. Ta külg walutas ja pea walutas. Oli alles teine öö pärast laewa wäljajõitu. Isegi erutawate aastate jookkul Liidu Juurdlusbüroos ei tekkinud tal ettekujutusi, et wõib juhtuda nii palju, nagu oli juhtunud wiimase kahekümne kuue wõi seitsme tunni jookkul pärast ta saabumist okeaniaurikule.

Imelikul kombel ei olnud ta huwiobjektiks nüüd enam furnud tüdruk Dora Dorchester. Snark oli talle jutustanud tüdruku isiku selgitamisest ja oli wastumeelselt tunnistanud, et karusmantli oli talle ostmud sir Robert Rushton. Ra ei huwitanud teda sir Roberti mõrwamine, waid otstarbetuna tunduw kapteni kõrwaldamine. Sest kui leidunuks tõsine põhjus kapteni eemaldamiseks, olnuks hoopis hädaohutum teda üle parda wifata.

Telefon ta öölaual helises.

„Washington soowib rääkida,” ütles ametnik. „Üks hetk, palun.“

Ta ootas. „Siin Murray,” kõlas tuttav hääl. „Saadetis Braxtoni tehastele on pärit „Phoenixi“ kaubamajast Chicagost. Rahe kuu eest saadeti see sinna Drmsby sulatistehastest Buttest, Montanast. See oli adresseeritud Butterfieldile, kes oli Chicago kaubamaja osanik. Wiimane laskis selle Carey Connorsi warandusena wiia „Kuningas George'ile“. Saadame ühe mehe lennukil Montanasse Drmsby tehastest järele pärima. Drmsby wiibis muuseas ise sadamas kedagi noort daami ära saatmas.“

„Teate ta nime?“ küsis Ralph.

„Ei saanud teada. Ta on väga ilus.“

„Palju tänu.“

Ralph pani toru kätt ja sulges filmad. Wiie minuti pärast kõlas uksele koputus ja sisse astus Rexford.

„Tunned ja Carey Connorsit?“ küsis ta mossis ilmel. „See mees ajab mu tütarlast taga. Kuule, mis sinuga on juhtunud?“

„Käisin sõjas,“ vastas Ralph naeratahes. „Wõta istet, Dick. Mind hoiti kolmanda klassi kabiinis wangis. Olin sunnitud ühe mehe ära tapma, et ära pääseda. Oleksid ja majandusülemale kõik rääkinud, mida teadsid, poleks mul ehk waja olnud tappa, kuigi ma seda eriti ei kahetse.“

„See naine —“

„Kombineeris endale täiusliku alibi. Ma pole üldse tema kabiinis käinud,“ ütles Ralph kuiwalt. „Ta eitab, et määras minuga kohtamise. Ma ei ärrita end sellepärast — vähemalt mitte esialgu.“

„Tapsid laewa mõrwari, mis?“

„Seda ei saa just öelda. Laewal on terve rida inimesi, kes tegelewad kummaliste asjadega. Dick, on sul tagawaraks kogutud kulda?“

Dick naeris. „Soowin, et oleks!“

„Head see sulle ei tooks.“

„Kuule, oled wist hakanud sonima? Miks esitad mulle selliseid küsimusi?“

„Oled ja mõtelnud meeste seisukorrale, kes omawad kullatagawara?“

„Ei, mitte kunagi.“

„Kas tead, et Ameerikas leidub ärapeidetult mitusada miljonit dollarit kuldrahas ja kuldfangides?“

„Mul ükskõik. Mulle ei meeldi Carey Connors. Ütle sin Clarale, et hoidku temast eemale, aga Clara ütleb, et tema ei tee seda.“

Ralph puhkes naerma. „Siis võib wäga hästi istuda siin minu juures ja kuulata mu juttu. Terve rida inimesi hakkas pärast paanika-aastaid kulda koguma ja kui walitsus loobus kulla-aluselt ja tegi korralduse kulla üleandmiseks, kartsid nad inflatsioonist ja arwasiwad, et paberrahadel pole mingit wäärtust. Sellepärast kasutasid nad igasugu wõtteid kulla säilitamiseks.“

Dick silmitses tõsiselt oma endist kooliwenda. Lõpuks jõudis ta arwamisele, et Ralph kindlasti asjatult ei kõnele. Ta süütas sigareti ja walmistus kuulama.

„Neil aastatel polnud neil kogutud kullast loomulikult mingit kasu, aga kui dollari kurss kukutati, wõisid nad kullaga teenida kuni nelikümmend protsenti. Kuid Ameerikas ei saanud nad midagi teha.“

„Miks ei wedanud nad kulda wälja? Euroopa wajab ju kulda?“

„Whendriitide walitsus oli walwel. Ta oleks kulla konfiskeerinud ja omanikud wanglasse paigutanud. Teiseks tuleb selgitada kõik Euroopasse saabuwa kulla omanikud. Selle töttu olid ameeriklased pigis. Nad omasid furnu waranduse, millest kasu polnud neil endal ega kellelgi teisel. Intressid saja miljoni kulddollari pealt wõisid kuue aasta kestel tõusta umbes kolmekümnele miljonile. Kujutle, kui walus neil oli kaotada kolmekümmend miljonit!“

Dick naeris. „Suudan kujutleda!“

„Saabusin sellele laewale nii-öelda pimedana. Inglise walitsus palus, et keegi G-meest saadetakse laewale, kes aitaks selgitada kaht mõrwa; üks oli naine, kes surruna leiti ju sõbra Harlow woodist, kuid oli tapetud

juba tükk aega enne laewa väljajõitu, ja teine jõukas inglane sir Robert Rushton. Kas tead, mis minu arvates võib juhtuda sadamasse jõudmiseni? Su sõber Carey Connors võidakse vahistada kullaga hangeldajana. Usun, et laewal leidub mitme miljoni väärtuses Ameerika kulda, mis tema on toimetanud pardale."

Dicki ilme selgines. „Loodan, et suudad seda tõestada!“ hüüdis ta. „Võib-olla Clara kurvastab, aga mina langeksin sulle rõõmust kaela!“

„Kääksin sulle sellepärast, kuna tean, et suudad waitida ja mõistlikum on, kui oma mõtteid kellelegi usaldan. Usun, et kogutud kuld on süüdi sir Robert Rushtoni tapmises.“

„Kuidas sa sellele tuled?“

„Keegi Bertram Butterfield, ameerika multimiljonär, leiti surult kuskilt New Yorgi hoovist paar tundi enne laewa väljajõitu. Selmisel õhtul oli ta õhtustanud koos Rushtoni ja Carey Connorsiga. Edasi läks ta Connorsiga kuhugi New Yorgi öölokaali. Seal lahkus ta ühe tütarlapsaga, keda talle tutvustas arvatavasti Connors. Varasemat kahtlustab Butterfieldi kulla kogumises. Tema waranduste väärtus osutub tulumaakulehtedel mitme miljoni võrra vähemaks, kui seda tegelikult hinnatakse. Usun, et puuduvad miljoniidid asuvad kullasse paigutatult laewal.“

„Arvad, et Butterfield tapeti Connors'i poolt?“

„Connors ehk laskis ta tappa. Tal on häid sõdemeid New Yorgi allimaga.“

„Ja ta viibib koos Clara Calthoriga beki!“ hüüdis armunud noormees peast haarates.

„Ma ei usu, et ta kavatseb tappa miss Calthorit,“ rahustas Ralph. „See kuld, Dick, võib kuuluda igahäle. Kui Connors selle ära varastab, ei saa Butterfield võtta teda kohtulikule vastutusele. Sellepärast pole ma kindel, kas tema on vastutanu Butterfieldi surmas. Samuti ei tea ma, kas mootoriteljed on kullalaadung. Homme igatahes selgitan seda.“

„Kas arvad, et Connors tappis sir Roberti?“

„Ma ei tea. Mul on aga kuri kahtlus, et Rushton, kel oli rahanduslikke raskusi, korraldas kulla paigutamist Inglismaal — kui see üldse on kuld.“

„Kas arvad, et sinu wangistamise korraldas Connors?“

„Kui tema tappis Rushtoni, siis küll. Aga kui mitte, siis ei. Inglise valitsus sooviks ju väga oma pangale kulda liigaks, kuid see peab saabuma sinna seaduslikul teel. Ja nii võis Rushtoni kõrvaldamine osutada vajalikuks.“

„Kas kuld ei paigutata tavaliselt laewa seifi?“

Ralph muigas. „Mitte juhul, kui see on sulatatud mootoritelgedesse.“

„Kuid väga riskantne on ju midagi nii hinnalist vedada lihtsa kaubana.“

„See on ainus viis, kuidas kulda võimalik maalt välja viia. Kuid ära sa lobise. Mine nüüd miss Caltheri ja Connors'i juurde ja pane tähele kõiki, kes selle mehega tänase õhtu jookkul kõnelevad. Juba tulebki mu lõuna. Pärast sõdmist suudan ehk tõusta ja tööle asuda. Võib-olla oli rumalus sulle oma oletustest kõnelda, kuid tõttõelda polenud kogu

teooria mulle endalegi selge, enne kui olin sellest rääkinud," seletas ta naeratahes. „Wõib-olla effin täielikult, kuid homme hommikul loodan Washingtonist saada kajulikke andmeid.“

„Ma ei lahku täna õhtul Clarast, kui sinul sellest kasu,“ ütles Dick tõsiselt.

Etjuuard saabus toiduga. Ralph sõi weidi kanaliba ja sõi kohwi. Siis asetab ta kandiku öölauale. Ta lükkas waiba kõrwale, sirutas jalad ette-vaatlikult maha ja ajas enese püsti. Ta tundis end weidi nõrgana, kuid lootis, et see peagi möödub. Etjuuard oli ta lahti riietanud ja talle pidzhaama selga tõmmanud. Aeglaselt sammus ta kabiini seinajuurde ja kummardus. Seina sisse tema ja Harlow kabiini wahel oli puuritud imepõhise auk. Woodist oli see paistnud nagu kärbselast, kuid tuliuuel laewal ei wõinud neid olla. Auk asus kabiini pörandast umbes weerand tolli kõrgusel.

Ralph teadis, et augu juurde asetatud wastuwõtja, mis oli warustatud traadiga, wõimaldas kõrwaklappidega kuulajal täpselt olla teadlik sellest, mida räägiti Stephensoni kabiinis.

Ta helistas Etjuuardile, kes ilmus otsekõhe.

„Kas mr. Harlow wiibib oma kabiinis?“ küsis ta.

„Ei sir. See härra tuleb alati wõrdlemisi hilja oma kabiini.“

„See on kõik.“ Etjuuard lahkus. Ralph asus selga tõmbama õhtu-üliskonda. „Kui ta kuulatas, polnud tal kindlasti igaw,“ pomises ta. „On aeg, et osutaksin mehele A-dekil ja tollele paarile C-dekil weidi tähelepanu. Samuti ka Amos Smithile.“

Stephensonile wõis andestada, et ta polnud seda seni teinud. Ta oli laewal wiibinud alles lühikest aega ja oli wahetpidamata olnud tegewuses. Keegi ei wõinud laewalt pääseda minema ja sõit kestis weel weidi üle kahe päewa. Inimene ei saa ju korraga olla kõikjal. Kui ta oletused osutuwad õigeks ja Connors'i mootoritšehed on tõepoolest puhtast kullast, oli kindel, et mõrwarid wiibisid laewal ebaseadusliku kullalaadungi tõttu. Lisaks mõrwade selgitamisele Ahendriitide riigikasjale tagasi muretseda mitme miljoni wäärtuses kulda, näis tõepoolest meelitan wäljawaade.

Nüüd tuli walmis olla kõigeks. Kuulugu seadeldis mr. Harlow kabiinis Connors'ile wõi tema wastasele, igal juhul wõetakse Ralph Stephensoni suhtes midagi ette, kui ta jutuaajamist Nerfordiga pealt kuulati.

Ralph Stephenson polnud mees, kes tundis hirmu. Mis tähendasid paar murdunud ribi?

Kaelasidet sõlmides rändasid ta mõtted Connors'ile. Imelik, et mees, kellel nii palju hingel, suutis weel huwi tunda ilusa kaarereisija vastu! Ta astus telefoni juurde ja helistas majandusülesma kabinetti.

„Kust on pärit miis Clara Calthers, kes algul reisis turistide klassis?“ küsis ta.

„Üks hetk, mr. Stephenson. Ongi käes. Buttest, Montanast.“

Ralph pomises „Aah!“ ja pani toru käest.

„Wõib-olla oli Drmsby Dick Nerfordi wäikest sõbratari saatmas?“ arutles ta endamisi.

29. peatükk.

Miss Clara Calthor, riidetatud oma parimasse õhtukleiti, väljus oma kabiinist ja sammus piki C-dekki edasi. Ta tumedad silmad särasid ja suu oli tahtmatult tõmbunud naeratusele. Ta oli lõnastanud Richard Kerfordi meeldivas seltskonnas. Hiljem oli ta üldsalongis joonud Carey Connors'i kutsel kohvi. Müüd oli ta teel hülgavasse ballisaali ja tal oli põhjust loota, et teda ei jäeta seal müüriõllesefeks.

Dick oli kinnitanud, et mr. Stephenson oli talle hankinud loa ballisaali ilmuda. Mr. Connors oli palunud mitu tantsu ja kahtlemata wiib seal ka huvitav mr. Stephenson, kes teda kindlasti palub paar korda tantsima. Tütarlaps wäikelinnast, waene tütarlaps, kes kunagi polnud weel kuskil käinud ega midagi näinud, oli äkki esimese klassi reisiija maailma toredaimal laeval, mis püüdis purustada ookeanirekordit. Ja talle sai osaks rohkesti tähelepanu. Ta hakkas tasakesi laulu ümifema. Samal hetkel awanes eespool kabiiniuks ja mr. Connors astus koridori. Ta nägi Clarat, naeratas ja jäi teda awatud ukse wahele ootama.

„Tore, et kohtame!“ hüüdis ta. „Lootsin teid leida ballisaalist.“

„Olen teel sinna,“ seletas Clara. „Di, milline tore kabiin!“ Ta kiikas üle mehe õla suurde luksulikkude salongi. „Arwajin, et minu oma ületab kõik, kuid teie kabiini kõrwal jääb ta hoopis warju!“

„See pole just kõige luksulikum kabiin siin laeval, kuid on kaunis tore,“ seletas mr. Connors. „Astuge sisse ja waadake.“

Tüdruk wiivitas, kuid siis sai talt naiselik uudishimu jagu. Laeval ei hoolita ju täpselt konventsioonidest. Mr. Kerford ise oli seda õelnud. Ja see mees siin oli õhentsimen ja tema soowis ju wäga näha luksulikkude kabiini.

Clara ei märganud, et koridori lõpul lähenes kergelt tuiķudes keegi härra, kuid hoolimata kaugusest, tundis see tüdruku ära. Clara astus kabiini ja Connors järgnes talle, sulgedes ukse. Waimustatuna waatas tüdruk kabiinis ringi. Samal ajal peatus Clarence Harlow ukse taga, silmitsedes nimekaarti, mis selgitas, et kabiin kuulus mr. Carey Connors'ile.

Noormees kallutas pea wiltu ja piqistas ühe silma finni. „Õdi seda liiki daam on ta!“ pomises ta endamisi.

„Wannituba on wõrdlemisi kena,“ seletas Connors tüdrukule. „Õtse seal!“ osutas ta käega.

„Ah, suurepärane!“ hüüdis Clara käsi kofku lüües. Connors haaras telefonitoru. „Palun, saatke mulle pudel šampanjat ja kaks klaasi,“ ütles ta. Clara pöördus ja heitis talle imestunud pilgu.

„Ei, ma ei joo!“ hüüdis ta. „Mitte siin!“

„Kallis laps — klaas weini ja me lähme üles ballisaali. Muusika ei alga, enne kui poole tunni pärast. Ega te ei taha ometi olla wäike maa-tüdruk!“

„Hea küll, ainult pool klaasi,“ nõustus Clara. „Ma pole ilmaski šampanjat joonud, kuid korra tahaksin maitsta!“

Stjuuard astus sisse jahutajasse asetatud pudel ja kaks klaasi kandikul. Ta awas osawalt pudeli ja täitis klaasid.

Clara rüüpas õhinal. „Di, mullid fertiwad ju ninasse!“ hüüdis ta.

„Rüübake wäga aeglaselt ja siis tunnete alles õiget mõnu!“ õpetas Connors. „Loodan, et minuga hästi palju tantšite.“

„Tantšin wõrdlemisi hästi,“ tunnistas tüdruk naiwsest. „Kui ma ooperisse ei pääse, wõib-olla saan endale ülalpidamist teenida operetiga, kui weidi juurde õpin.“

„Oh, pääsete kindlasti ooperisse,“ kinnitas Connors. „Teie klaas on tühi. Balan teile weel ühe.“

„Ei, tõesti mitte,“ tõrjus Clara, kuid mees täitis ta klaasi.

„Miss Calthor,“ alustas ta pärast mõneminutilist kerget lobisemist, „ütlesite, et tahate kofku saada sir Robert Rushtoniga. Pean teile kahjaks teatama, et ta täna suri. Wististi rääksin teile, et ta oli haige.“

Tüdruk jäi talle ehmunud pilgul otša vaatama. „Ta on surnud?“ kor-
das ta.

„Ütlesite, et te teda ei tunne. Miks te siis nii wäga kurwastate?“

„Aga see on ju kole! Nüüd ei saa ma kirja üle anda!“

„Ah, teil oli tema jaoks kiri! Waremalt kinnitasite wastupidist.“

„Ütlesin, et mul ei ole soowituskirja. Selle aga pidin talle isiklikult üle andma. Wäga tähtis kiri!“

„Olin temaga hea sõber. Ta wiibis New Yorgis minu klubis. Kui mulle kirja lugeda annate, wõib-olla saan teile öelda, mida sellega teha.“

„Seda ma ei wõi.“ Tüdruk haaras käsitasku ja surus selle tugewasti enese wastu — kindel tunnus, et kiri asus käsitaskus.

„Aga miks mitte, kuna ta on ju surnud?“

„Mulle öeldi, et pean kirja isiklikult üle andma, et laewa posti ei tohi usaldada ja kellegi teisega saata pole soowitaw.“

„Muresete asjatult,“ ütles mees kaastundlikult. „Kindlasti pole kirjal nüüd enam mingit tähtsust. Wõiksin teile seda sekundi jooksul öelda.“

„Ei — ei. Jätan kirja enda kätte ja saadan ta wõib-olla Inglismaalt tagasi mr. Drmsbyle.“

„Drmsbyle Montanasse?“

Tüdruk noogutas.

„Tunnen teda wäga hästi,“ waletas Connors. „Parem andke kiri minu kätte.“

Tüdruk raputas kangekaelselt pead.

„Ei — seda ma ei wõi. Tõesti mitte. Ja nüüd pean minema.“

„Wäga hea,“ ütles Connors wiisaka naeratusega. „Joo meel ühe klaasi šampanjat ja siis lähme.“

Ta wõttis Clara klaasi, astus laua juurde, kuhu ta oli asetanud pudeli ja keeras klaasi täitmisel selja Clara poole. Märkamatault tõmbas ta põuetaskust kofkukeeratud paberi ja puistas selle pulbritaolise sifu Clara klaasi. See polnud esimene kord, millal ta tarwitas noorte daamide juures uimastuswahendeid ja ta oli alati wastawate pulbritega warustatud. Clara tühjendas oma klaasi ahnelt, soowides wõimalikult kiiresti pääseda mehe kabüinist. Ta puhkes äkki rumalalt naerma ja siis wajus ta pea rinnale. Ta oli uimunud.

Connors haaras ta käsitasku, avas selle ja leidis kirja, mis meeste-rahva käekirjaga oli adresseeritud sir Robert Rushtonile. Pliatsit ümbriku nurga wahela pistes avas ta selle ettevaatlikult, ümbrikut puruks rebimata. Ruttu lastis ta pilgul libiseda üle ridade.

Egp. sir Robert Rushton,

ma ei tunne teid, kuid teie ehk olete minust kuulnud. Wotan endale wabaduse saata teile selle tähefese, kuna mul pole õnnestunud leida Bertram Butterfieldi. Saabusin Buttefi lennukiga talle teatama, et mu walamiskojas käisid G-mehed läbi otsimas. Butterfield ei usalda Connorsit ja wõttis temalt weerand miljoni peale weksleid. Arwasin, et pean teile seda teatama. Henry Drmsby.

Connors kortsutas kirja kofku, sest uks, mida ta polnud julgenud lukustada, kartes, et Clara muutub rahutuks, paisjati äkki walla.

Richard Nerford seisis läwel. Ainja pilguga lõi ta endale oluforrast kohutawa pildi: meelemärgusetu tüdruk ja südametu wõrgutaja.

„Te saatan!“ sissistas ta ja tormas rusikaid wibutades Connors'i poole. Connors suutis esimese hoobi tagasi tõrjuda, kuid teine tabas teda kõhtu. Wandudes alustas ta wõitlust. Ta oli hea poksija, kuid Nerford oli temast parem. Nähes, et ta ei suuda noormehele wastu panna, haaras ta taskust rewolvri. Samal hetkel lajatas shampanjapudel talle wastu pead ja purunes. Ta langes teadwusetult põrandale, lastes relwa käest.

Dicki pilk langes kortsutatud kirjale ja awatud daami käsitaskule. Ta toppis käsitasku ühte ja kirja teise tasku.

„Clara, kallis, ärgake!“ hüüdis ta, tüdrukut tugewasti raputades. Kuid Clara ei liigatanud. „Uimastatud,“ peanises Dick. „Dieksin pidanud selle mehe tapma!“

Haaranud tüdruku kätele, sööstis ta koridori, kus ta kofku pörkas imestunud stjuuardiga.

„Kus on miss Caltheri kabiin?“ küsis ta.

„Kas wäikseke minestas?“

„Dieta arwatud.“

„Siit, sir.“

Hetk hiljem asetask Dick tüdruku woodile. „Helistage stjuuardesfile ja arstile,“ käsutas ta. „Tulen paari minuti pärast jälle waatama, kuidas ta terwis on.“

Dick astus koridori. Talle meenusid kiri ja käsitasku. Ta wõttis kirja wälja. See polnud kirjutatud Clara käekirjaga — ja oli adresseeritud sir Robert Rushtonile!

„Ralph peab seda nägema,“ pomises ta, koputas Clara kabiini uksele, andis käsitasku ära ja ajus Stephensoni otsima. See oli ju kooskõlas Ralph'i teooriaga! Rushton, Butterfield ja Connors tegelesid koos millegagi, mis sundis neid kartma G-mehi. Ta möõdus Connors'i kabiinist pilkugi pööramata. Pudelikillud olid mehele haamu pähe löönud, kuid Dick ei hoolinud, kui selline lurjus werest tühjaks nõrgus, kes oli julgenud kallale tungida toredaimale tüdrukule maailmas.

Polnuks Harlow'õ, taewas teab, mis wõinuks weel juhtuda! Ta kahet-

ses, et oli Harlow'le annud kõrvahoobi, kui see purjus noormees talle oli teatanud, et ta näinud naise Galtherit minemas Connor'i kabiini.

30. peatükk.

Ralph Stephenson seisis furnukambri, silmitsedes mehe nägu, kelle ta oli tapnud. „See mees küsis mul tiftu,“ seletas ta. „Teist mees võis hääldamise järele pidada inglaseks, kuid teda ma ei näinud.“

„Uurisid tapetu waranduse täpselt läbi,“ ütles Brightman. „Ta kohvrit oli kahelordne põhi ja ma leidsin sealt summutajaga püstoli, raadiowastu- võtja kuuldeklappidega ja nelja jardi pikkuse kõie raudkonksuga.“

„See seletab Harlow kabiinis käimist,“ tähendas Ralph. „Uusun, et puuduva nõõbiga vest sobib just sellele mehele. Kuid tema reisis turistide klassis ja kõit ühes konksuga võidi kasutada ainult kabiinis, mis asus Harlow kabiini all või peal.“

„Mees, kelle kabiin asub teie kabiinide kohal, on lukustatud reisi lõpuni kabiini,“ ütles Brightman. „Ta nimi on Walsingham. Keegi endine roimar. Ma ise wahistasin ta. Kohtasin teda täna õhtupoolikul koridoris ja laemal toimuvate sündmuste tõttu otsustasin tundud kurjategija igaks juhuks paigutada luku tahta.“

„On teil Spiegeli reisirõõps käepärast? Nii oli vist mehe nimi, kelle kolmandas klassis maha lasksin?“

Brightman oli majandusülemalt muretsenud passi ja ulatas selle Ralphile.

„Ameerika kodanik, sündinud Rodeesias. Kuulge seersant, see mees võis väga hästi tappa sir Roberti! Turistide klassi jalutusdekilt võis ta kõie ja konksu abil kergesti lastuda Rushtoni kabiini aknani.“

„Väise päeva ajal?“ küsis seersant uskumatult.

„Laewale võeti ju uus meeskond ja keegi ei inestaks, nähes mõnd meestest laewa küljel ronimas, kus waja ehk teha puhastustööd.“

„Wäga õige.“

„Ja sama kõie ja konksu abil kas Spiegel või teie sõber Walsingham käis viimase kabiini kaudu külastamas Harlow kabiini.“

„Mis mõttega nad seda tegid?“

„Kuna mina wiibisin kõrwalkabiinis ja nad teadsid, kes ma olen. Wõin teile näidata auku seinas, mille kaudu nad raadioseadeldise abil kuulatasid, mis mu kabiinis sündis. Olen kindel, et teine mu wangistajatest oli inglane. Ta lahkus kolmandast klassist lubadusega olla warsti jälle tagasi, kuid ta ei tulnud. Wõib-olla oli see Walsingham? Teie kohtasite teda ehk pärast ta lahkumist kolmandast klassist ja panite ta luku tahta? Sellega oleks seletatav, miks ta tagasi ei tulnud. Spiegel läks uurima ta wiivituse põhjust ja nii awanes mul võimalus end lahti rabelda.“

„Kuid seni pole meil wähematki selgust kõigi nende imelikude sünd- muste kohta,“ ütles seersant murelikult.

„See ei kesta enam kaua,“ lausus Ralph weendunult. „Mabest wiite mind nüüd Amos Smithi waatama. Spiegel on surinud ja Walsingham lukustatud oma kabiini. Paremini oleks ka Moreno luku tahta wänna.“

Brightman nooautas. „Dletame, et Spiegel tõepoolest tappis sir Roberti — aga milleks?“

„Selgitame warsti.“

„Seal ongi Smith,“ ütles seersant Brightman. Nad seisid Ralphiga dekil ja waatasid läbi akna heledalt valgustatud suitsetamisruumi. Dsse akna wastas asetsewa laua ääres istus salapärane mr. Smith. Ralph wõis teda hästi näha. Ta mängis Ralphile tundmatute isikutega bridzhi, kuna mrs. Smith istus ta kõrwal, abikaasale tihti nõu andes. Noor naine kandis safrankollast õhtukleiti õige awara dekolteeaga. Kaela ümber ilutses tal pärlidest kee. Käsiwattel ja sõrmedel hiilgasid briljandid. See naine oli wäga wõluw. Ent Ralph wahtis üksisilmi mr. Smithi. Wiimase nägu tundus talle ebamääraselt tuttawana. Ta mõtles enne tükk aega, kuni talle meenus, kus ta meest oli näinud.

See oli A. J. Smith, eksportöör, kelle kontor oli New Yorgis asunud samal majakorral, kus Ralphi juriidiline büroo. Ta polnud mehega kunagi kõnelnud, kuid wahetewahel olid nad tõsufis sõitnud koos ja siis oli Ralph talle noogutanud. Smith aga mäletas teda nähtawasti paremini.

„Hoolitsen Moreno eest,“ ütles seersant Brightman ja lahkus. Ralphi pilk oli kiindunud Smithi ebameeldivale näole ja ta ei märganud, et naine äkki üles waatas ja kahwatas. Ralph nägi teda tõuswat ja suitsetamisruumist lahkuwat. Eksportöör! Mitmed kahtlaste äridega hangeldajad olid end wanasti nimetanud eksportöörideks ja importöörideks.

Keegi defistjuuard puudutas Ralphi käsiwarrest. „Teile on raadiogramm, mr. Stephenson.“

Ralph wõttis ümbriku wastu, andis stjuuardile allkirja ja awas saadetise. Suitsetamisruumist paistwas kitsas walguseribas nägi ta, et raadiogramm oli koostatud salakirjas. Ta asetask selle westitasku, et seda hiljem lugeda, ja lonkis mõttlikult edasi. Ta mõtted keerlesid jälle Dora Dorchesteri ümber, kelle laip oli leitud Harlow kabiinist. Kahtlemata oli see sinna toimetatud läbi kabiiniaakna Walsinghami ja Spiegeli poolt.

Mis oli sel paaril tgemist sir Robert Rushtoni furnud sõbratariga? Mis põhjusel olid nad ta tapnud ja laewale toonud?

Kui see seltskond wiibis laewal, et omandada ebaseaduslikku kulda, mille laewaletoimetamises Ralph kahtlustas Connorsit, poleks nad end waewanud furnud naise laibaga.

Ralph peatus ja nõjatus reelingule. Rushton, kes oli New Yorgis wõõras, oli wiibinud Connors'i klubis. Tema ja Connors teotsefid kindlasti koos. Ja samuti Butterfield. No-jah! Connors oli tutwustanud Butterfieldile tantšijatari, kellega wiimane oli koos läinud seiklema, ja järgmisel hommikul leiti ta tapetuna. Wõib-olla oli Connors, kel ilmsesti Broadway naiste hulgas tutwusi, esitlenud ka Rushtonit Dora Dorchesterile?

Brightman oli weendunud, et laip oli laewale toodud kohwris. Connors oli isiklikult toonud sadamasse kohwri, mis kandis silti „Wajaline“ ja oli teinud skandaali, kui kohwrit kohe ei paigutatud ta kabiini.

Wõib-olla oli Connors selle naise mingil põhjusel kagistanud ja siis laiba asetanud kohwrisse, kawatledes selle hiljem wijata läbi kajutiakna?

Wõib-olla olid teised jälginud ta saabumist, märganud ta muret kohwri pärast ja olid wiinud selle Walsinghami kabiini? Ta suutis kujutleda nende meeste pahameelt pärast kohwri awamist.

Nad oli sunnitud laibast wabanema ja wiisid selle alla Harlow kabiini. Samuti olid nad sunnitud wabanema kohwrist ja wiisid selle tagasi pagasiruumi, kui sealsed ametnikud wiibisid lõunal. Hiljem leiti kohwer ja anti Connorile üle. Ralph püüdis endale kujukteda Connorsi meeleolu, kui see kohwri awas ja leidis, et laip kadunud. Pärast Ralphi kolimist Harlow kõrwalkabiini kasutasid Walsingham ja Spiegel jällegi kõit ja konksu, et käära kuulamas, mida G-meese oma kabiinis teeb, kelle isiku kohta nad olid kahtlemata saanud andmeid Smithilt.

Niikaugele oli kõik selge. Kuid tumedaks jäi kapten Granti wangistamine ja ta pääsmine. Miks polnud mehed teda tapnud? Millisel wiisil oli tema pääsmine rikkunud nende kawatsusi?

Sunniks oli Walsingham tuntud roimar, keda polnud waja kohelda erilise wiisakusega. Brightman ja Ralph külastawad teda täna õhtul ja kuulawad ta põhjalikult üle.

„Annaksin wiis penni, kui teaksin teie mõtteid,“ ütles tasane naisehää! Ralphi kõrwal. Wõpatudes pöördus Ralph ja waatas mrs. Smithi ilusatesse silmadesse. Naine oli ümber tõmmanud musta karusnahkse keebi, mis ulatus maani, ja oma blondlokkide ümber määsinud musta sall.

Ralph naeratas talle heasüdamlikult. Nii-süis tihkas see Dellila, kelle esimene katse oli ebaõnnestunud, weel kord jõudu proowida Simsoni kallal?

„Mõtlesin teile, mrs. Smith,“ naljatas Ralph. „Kui ilus te olete!“

Naine sirutas wafema käe keebi alt wälja ja haaras Ralphil käest.

„Suietamisruumis oli umbne,“ seletas ta. „Mu mees mängib bridzhi, nagu tavaliselt. Teist tema taolist wist küll ei leidu! Mul on kahju tänasest pärastlõunast.“

„Minul samuti,“ lausus Ralph kuivalt.

„Talutame weidi,“ tegi daam ettepaneku. „Täna medas ta mu söögisalongist otse suietamisruumi. Nad jalongist otse suietamisruumi. Nad wajasid bridzhi juurde neljandat. Ma ei saanud ära tulla, kuid mõtlesin kogu aja teile.“

Ralphi murdunud riidid walutasid, kuid sellest hoolimata pidas ta noore naiseaga sammu.

„Kus te wiibisite kogu päewa ja õhtupooliku? Söögisalongis ma teid ei näinud,“ jatkas mrs. Smith, kui Ralph ikka weel wakis.

„Mul oli rohkesti tööd ja sellepärast lõunastasin oma kabiinis.“

Naine tõmbas sügawalt hinge. „Kas siin wäljas pole tore! Rumalad inimesed, kes sellisel õhtul istuwad kinnises ruumis!“

Talutusdeklil polnud tõepoolest näha hingeliski peale ühe stjuuardi, kes oli kokku korjanud dekitoolid ja neist kaenlatäie patjadega möödunud. Nad jõudsid eesreelingu äärde. Siin olid tuled kustutatud, kuna komandosõid afus otse ülewal. Lähilõikaw tuul puhus neile vastu. Ralph wärikes, kuna tal polnud mantlit seljas.

„Arwan, et peaksite sisse minema,“ ütles ta.

Naine liibus talle ligi. „Kallis,“ protestis ta, „nüüd, millal siin nii romantiline?“

Naise wafak käsi kerkis ja sirutus Ralphile ümber kaela. Ta tõmbas mehe erdale lähemale. „Olete tore pois,“ sosistas ta. „Suudelge mind.“

Ralph püüdis eemalduda. „Oleme läinud juba küllalt kaugelt —“ alustas ta. Siis äkki: „Aah!“

Seeft keebi alt oli nähtavale tulnud naise parem käsi ja selles walgatas nuga, mis oli suunatud Ralphi südamesse. Wälgutiirusel püüdis ta haarata naise käest, kuid ei saawutanud oma äkilise liigutusega enam muud, kui et nuga südamest tungis weidi kõrwale. Wiite tolli sügawusel wajus see Ralphile kehha ja korisedes langes ta defile.

Romandosilla wari ja sügaw pimedus muutisid laewa eesotsas lebawa mehe nähtamatuks. Naine kobas ta kohal, leidis noapea ja tõmbas noa haawast. Ta astus reelingu äärde ja wiskas noa wette. Siis tõmbas ta keebi kõwasti ümber ja sammus tagasi esimesse klassi.

Wiis minutit hiljem komistas walwekorral wiibiw madrus maaslamajale. Ta teatas oma leiust kohe teistele. Uhisel jõul kandsid nad Stephensoni redelist alla alumisele defile ja ruttasid temaga laewa haiglasse. Arst waatas haawatu lähku üle. Wahepeal kutsuti kohale ka majandusülem ja seersant Brightman.

„Mad said ta kätte,“ pomises seersant liikumatut kogu haiglawoodil filmitsedes.

„Jääb ta elama?“ päris mr. Snark murelikult.

„Loodan küll,“ wastas arst. „Haaw on kardetaw, kuid mitte just surmaw.“

„Millal ta peaks meelemärgusele tulema?“ küsis seersant kaastundlikult.

„Kaske öelda. Niipea ta igatahes ei parane. Nüüd wõite lahkuda, mu härrad.“

Majandusülem ja Scotland Yardi mees läksid mr. Snarki kabinetti ja wõtsid rõhutult istet.

„Weidi aja eest leiti mr. Connors werisena ja nüüd on mr. Stephenson suremas,“ tähendas seersant.

„Kerford tunnistab, et tema olewat Connorsile pudeliga pähe löönud, kuna see olewat miss Caltherville mürgi annud. Kuid kes wõis Stephensonile kallale tungida? Spiegel on surinud, Walsingham ja Moreno luku taga. Samuti on tõstukimees wahi all. Jääb järele ainult Amos Smith.“

„Kui mind Stephensoni juurde kutsuti, istus ta suitsetamisruumis ja mängis bridzhi,“ lausus Snark. „Mrs. Smith wiibis kogu aja ta kõrwal. Arsti arwates toimus aga pusitamine weidi enne maaslamaja leidmist. Defistjuuward ütleb, et tema ei näinud kedagi esidekil peale õhtuülikonnas härra, kes jalutas mustajuukselise ja musta riietust kandwa naisega. Ta ei filmitsenud neid lähemalt.“

„Kui Stephenson sureb, wiibime sama halwas seisukorras nagu seni,“ kurtis seersant. „Me ei saa tõestada ühendust Spiegeli ja Walsinghami wahel, ja kuigi saaksime, ei leia me neile muud süüd, kui Stephensoni kinnihoidmine kolmanda klassi kabiinis.“

„Kashe päewa pärast oleme sadamas,“ ütles majandusülem süngelt. „Ja Stephenson pole wõimeline meid abistama. Kui ta meelemärgusele tuleb, wõib ta meile muidugi öelda, kes teda pusitas. Pean sellest kaptenile teatama,“ lisas ta ohates. „Ma ei tea, mida Kerfordiga teha. Te-

gin korralduse, et ta jääks kabiini luku taha, kuid mr. Connors loobub teda süüdistamast."

"Olen Connorsis pettunud," tunnistas seersant. "Noort daami mürgiga uimastada, ei ole ilus tegu. Kuigi tean väga filmapaistmaid mehi, kes on toiminud samuti. Tavaliselt pole seda aga waja." Ta naeris kahemõtteliselt.

Dick Kerford lamas ärkvel kabiinis, kus ta pidi magama koos Ralph Stephensoniga, ja ootas oma sõpra. Kell üks haaras ta telefonitoru, et järele pärida, kuid awastas, et ühendus oli lõigatud ära. Ta pöörutas uksele, kuni stjuuard saabus.

"Kas võite üles otsida mr. Stephensoni?" palus ta. "Tahaksin temaga tähtsas asjas kõnelda."

"Kahetsen, sir, mr. Stephenson wahetas kabiini."

Wandefõna pomisedes ronis Dick woodisse.

31. peatükk.

Kell pool kaksteist järgmisel hommikul ärkas Dick koputusest uksele. "Sisse, palun!" hüüdis ta. Tema imestuseks ilmus aga majandusülem, mitte stjuuard, nagu ta oli oodanud. Mr. Snark oli väga tõsine.

"Olete wabastatud walwe alt, mr. Kerford," ütles ta. "Mr. Connors ei süüdistata teid."

"See neetud siga!" hüüdis Dick. "Ma pole temaga veel lõplikult arweid diendanud!"

"Teid wabastatakse ainult tingimusel, et käitute rahulikult ega tungi mr. Connorsile kallale," ütles majandusülem rõhuga. "Tahin ma küsida, kui suur sõber olite mr. Stephensoniga?"

"Kärsime koos kolledzhis. Muuseas — miks ta kabiini wahetas?"

"Kas teate juhuslikult ta ametit?"

"Tean. Samuti ta laewal wiibimise põhjust. Kuidas on miss Catheri terwis?"

"Päris hea. Mingeid halbu tagajärgi. Lufustasin mr. Connors'i kabiini. Arsti seletuste põhjal."

"Rõõmustab mind!"

"Mind lihtsalt wapustas, et tema oli wõimeline selliseks teoks," tunnistas majandusülem. "Kuna olete teadlik mr. Stephensoni tegewuses, wõin teile awaldada tött. Mr. Stephenson on raskesti haawatud ja lebab haiglas. Reegi on teda pussitanud."

"Püha taewas!"

"Praegu on ta ikka weel meelemärgufeta, kuid loodetakse, et ta jääb elama."

"Nii-siis tabasid nad ta!"

"Teate tema wiibimisest kolmanda klassi kajutis?"

"Jaa. Olen tema usaldusalune. Tean kõigest."

"Niipalju kui suutsime selgitada, wiibis ta enne noahaawa saamist eesjalutusdekil kellegi mustajuukselise daamiga. Ehk teate juhuslikult kedagi sellist daami, kellega ta tuttan?"

"Daam tollest kabiinist, kus tal pidi olema kohtamine," ütles Dick kärmelt.

„Kuid mrs. Smith on ju täiesti blond. Ja hetkel, millal Stephensonile nuga rinda pisteti, wiibis ta oma abikaasa kõrval suitsetamisruumis ja mängis bridzhi. Istusin sel ajal seal.“

Mr. Snark uskus, et kõneleb tõtt. Ta oli suitsetamisruumi astudes mrs. Smithi näinud ja oli siis sammunud oma tuttavate lauda. Ta oli istunud seljaga mrs. Smithi poole, wiibides suitsetamisruumis kaksküm- mend minutit. Siis saabus keegi stjuuard, kes teatas, et mr. Stephenson on leitud noahaawaga rinnas. Ruumist lahkudes oli ta mrs. Smithi sil- manud endisel kohal. Ta oleks isegi kohtus wandunud, et see naine pol- nud liikunud paigalt.

„Teine daam, keda ta laewal tunneb, on miss Calthor, kuid tema wiib haigena oma kabiinis.“

Majandusülem tõusis. „Wäga segane lugu. Mr. Stephenson ei saa meile kindlasti enne anda seletust, kui oleme jõudnud sadamasse. Näge- miseni, mr. Rerford.“

Dick tellis endale kohwi ja einetas hajameelselt. Ta mõtles wäesele Ralphile, kes ametikohuste täitmisel oli saanud haawata ja oli ehk praegu suremas. Paari päewa jooksul oleks Ralph kõik mõistatused lahendanud ja Connorsi wanglasse saanud wõi koguni leidnud talle nii palju süüd, et ta oleks hukatud. Nüüd aga jõuab kuld Inglismaale ja mõrwarid pääse- wad. Midagi tuleb teha. Ta ronis woodist wälja ja luges uuesti läbi Drensbj kirja sr Robert Rufftonile.

Ta näo üle libises naeratus. „Asum ise Ralphi eest tegewusse,“ ütles ta walgust. Ta proovis telefoni. See töötas.

„Palun mr. Snark,“ ütles ta. Ta sai otsekohse ühenduse.

„Rerford kõneleb. Ütle sin talle, et olen Stephensoni usaldusallane. Mul oleks midagi kaptenile teatada.“

„Wahest teataksite mulle, mr. Rerford.“

„Ei, tahan kõnelda kapteniga. Midagi tähtsat tuleb ette wõtta ja tema on see, kes seda teeb.“

„Kuidas arwate... Aga tal on palju tegemist ja ta wihastab ker- gesti —“

„Käägin tema wõi ei kellegi teisega.“ „Hea küll. Küsin, kas ta wõtab teid wastu.“

Dick riietus kähku ja wiie minuti pärast, kui majandusülem uuesti he- listas, oli ta walmis kabiinist lahkuma.

„Tulge minu kabinetti,“ ütles Snark. „Suhatan teid kapteni juurde.“

Mr. Snarki ja seersant Brightmani saatel astus Dick tõstukisse ja nad sõitsid ülemisele dekile. Kui nad tõstukist wäljusid, löi kell parajasti kak- teist pauku. Oli keskpäew.

Kapten Grant istus oma kirjutuslaua ääres, silmitsedes rahuldusega aruannet: laewa asukoha kohta. Eile lõunast saadik olid wõimsad masinad laewa edasi kannud ligi kolmekümne-nelja-sõlmelise tunnikirusega. Ja kuigi nüüd kiirus weidi wähenes, suudaks laew ikkaal purustada rekordi. Esma- lordiselt pärast pääsemist laewagaraagihist libises kapten Granti näo üle naeratus.

„Mr. Snark. Sir,“ teatas kapteni stjuuard.

„Paluge ta sisse. Astuge edasi, mu härrad,“ ütles kapten südamikult.

„Siin on mr. Kerford, sir, kes soovib teiega kõnelda.“ Kapten heitis noormehele uuriva pilgu, kuid jäi tulemustega nähtavasti rahule.

„Mun, et teie isa on sõitnud minuga koos, mr. Kerford,“ ütles ta. „Sarnanete oma isaga.“

„Ta on teist mulle rääkinud, sir.“

„Oleksin meelsasti soovinud teda näha sellel reisir. Me purustame nimelt ookeaniületamise rekordi kolme või nelja tunni võrra.“

„Danitlen, sir.“

„Võtke istet, mu härrad. Kuulsin, et olete selle ameerika detektiivide hea sõber, keda eile õhtul pussitati. Arvate, et võite seletada viimase kahe päeva jookshul toimunud sündmusi?“

„Olen kindel selles, sir.“

Kapten kõhatas hääle puhtaks. „Olge lahked,“ ütles ta.

„Eile õhtul,“ alustas Dick närviliselt, „läksin pärast sõbra pääsemist kolmandast klassist meie kabiini ja seal oli väike kõnelus. Ralph ütleb, et laeval on laadung ameerika kulda.“

„Seisib on tõepoolest veidi kulda, kuid see on seaduslik kuld.“

„See asub aga laoruumis, sir, lastina.“

„Jama!“ lõi kapten Grant käega.

„Kuld toimetati laewale mootoritelgede nime all Carey Connorsi poolt, kes sõidab ise ka kaasa. Tegelikult kuulub kuld aga Bertram Butterfieldile, kes leiti New Yorgis laewa väljasõiduhommikul tapetuna,“ jatkas Dick segamatult. „See on adresseeritud Draxtoni mootoritehastele. Sir Robert Rushton pidi korraldama kulla seaduslikku paigutamist Inglismaale.“

„Kuulge, te kõnelete furnust halba, noormees,“ noomis kapten.

„Võin oma sõnu tõestada, sir.“ Dick tõmbas taskust kirja, mille ta oli leidnud Carey Connorsi kabiini põrandalt, ja ulatas selle kaptenile, kelle huvi kirja lugemisel järjest suurenes.

„Kes see Drmsby on? Kust te selle kirja saite?“

„Ma ei tea, kes ta on. Leidsin kirja Carey Connorsi kabiini põrandalt, ja tema mõttis kirja arvatawasti misis Caltheri rahakotist, kellele ta enne oli annud uimastawat mürgi —“

„Mis jutt see on, mr. Snark?“ hüüdis kapten.

„Kardan, et kõik on tõsi. Lufustasin mr. Connorsi tema kabiini, kuni olen teiega nõu pidanud, sir.“

„Hm. See kiri näib ühendawat sir Robertit tolle Butterfieldiga. Mees ei usaldanud Connorsi, mis? Ilmselt pole see kiri määratud Connorside lugemiseks.“

„Muidugi mitte,“ ütles Dick. „Kulda ei saa Ameerikast wälja wiia muudu kui walitjuse loal. Butterfieldi kahtlustati miljonite kogumises kuldkaugidesse, kuid sellest warandusest polnud tal mingit kasu enne, kui ta sai selle müüa wälismaale.“

„Teie arvate, et mootoritelsed on puhtast kullast, mis?“ küsis kapten.

„Olen selles kindel.“

Kapten sügas nina. Ta helistas stjuuardi. „Saatkte mr. Hunter siia,“ käsutas ta. Kui esimene tüürimees, kes oli mõni tund etendanud kapteni oja, astus sisse, ütles kapten:

„Vaadake läbi kaubakviitungid ja otsige nende hulgast välja kast mootoritelgi, mis on laemale toodud mr. Carey Connors'i poolt. Siis vaadake, kas kasti saab kergesti kätte.“

„Hästi, sir.“

Hunter lahkus. „Mr. Kerford,“ jatkas kapten, „kui see kast ei asu liiga sügaval muu kraami all, avame kasti ja vaatame sisse. Kullast mootoritelgi näha oleks wist päris huvitaw. Kuigi neid ei saa kasutada, on nad kahtlemata väga väärtuslikud. Kirja järgi otsustades oli Drmsby mees, kes sulatas kuldangid ja -rahad telgedeks.“

Esimene tüürimees naasis mõne minuti pärast. „See on paigutatud teise laoruumi nr. 1142 all ja asub kobe üleval kastidewirna otjas.“

„Kas teate sellest midagi lähemalt.“

„Jah, sir. Mr. Connors tegi mulle korralduse paigutada kast mootoritelgedega nii, et selle saaks sadamas laadida esimesena maha.“

„Wõime selle laoruumi luuki awades hõlpsasti kätte saada?“

„Jah, sir. Sellele deklile pole laotud kuigi palju kraami.“

Kapten tõusis. „Tulge, mu härrad. Waatame kobe järele.“

Laewa puuseppadel oli lihtne töö suure kasti kaant eemaldada, millesse oli paigutatud Connors'i kaup. Kapten ronis ise wähemale kastile, et üle ääre sisse waadata.

„Tõstke üks telgedest välja,“ tegi ta paarile mehele korralduse. Telg asetati deklile. Kapten ja tüürimees silmitsesid seda, puudutasid ja kergitasid. Wihase pilguga waatas kapten Kerfordile otja.

„Teras,“ pomises ta. „Võle mingit kahtlust.“

„Wõib-olla on mõned terasest teljed nende hulgas, sir.“

„Waatame kõik läbi. Minge tööle, mehed.“

Tunni aja pärast oli selge, et Connors'i poolt laemale toodud mootoriteljed olid ehtsad terasest weoautoteljed ja muud midagi.

„Pange kaas jälle korralikult peale, et midagi poleks märgata,“ kästas kapten Grant. Ta pöördus ja silmitses Dick Kerfordi põlastawalt. „Noormees,“ ütles ta, „minu silmis olete neetud loll. Ja kui saite oma andmed mr. Stephensonilt, on tema teine samasugune.“

Sellega sammus ta minema. Dick, majandusülem ja inglise detektiiv lonkisid talle aeglasel sammul järele.

32. peatükk.

Kapten läks komandofillale ja teised mr. Snarki kabinetti. Dick wõttis rõhutult istet.

„Kullast mootoriteljed,“ pilkas seersant Brightman. „Milleks teha kullast telgi? Miks ei wõi kulda sulatada millekski lihtsamaks, näiteks kangideks?“

„Arwatavasti sellepärast, et mootoriteljed äratawad vähem kahtlust; kuid nähtavasti effiis,“ lausus Dick. „Andstage, mu härrad.“

Ta lahkus ja Brightman läks külastama Walsinghami. Mr. Snark jäi mõtlikult kirjutuslaua äärde istuma. Ta arutas, kuidas jälle lepitada sellist tähtsat härrat nagu Carey Connors.

Stephenson saabus tema arwates laemale Connorsit kahtlustades ja oli otsinud igasugu tõendusid nende kahtluste kinnitamiseks. Laewal toimunud salapärasesti lugudest oli ta koostanud teooria, et kõik olid seoses

mr. Connors'i toodud kullast mootoritelgedega. Nüüd oli teoorial lõõdnud põhi alt. Kuigi mr. Connors ja sir Robert Ruxton olid koos ajanud mingit äri, oli see olnud seadusepärane.

Kiri, mille Rerford oli võtnud Connors'i kabiinist, ei lastnud wiimast müubugi palsta heas walguses. Ja Connors oli tõepoolest raputanud unepulbrit miss Galtheri klaasi — arvatavasti kirja saamiseks, mitte mõne halvema sihiga.

Veidi aja pärast pani Snark mütsi pähe ja läks külastama mr. Connors'i. Ta wabandas wiisakalt, et oli sunnitud olnud teda Rerfordi süüdistuse põhjal kabiini lukustama.

Carey Connors ei olnud pahane. Ta oli Rerfordile andestanud, kes oli kabiini tungides mõistnud olukorda walesti. Tüdruk polnud sugugi uimastatud. Kui laewa arst seda kinnitas, polnud ta asjatundja.

Snark oli Connors'i seletusi kuuldes rahul. Veel enam — ta muutus usaldawaks ja jutustas Connors'ile, kuidas haawatud G-mees oli jõudnud arwamisele, et tema weab salaja kulda Inglismaale, mis ümber töötatud mootoritelgedeks.

„Ta sõber Rerford rääkis kaptenile Stephensoni teooriast,“ jatkas Snark südamest naerdes. „Kapten nõustus teie kasti lahti wõtma ja järele vaatama.“ Seda öeldes waatas ta oma klaasi ega märganud, millise põnewusega Connors kuulas.

„Defekte pibanud nägema Rerfordi nägu, kui ilmes, et olite laewale toonud tõepoolest seda, mida olite kaubakaitungile üles annud — nimelt mootoriteljed.“

„Jaa, jaa,“ noogutas Connors närwiliselt. „Kas peate minema, mr. Snark?“

„Loodan, et unustate ebameeldiva wahejuhtumi täielikult, mr. Connors,“ ütles majandusülem uksele lähenedes.

„Püüan,“ pomises Connors. Ta istus woodile ja surus pea kätte waele.

Rerford leidis oma kabiinist ees kirjakeste Claralt, milles see teda väga lühidalt tänas osutatud teene eest. Dieß helistas otsekõhe Clara kabiini, kuid tüdruk wastas, et ei tunne end hästi ja jääb kogu päewaks kabiini ega tea, millal wõib mr. Rerfordi näha.

Rerfordile olid kolmanda päewa pärastlõuna ja õhtu kohutawalt igawad, kuid kaptenil ja majandusülemal oli hea meel, et pärast kahepäewaseid jubedaid sündmusi walitses laewal lord jälle rahu.

Mr. ja mrs. Smith mängisid kogu õhtupooliku bridzhi koos Clarence Harlow ja kellegi noore daamiaa, kelle Harlow oli palunud mänaima. Täna oli noormees wõrdlemisi kaire ja nii osutus ta seltskond kõigile meeldivaks.

Kella wile ajal läks Dieß oma kabiini ja hakkas rõhutult ümber riietuma lõunasöögiks. Ta oli juba üle saanud murest oma ja Kalphi purunenud teooria pärast, kuid Clara walmistas talle südamewalu. Kui tüdruk läks selle elaja kabiini, oli see toimunud nooruse rumalusest ja kogematusest. Dieß oli selle talle andestanud. Ent ta kannatas, et ta ei saanud tüdrukut näha. Clara oli telefonitoru pannud käest, enne kui Dieß jõudis talle welda, et ta ei pane talle pahaks mr. Connors'i kajutisje minekut.

Kell kuus helises telefon. Rõneles õde haiglast.

„Mr. Kerford,“ ütles ta, mr. Stephenson on meelemärkusel ja tunneb end päris hästi. Ta palub, et avaksite väikese tasku ta kohvris ja võtaksite sealt välja musta raamatukese, mille ta palub endale tuua.“

„Wõin ma teda näha ja temaga rääkida?“

„Minult mõni minut.“

Dick leidis lühikeste otsimise järele soovitud raamatu ja sammus siis laewa haiglasse, kus arst teda vastu võttis.

„Jaa, ta jääb ellu,“ kinnitas arst Dicki küsimusele. „Nuga ei puudutanud ühtki tähtsat organit. Haav muidugi valutab, kuid ei valmistata tõsist muret. Wõite temaga mõni minut vestelda.“

Ralphi nägu oli väga kahwatu, kuid ta waatas sõbrale naeratades vastu. „Mind on raske tappa,“ ütles ta weidi nõrgal häälel. „Mata mulle see raadiogramm, palun, ja salakirja-raamat.“

Mitu minutit oli ta agaras tegevuses, nii et tal puna põsk: tõusis.

„Käes,“ ütles ta siis. „Dora Dorchester kiitles kellelegi oma sõbratarile, et Carey Connors oli teda tutvustanud kellelegi inglise aadlikule, kes oli talle ostnud hermeliinmantli. Rahtlemata avaldas Rushton talle midagi kullalaadungi kohta ja seda teada saades kagistas Connors ta ära ja tõi ta laiba kohwriga pardale. Walsingham warastas kohwri, leidis laiba ja paigutas selle Harlow kabiini —“

„Sa jampsid,“ ütles Dick uskumatult. „Laewal pole mingit kullalaadungit. Raht on täis terasest mootoritelgi.“

„Mis sa räägid?“ hüüdis Ralph.

Dick jutustas talle, kuidas ta oli läinud Connors'i kabiini, et selgitada Harlow malekiffust, kes kinnitanud, et Clara wiibiwat Connors'i kabiinis; kuidas ta oli leidnud kirja ja mida see sisaldas.

„Teadsin, et kui laew jõuab sadamasse, oleks liiga hilja,“ jatkas ta. „Läksin kapteni juurde, rääkisin talle su teooriast ja näitasin kirja. Tema laski kasti lahti wõtta ja selle siju järele waadata.“

Ralph ohkas. „See tunestab uuesti mõistatuse, mille lootsin olemat lahendanud. Niisiis andis Connors tüdrukule unepulbrit. Tüdruk peaks sulle tänulik olema.“

„Ta kinnitab, et on seda. Ta saatis mulle väikese kirja, aga kui talle helistasin, ütles ta, et jääb kogu päewaks kabiini, ja pani toru hargile, enne kui jõudsin kõik ära rääkida. Ma ei tea, mida pean tegema.“

„Armastab teda ikka weel?“ küsis haawatu.

„Hullumeelselt. Kuid tema paneb mulle arwatavasti Connors'i kabiini tungimist pahaks, kuigi ta ütleb, et on mulle tänulik.“

Ralph muigas. „Oled eesel,“ sõnas ta. „Tüdrukul on halb enesetunne. Ta kardab, et teda põlgad. Kas tead, mida ma sinu asemel teeksin?“

„Mõh?“

„Koputaksin ta kabiini uksele. Kui ta avab, haaraksin ta kätte wabele, ütleksin talle, et teda armastan ja tahan temaga abielluda, suudleksin teda ja waataksin, mis ta ütleb.“

„Tah, aga ta wihastab ehk ja wiskab mu wälja?“ kurtis Dick.

„Wean sinuua kimmnele dollarile kihla, et ta seda ei tee, Dick. Olen wäsinud. Wahest lahkuw nüüd.“

„Nii on õige, mr. Stephenson,“ ütles parajasti sisse astunud arst. „Nüüd peate weidi magama. Jooge seda.“

Ralph tegi grimassi, kuid tühjendas klaasi, mille arst talle ulatas.

33. peatükk.

Tärgmise päewa lõunaaeg. Et laev purustab ookeanirekordi, oli kindel. Esimene tüürimees astus majandusülema saatel kapteni kabiini. Mõlema näod hiilgasid rahuldusest.

„Tulime teatama, sir,“ ütles mr. Hunter, „et murdsime lahti mootoritelgede kasti, mille laewale tõi A. J. Smith New Yorgist. See on samuti adresseeritud Draytoni mootoritehastele ja paigutatud teise laoruumi. Kapten, need mootoriteljed on puhtast kullast, punase wärwiga üle wõõbatud, nagu mr. Stephenson ennustas. Kasti põhja oli paigutatud mõned puust teljed, et poleks märgata kulla eriti raskest kaalu.“

„Tahin ma kasutada teie telefoni, et Stephensonile teatada?“ küsis majandusülem õhinal. „Ta on tark mees, tõepoolest.“

„Polun, palun,“ ütles kapten, ikka veel häämmastunud kuulnud uudisest. Snark kõneles. „Wäga hea. Küsin järele,“ ütles ta toru hargile pannes.

„Kapten Grant“, pöördus ta siis kapteni poole, „mr. Stephenson on juba hoopis tugewam, kuid ei saa muidugi veel lahkuda haiglast. Ta lasseb teid terwitada ja küsib, kas teie, seersant Brightman ja mina külas-takime teda haiglas. Ta ütleb, et suudaks palju asju selgitada, mis teile peamurdmisi walmistawad, kaasa arwatud ka teie wangistamise põhjus, sir. Ja ta palub, et laseksite wahistada mr. ja mrs. Amos Smithi.“

„Puhtast kullast mootoriteljed,“ pomises kapten. „Korraldage, et Smithid jääksid oma kabiini walwe alla. Läheme oskekohe mr. Stephensoni waatama.“

Wiis minutit hiljem astusid kolm inglasi G-mehe haigewoobi juurde. Ralph, ikka veel kahwatu, kuid ilmsesti juba parem, terwitas neid naeratusega. Assistent tõi külalistele toolid.

„Kapten,“ alustas Ralph, „eile õhtul lubati mr. Kerfordil minuga paar minutit rääkida. Ta jutustas mulle, et ta minult saadud andmete põhjal oli teid mõjutanud Connors'i poolt laewale toodud kaubakasti awama, wäites, et see sisaldab seadusewastast kulda.“

Rapten Grant noogutas.

„Ta talitas muidugi minu loata, kuid nii oli minu oletus. Kui ma täna hommikul pärast korralikku magamist ärkasin, oli mul selge, miks olin eesimud. Seersant Brightman, saabusin sellele laewale Briti walitsuse palwel. Teil polnud mingit põhjust kahtlustada Carrey Connorsit, kuid meie, G-mehed, olime wäga huwitatud tema tegewusest.“

„Mõne aja eest saime Montanast ühest sulatistehasest salajase teate, et sinna oli toodud kuldraha. Nagu teate, on kuldraha omamine ühendriikides seadusewastane. Waraamet on juba mõnd aega kahtlustanud Bertram Butterfieldi kulla kogumises. Ametnikkudel oli kahtlus, et ta liitlaseks äride ajamisel oli Carrey Connors, sest neid nähti sageli New Yorgis koos.“

„Kuulsime Butterfieldi salapärasest surmast liiga hilja selleks, et Connorsit üle kuulata, kes selle laewaga wälja sõitis. Kas Connors oli leidnud mingi tee, kuidas Butterfieldi kulda maalt wälja toimetada? Butterfield

poleks saanud Connorsile midagi teha, kui see oleks keeldunud talle kullamüügist saadud raha üle andmast. Sellepärast pidi ta Connorsilt võtma vekslid. Ja sellisel juhul võis Butterfieldi surm ja vekslite hävitamine osutada Connorsile kasulikuks.

„Sain teada, et laevale on Connors'i poolt paigutatud kaks mootoritelgi, mis adresseeritud Braxtoni mootoritehastele Inglismaal. Washingtonist teatati mulle, et saadeti on pärit ühest Chicago kaubamajast, kuhu see oli toodud Butterfieldi nimele Drmsby sulatistehasest Buttest. Näis weider, et kuld töötataks ümber mootoritelgedeks, kuid mootoritelgedele pühendavad tolliametnikud New Yorgis ja Inglismaal vähe tähelepanu ja sellepärast tundus tõenäoline, et Butterfieldi kogutud kuld rändas Inglismaale sellisel kujul.

„Inglismaale jõudmisel tuli tarvitusele võtta õige keerulisi meetodeid, et kulla muuta seaduslikuks. Sain laeval teada, et sir Robert Rushton müübis rahalistes raskustes, et ta oli Connors'i hea sõber ja aktsionär Braxtoni mootoritehastes. Sellest järeldasin, et Rushton pidi korraldama kullaküsimuse Inglismaal. Sellisel juhul polnud mingit põhjust, miks Connors pidanuks ta tapma, kuigi näis, et tema oli lasknud tappa Butterfieldi. Seisin sir Roberti surmast kuuldes täpselt sama mõistatusliku sündmuse ees, nagu teiegi, seersant.

„Siis järgnes teie kadumine, kapten Grant. Tundes, et sir Roberti tapmine ja tüdrukulaiba toomine laevale seisid kuidagi ühenduses seadusevastase kullalaadungiga laeval, ei suutnud ma mõista, mis kasu võis Carey Connorsil olla teie tapmisest, nagu me algul arvasime. Kui Connors tahtis Butterfieldilt omandada kullaraha, oli arusaadav, et ta võis võltsida ta teelt. Kuid sir Robert Rushtonit ta vajab ja sellepärast kahtlesin, kas sir Roberti mõrv lasus Connors'i hingel.

„Samal ajal kuulis mu sõber Dick Rerford turistide klassi jalutusdeklareerimise kohta mr. ja Mrs. Amos Smithi vahel nende kajutis. Smithil oli New Yorgis kontor samal majakorral, kus kunagi asus minu büroo. Ta nägi mind maskeeritult laevale saabuvat ja järgnes mulle — see on muudugi oletus — ja siis nägi ta mind kabiinist väljuvat ilma porukata ning tundis mu ära.

„Kuigi ta esialgu ei teadnud, et olen G-meess, võis ta järeldada, et lihtsat advokaati ei tooda kunagi sõjaväelennukil kehet ookeani laevale. Rerford kuulis teda naisele ütlevat, et nad peavad minu suhtes midagi ette võtma ja Rerford saatis mulle kobe kirjaliku teate, mis paigutati mu äroolekul minu kabiini, kuid eemaldati seal Smithi või kellegi tema kaaslase poolt. Järgmisel hommikul tehti katset Rerford läbi kasutatakse turistide klassi lugemisruumis maha lasta. Kuul ei tabanud, ja nii sai ta rääkida, mida ta oli kuulnud.

„Wahpeal olin avastanud, et Harlow kabiinis, mis asus minu oma kõrval, käidi akna laudu sees. See võis sündida ainult kabiinist, mis asus otse tema kabiini all või peal.“

„Walsingham ja Spiegel,“ tähendas seersant wabele. „Nad kasutasid mõlema kabiini vahel asuvat usti ja warastasid teie kabiinist Rerfordi saadetud kirja.“

„Täiesti õige. Nojah, kui Smith mind tundis, võisn ka mina teda tunda. Sobitasin tutvust mrs. Smithiga, wõi õigemini — tema sobitas tutvust minuga. Ta kutsus mind oma kabiini. Teel sinna anti mulle hoop pähe ja mind wiidi tõstutis alla kolmanda klassi kajutisje. Wõib-olla wiidi teid sama teed pidi, kapten. Sest laewaplaanist selgub, et kolmandast klassist wiib uks laewa garaazhi. Tõstutimees kuulus kurjategijate jõuku, nagu seersant selgitas.

Snnelikult juhuse tõttu sattusid Wasingham ja seersant kokku. Muidu oleks see mees tagasi tulnud kolmandasse klassi ja nad oleksid Spiegeliga mu pimenemisel wisanud üle parda.

„Tol ajal olin juba weendunud, et Smithid, Walsingham ja Spiegel teotsefid laewal leiduma seadusewastase kullalaadungi pärast. Kuid ma ei teadnud, kuidas nad lootsid seda omandada. Wõis olla, et kui sir Robert Rushton oli teelt kõrwaldatud, keegi ta usaldusalune Inglismaal pidi kulla kätte saama — keegi, kes teadis, kuidas sellega talitada.“

„Pagana päralt!“ hüüdis kapten Grant.

„Düstustasin teid järgmisel hommikul üles otsida ja Connorsi kauba lasta läbi waadata. Pärast lõunaoodet riietusin ja läksin dekile. Tahtsin näha, kuidas Smith wälja näeb, ja kawatsefin koos seersant Brightmaniga külastada Walsinghami. Seersant näitas mulle Smithi ja läks siis alla turistide klassi tuntud gangsteri Joe Moreno juurde. Silmitsefin Smithi läbi kajutiakna, kui ta istus suitsetamisruumis. Olin muidugi kindel, et tema oli korraldanud mu wangistamise. Algul ma ei teadnud, kus olin teda näinud, kuid siis meenus mulle. Mrs. Smith pidi mind akna taga nägema, sest mõne minuti pärast tuli ta minu juurde dekile —“

„Aga Stephenson!“ protestis majandusülem. „Wõisn wanduda, et see naine ei lahkunud suitsetamisruumist.“

„Annan teile oma sõna,“ ütles Ralph wäsinud naeratusega. „Tema ja ta abikaasa polnud nähtawasti Walsinghamiga kokku puutunud ja ta arwas, et mind on juba kenasti kõrwaldatud. Mu pääsemine tähendas hädaohtu talle ja ta abikaasale. Naine oli käinud oma kabiinis, tõmma- nud endale ümber musta maaniulatuwa keebi, sidunud pähe musta siid- falli ja kaasa toonud noa. Tunnistan, et ma sellest küljest ei teadnud kal- laletungi oodata — sellepärast ei teadnud ma ka walwel olla ja ta pidi mu peagu teise ilma saatma.“

„Päris uskumatu!“ hingeldas majandusülem.

„Nojah, teades, et mina pean pikemaks ajaks jääma woodisse ja laew jõuab warsti sadamasse, ning mõwarid ühes kullalaadungiga pääsewad, otustas Dick Nerford teie juurde tulla, sir, ja teile teatada, mis olin talle usaldanud. Awasite mootoritelgede kasti ja leidseite, et need olid ehtsad. Seda kuuldes olin nõutu, kuid siis saabus arst ja sundis mind magama heitma.

„Hommikul ärgates meenus mulle kõigepealt teie wangistamine, sir. Mis põhjus wõis neil küll olla teie eemaldamiseks? Ja milleks riskida teid alla garaazhi wiia, kuna hoopis hõlpsam olnuks teid üle parda heita? Ja äkki selgus mulle kõik.“

„Helistasin majandusülemale ja palusin selgitada, kas A. J. Smith on toonud laevale kaupa. Kui mitte, ei kõlvanud minu teooria kuhugi. Kuid ilmses, et temal oli samuti kast mootoritelgi, mis adresseeritud Braxtoni tehastele. Siis mõistsin teie eemaldamist, sir.“

„Kuid mina ei mõista,“ ütles kapten.

„Teine tüürimees Watson kuulub kurjategijate jõuku. Kui teid ei olnud, sir, sai tema esimeseks tüürimeheks ja seega kaubalaadungi ülewaatajaks. Ta wajas ainult aega lipikute ärawahetamiseks mõlemal mootoritelgedel kastil. Rahtlemata oleksid nad teid jätnud garaazhi, kus teid sadamas oleks leitud, kuid teie wäljajilmumine pärast lipikute wahetamist ei tekitanud neile mingit halba.“

„Tahate öelda, et Watson on kurjategija?“ hüüdis kapten. „Ei wõi olla!“

„Hilsem selgub, et ta käis koos kahe madrusega, kes samuti olid kurjategijate poolt ära ostetud, laeruumis, ja wahetas lipikud ümber. Teame ju, et see toimus.“

„Kuulan ta üle, selle wõrukaela,“ urises kapten. „Ta peab mulle üles tunnistama.“

„Alajaolu, et mõlemad kaubakastid olid adresseeritud Braxtonile, näitab, et jõugu peamees asub seal,“ jatkas Ralph. Ta ohlas. Ta nägu oli muutunud wäga kahmatuks. Rääkimine oli taht nõudnud suuri pingutusi.

„Kuld on leitud,“ ütles Scotland Yardi mees. „Mrs. Smithi wõime süüdistada mõrwakatse. Walsinghami wõime paigutada wanglasse töstukimehe sõnade põhjal, kes ütles, et Walsingham ja Spiegel plaanisid teie wangistamise. Tõstukimees tunnistab weel, et oli Walsinghami juba enne sõidutanud G-dekile ja et ta oli aidanud Spiegelil teid tõstukist wedada kajutisse. Walsingham on kawal — kuidas sunnime teda tunnistama, kes on jõugu peamees?“

„Walsingham arwab, et kuld läheb otseteed edasi ta ülemusele Braxtonis. Tema ei hooliks paari-aastasest wangistusest kahe miljoni dollari pärast,“ ütles Ralph. „Kuid süüdistage teda Dora Dorchesteri tapmises. Teame, et tema ja Spiegel asetasi laiba Harlow woodi. Et, end päästa nii raskest süüdistusest, tunnistab ta kindlasti, et laskis Connors'i kohwri lüüa oma kabiini, awas selle, leidis kohwrist laiba ja pidi sellest wabanema.“

„See tunnistus sunnib teda ka seletama, miks ta wõttis Connors'i poolt laevale toodud kohwri. Enese puhtakspesemisel mõrwasüüdistusest weab ta sisse oma kaas süüdlased.“

„Tahate öelda, et Connors tappis pidzhaamas tüdrukku ja tõi ta laiba kohwriga laevale?“ küsis jahmunud kapten.

„Kui Walsingham tunnistab, kuidas kohwer tema kätte sattus, wõime Connors'i mõrwa eest saata elektritoolile.“

„See on uskumatu,“ pomises kapten.

„Connors tutvustas Dora Dorchesteri Rushtoniga. Wõib-olla awaldas Rushton tüdrukule midagi kullalaadungi kohta, nii et tüdruk oli wõimeline Connorsit ahwardama. Motiiv pole iqatahes tähtis. — kindel on, et Connors tüdrukku kagistas ja laiba kohwriga laevale tõi.“

„Ta näis nii täiuslik džentlmen,“ pomises seersant.

„Nüüd on meil ka mrs. Smith,“ jatkas Ralph. „Õõksime ta minu pusitamise eest pikaks ajaks wanglasse saata. Kuid tema tunnistab kindlasti kõik üles ja ta poleks nii agaralt teotfenud, poleks ta teadnud salajepitšuse kõiki üksikasju.“

Seersant noogutas.

„Mu härrad,“ ütles Ralph, „olen väga wäsinud. Loodan, et Scotland Yard wõtab endale wiimaste korralduste tegemise.“

„Mr. Stephenson,“ lausus seersant, „teil on peaaegu õigus. Muudugi oli teile suureks kasuks asjaolu, et kahtlustasite Connorsit juba laewale tulekul. Wiin selle loo teie täieliseks rahuldufeks lõpule.“

34. peatükk.

Päikeseloojangul seitsmenda mai õhtul jõudis „Kuningas George“ Southamptoni sadamasse. Ta oli ookeani ületanud kolme päewa ja kahekümne ühe tunni jooksul Ambrose'i tulelaewast Cherbourgini, kus tal oli esimene peatus. Sireenide huilates ja kahurite kõmades sõitis ta siise Southamptoni sadamasse. Maailma suurim aurik oli tagasi jõudnud Inglismaale. Kapten Grant oli saawutanud oma karjääri hülgetiipu.

Ta seisis komandosillal ja wõttis wastu lootsi õnnitlusi. Wiimase küsimusele, kas reis oli olnud meeldiv, wastas ta naeratades:

„Oh, nagu tawaliselt. Täiesti sündmusteta, wälja arwatud äreus, mis käis rekordi purustamisega.“

„Ma ei näinud mr. Watsonit pardale tulles, sir,“ sõnas lootš.

„Ah, mr. Watson ei tunne end hästi ja wiibib oma kabiinis.“

Peale mr. Watsoni leidus weel teisi isikuid, kes wiibisid oma kabiinides wälwe all. Nende hulgas olid ka meeklem mrs. Smith ja tema abikaasa, mr. Walsingham, mr. Carey Connors ja mr. Joseph Moreno.

Mõlema mandri politseinikud olid neist isikuid huwitatud ja Scotland Yard oli peale nende weel paigutanud wahi alla Harold Grey, Braxtoni tehaste asjaajaja direktori, keda süüdistati sir Robert Rushtoni tapmisele õhutamises.

Nagu Stephenson oli aimanud, osutus mrs. Smith ainukeseks nõrgaks lüliks kurjategijate ketis. Kui ta Ralph Stephensoni juurde toodi ja teda noormehe tapmise katšes süüdistati, tunnistas ta omakaristuse kergendamiseks üles kõik, mis ta oma kaasüüblastest teadis.

Teine tüürimees Watson oli samuti tunnistanud üles oma süü. Kapten Grant oli Spiegelis ära tunnud mehe, kes talle sigaretkarbi taolisest aparaadist gaasi näkku piisutas. Aparaat leiti hiljem Walsinghami elemete hulgast. Ka tõstukimees, kaks kabiinistjuuardit ja kaks madrust tunnistasid wangistamise ähwardamisel kõik, mis nad teadsid. Nii ei saanud Walsingham ja A. J. Smith enam midagi salata.

Harold Grey, Braxtoni tehaste asjaajaja direktor, oli koostanud fogu salajepitšuse, et kullaft mootoritelgi omanada. Walsingham oli olnud ta käsilane ja oli abiks wõtnud ka A. J. Smithi. Smith oli teisele tüürimehele Watsonile annud altkäemakju. Spiegel oli kasutanud oma nõdri

ja konksu, et päise päewa ajal lastuda sir Roberti kabiini, kus ta sooritas mõrva.

Ja sõjuaardite ülestunnistus, kes olid wiinud Connors'i kohnri Walsinghami kabiini ja walwanud, millal paras hetk kohnri tagasiwiimiseks pagasiruumi, kust see edasi toimetati Carey Connors'ile, selgitas lõpulisult, et see oli Connors, kes oli laiba toonud laewale.

Süüdistused Connors'i wastu aina kuhjusid. Politseil oli teada, et tema hingel lasus Butterfieldi, Dora Dorchesteri ja Filipiini poisikese tapmine.

New Yorgi politsei oli wahpeal selgitanud, et Connors'il oli olnud intiimwahetõrd Dora Dorchesteriga. Lüdruku kätkestamise eest ootas teda kahtlemata surmanuhtlus.

Moreno näis imelikul kombel osutuwat süütuks. Spiegel oli kinnitanud, et tema hetkel, mil Kersfordi tulistati, wiibis Moreno seltskonnas, ja Moreno oli oma halwa kuulsuse tõttu sellega leppinud, et pääseda kahtluse alla sattumast, kuigi ta Spiegelit tundis ainult pealiskaudselt. Tegelikult oli aga Spiegel kombineerinud enesele alibi.

All laewa haiglas aga paranes Ralph Stephenson, kes oli tugewa kehachitusega noormees, jõudvasti. Laewaselts oli teinud ettepaneku, et ta jääks laewa sadamaswiibimisel pardale ja kui laew uuesti wälja sõidab, on ta juba niiwõrd terve, et võib minna maale. Ta oli sellega nõustunud. Washingtonist lubati talle kuu aega puhkust ja Waraamet awaldas talle telefoni teel oma tänu ühendriikide kaswale tagasiwõidetud kahe miljoni kulddollari eest.

Kuu aegne palgaline puhkus Inglismaal wõõrustas Ralph Stephensoni wäga.

„Miss Calther ja mr. Kersford saabud teid külastama,“ teatas äde. Clara ja Dick astusid käsitäis sisse, silmad õnnest jätamas.

„Missis tegid, nagu sulle soowitasin, ja see mõjus?“ küsis Ralph busalt.

„Tegin, nagu sulle soowitasid, kuid see ei mõjunud!“ wastas Dick Kersford. „Koputasin ta uksele, kuid uks oli lukkus. Ta küsis, kes on. Ütlestin, et mina. Ta wastas, et ta ei taha mind näha ja ma mingi ära.“

„Wõi nii!“ hüüdis Ralph.

„Püüdsin ta kinni, kui ta eile õhtul dekué tuli,“ jatkas Dick laia naeratusega. „Ta tahtis ära joosta, kuid haarasin ja käte wahese. „Armastan teid ja tahan teiega abielluda,“ ütlesin. „Kuidas te sellesse suhtute?“ — „Kui te seda tõsiselt mõtlete pärast hiljutist juhtumit, mul — mul pole midagi selle wastu!“ ütles ta ja nii see juhtus,“ seletas Dick õhinal.

Ralph naeris. „Umbes nii ma ju soowitasin sul talitada.“

„Olete tore inimene ja mul on kahju, et olete haige,“ sõnas Clara sügawa kaastundega.

„Tahan sind tunnistajaks,“ ütles Dick. „Ta kuna sa ei saa meiega koos tulla maale, lubas kapten, et ametnik tuleb siia ja registreerib meid niipea, kui laew on jõudnud silda.“

„Kuidas on ooperiga?“ pöördus Ralph naeratades Clara poole.

3 L.K. 1178 (15)

Tüdruk puhkes lõbusalt naerma. „Ma ei usu, et ma ooperist oleksin criti hoolinud.“

„Doper on igatahes tulewikuplaanidest välja langenud,“ ütles Dick ja suudles oma mõrsjat.

„Tead sa, nägin paari minuti eest Clarence Harlowd,“ seletas Dick edasi. „Ta nõjatus reelingule ja võttas, millal pääseb maale. „Olen laeval maabunud kõiki naisi,“ ütles ta mulle, „ja kas teate, millisele arvamisega olen jõudnud? Esimesel päeval olin purjus. Nüüd võin oma pea anda, et mu woodis polnud ühtki daami. See oli lihtsalt optiline pete.“ — „Alga kuidas on riietega, mis te viisite miss Galtherville?“ küsisin. „Millega te nende olemasolu seletate?“ — Harlow pilgutas mulle silma. „Arvan, et need olid ka optiline pete. Mulle näib, et ma liiga palju joon.“

„Selles suhtes on tal õigus,“ kinnitas Ralph naeratades.

2

Lõpp.

ending

1st

Maam

Tue